

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

Köz

**Kriz 90'lardakinden Daha Büyük
Pasifizmin Yol Açağı Yenilgi de!**

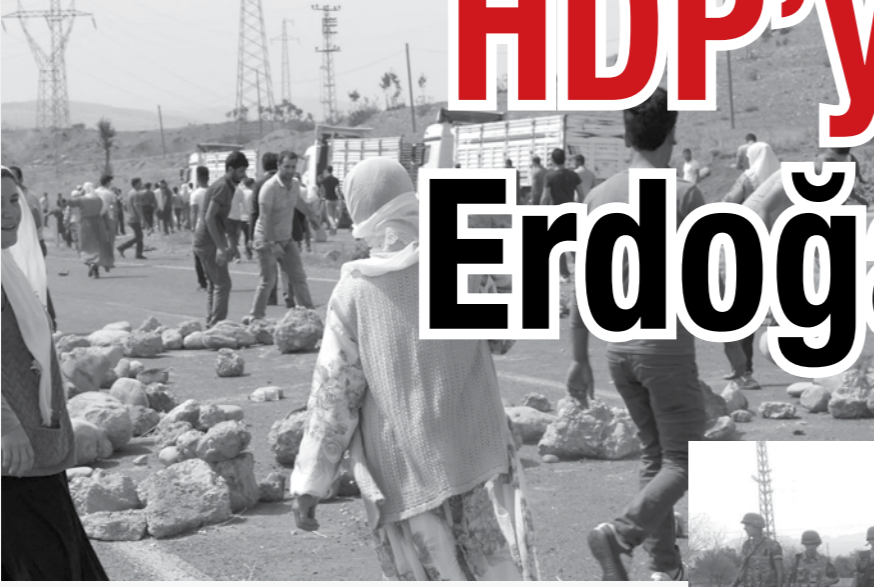
1 Eylül Dünya Barış günü yaklaşırken "tekrar seçim" diye adlandırılan seçimin tarihi 1 Kasım olarak belirlendi. Bu süreçte Erdoğan'ın talimatlarıyla yürütülen pervasız saldırıların tırmanması kamuoyunda olduğu kadar onu takip eden solda da "1990'lara geri mi dönülüyor?" tartışmasını başlattı.

s.16-17

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) SAYI: 5 (102) WWW.KOZONLINE.ORG

Sinme! Susma, Kitlesele Eylemlerle

HDP'ye Sahip Çık Erdoğan'ı Püskürt

Saldırıların amacı HDP'yi meclis dışında bırakmak, HDP'yi destekleyen emekçileri sindirmektir. 1 Kasım'a giden süreçte ve sonrasında ödev HDP'ye kitlesele eylemlerle sahip çıkmaktır. HDP'ye sahip çıkmayan emekçiler yarın aynı saldırıların hedefi olacaktır ve kazanılmış haklarına da sahip çıkamayacaktır.

12 Eylül rejiminin son bekçisi AKP ve Erdoğan püskürtülmeden kazanılmış haklar ve mevziler korunamaz. Mevcut mevzilerini koruyamayanların yeni mevziler kazanması mümkün değildir. Hedef tahtasında Erdoğan'ı koyan aktif bir savunmayı örgütleyip başarmadan yeni bir saldırıya hazırlanılmaz.

Bombalarla tanklarla ve havan toplarıyla saldırıya uğrayan kentler Gazze'de değil, Türkiye'dedir. Bugün Kürdistan'daki saldırıları seyredenler yarın tanka topa hacet kalmadan teslim alınırlar ellerindeki kısıtlı hakları da yitirir. Aktif bir kitlesele savunma örgütlenemezse direnmeden teslim olmanın yolu açılır.

7 Haziran Seçimleri ve Esaslı Sonuçları

7 Haziran seçimleri, HDP'nin seçim başarısı, rejimin krizini derinleştirecek, Erdoğan'ı daha da saldırganlaştıracak.

s.12-13-14

Burjuva Parlamentolarında Neler Yapılır; Yapılmalıdır?

Burjuva parlamentolarına çözüm için girenler emekçilerin nefes almaları şöyle dursun düzenin en kirli saldırılarına ortak olurlar.

s.15

Köz'ün Sözü

"Tekrar seçimlere" Yanışları Tekrarlamadan

Hazırlanalım

7 Haziran seçimleri Erdoğan'dan rejimin mekanizmalarını kullanarak tedricen kurtulmak isteyenleri bir hayli umutlandırmıştı. Hesap açtı: Önce AKP içindeki Abdullah Gül yanlılarıyla bir AKP-CHP koalisyonu kurulacak sonra Erdoğan sessizleştirilecekti. Erdoğan'ın adım adım kuşatılarak etkisizleştirilmesi sonundaysa AKP'nin parçalanması umuluyordu. Tam da bu nedenle seçimlerin hemen ardından Erdoğan'ın bir "üst akıl" olarak bahsettiği Amerikan emperyalizmi ve TÜSİAD bir AKP-CHP koalisyonu için hemen düğmeye basıldı.

s.18-19

Kitle örgütleri buluştu AKP'ye karşı mücadeleyi tartıştı

s.11

"AKP'nin saldırılarına karşı nasıl bir mücadele?" paneli

Güçlüklüler Derneği önünde açık havada gerçekleştirilen panelde HDP, EMEP ve Köz konuşmacı olarak katıldı.

s.6-7

1 Eylül Dünya Barış Günü'nün perdelediği gerçekler

1 Eylül'e sahip çıkanlar Komünist Enternasyonal'in kuruluşuna damga vuran ilkelerin nasıl hasıraltı etiklerinden söz etmezler. Zaten "düşman kendi yurdunda; kendi hükümetinin yenilgisi ehveni şerdir" çığılığıyla kurulan Komünist Enternasyonal'in gölgesi bile 1 Eylül'ü yaratan çizginin arkasında duramaz.

s.20

Barış Bloku'ndan Alsancak'ta eylem

Suruç'taki katliama sesimizi Şirinevler'den yükselttik

Suruç'un Faili Zergele'nin Katili

s.3

Suruç'ta düşenler için İzmir'de binler sokaktaydı!

Suruç'un katili AKP'dir! Hesap soralım

Suruç'ta düşenler Gazi'de toprağa verildi

s.4

Okur/Yazar Mektupları

Avrupa'da bir hayalet dolaşiyor... Öldürülen dayanışmanın hayaleti!

Şimdi arkanıza yaslanın. Koltuğunuzun ayarını beliniz ve sırtınız için en sağlıklı olan şekline getirin. Bunu sizi veya aklınızı uçuracağını iddia ettiğimden söyleyemiyorum. Zaten öyle bir amacım yok. Sadece basit bir sağlık tavsiyesi. Ama siz fakirlerde nerde öyle ayarlanabilen sandalyeler, sırta masaj yapan koltuklar falan. Varsa yoksa dandik plastik sandalyeler. Neyse konuya döneyim. Bilinen bazı sorunları alışık olmadığımız ya da burada görmeye alışık olmadığımız şekilde anlatmaya çalışacağım. Üstelik bunu yaparken Yılmaz Özdil gibi enter tuşunu basit bir yazıda beş bin kere kullanarak yapacağım. Arada hat dışına çıkmak hududun ötesini görmek iyidir. Zira hayalini kurduğunuz sınırları olmayan dünyada sadece ülkeler arasındaki sınırlardan kurtulacak değilsiniz ya! Bazı alanlardaki sınırlı erişimden tut, beşeri ilişkilerinde araya sınır ve mesafe koyan insanların çizgilerinden de kurtulacaksınız. Zaten bunlardan kurtulmanız için illa altüst etmek mi lazım dünyayı? Yoo dostlarım yoo! Hemen konuyu dağittim. Evet! Hazırsanız ilk Yılmaz Özdil enterinden başlıyorum.

Konumuz bir takım güncel iş hayatı sıkıntılarından. Ama bir dakika ya! Hemen heyheylenmeyin dostlarım. Size fakir dedim diye beni zengin sanmayın. Ben de bir işçiyim. 'Eee. Nereden geliyor bu zengin ağzı, görgüsüz jargonu' diye sorarsanız onu da şöyle açıklayayım. 'Ben tam anlamıyla ayrıncı içmeye olmayanlardanım. Lümpenliğin görsel şöleni, insanlığın son olmasa da sondan birkaç önceki umuduyum. Ben sınıf bilincine kavuşmuş bir işçiyim.' İş hayatı sıkıntısı dediğime bakmayın. Bu bildiğin örgütsüz yığınların sıkıntılarının özeti.

Kimdir bu örgütsüz yığın. En genel cici bicili adıyla 'Hizmet Sektörü Çalışanları', politik-doğrucu açıdan düşünürsek bildiğiniz işçi. Bu grupta çalışan insanların sadece sınıf bilinci olanlar tarafından işçi sayılması ve diğerleri tarafından sayılmaması bahsedeceğim sorunlardan ilkidir. Bildiğiniz üzere işçi sınıfının en büyük sorunlarından birisi tanımlama sorunudur. Bu bizim için büyük bir sorun teşkil ederken sistem sayesinde dünyanın kaymağını yiyen ve hatta bununla

yetinmeyip alttaki yağurdu da yiyen süt ürünü emicileri (burada kan emici de diyebilirdim ama çok demode geldi. Üstelik beni kan tutar) için muazzam bir kazanımdır. O güzelim kaymağın ve yağurdun altında kalan o vicak vicak sulu kısmı paylaşmak zorunda kalan bizler ise bize sunulan bu süslü tanımlarla kendimizi birazcık önemli sanmaktan başka bir şey yapmıyoruz. Peki bu tanımlar nelerdir? Öncelikle hizmet sektörünü en yüzeysel biçimde tanımlamak gerekirse fiziksel özelliği olmayan, saklanması mümkün olmayan ekonomik faaliyetleri ifade eder. Yani direkt üretime katılmayan ama üretilen şeyin daha yüksek fiyattan satılmasını sağlayan tüm yardımcı ve esas faaliyetleri kapsar hizmet sektörü. Kıyafet aldığınız yerdeki size bedeninize göre kıyafet çıkaran ve ihtiyacınız olmayan o yeşil zemin üzerine sarı puantiyeli fuları size satmaya zorlanan tezgahardan tutun da, bankada maaşınızı elinize saymadan önce beş kere sayan veznedara kadar hepsi hizmet çalışanıdır. Bu sektörün tanım sorununun bize getirdiği 'aslanım benim' tadındaki tanımlar nelerdir? Turizmde başlayalım. Turizmde bizim bildiğimiz işçilik ifade eden tanımların hemen hepsi İngilizcedir. Buluşukçı birden steward efen-di, oda temizleyip düzenleyen birden soylular soylusu housekeeper, valiz taşıyanlar aniden bell-boy ağa oluverirler. Tekstilde de durum pek farklı değildir. Bir parça kumaş bin ayıp örter diye aldığınız o elbise ve aksesuarları satmaktan sorumlu tezgahatlar sihirli değnekle staff olur veya 'Hep bana danışacaksınız. Ben sakı değilim!' diye bağıran ortada dolaşan satış danışmanlarına dönüşürler. İnsanlarla pek içli dışı olmayan diğer sektörlerin hizmet alanında çalışan diğer garibanlara MT yani Management Trainee (yönetici aday) diyerek sırtından düğünlerde havaya saçılacak kadar çok dolarlar kazanılan plaza kölesine dönüştürülürler ki, bunların çok para kazanmasına beyaz yaka daha az kazananına mavi yaka denerek ayrı bir tanım yaratır ve 'Ooo şekilsin hani! Yakıyon kanka' denerek ayrıca bir şımartılırlar. Aynı şeylerin yan yana asker gibi dizilerek markete girişinizde size selam durmasını sağlayan, onları marketlerde satışlarını arttıracak yerlere koyan, üzerine gereksiz şeyler yapıştirarak sizle-

Çağdaş Aydın Dersim'den uğurlandı

Suruç'taki saldırıda düşen Çağdaş Aydın 22 Temmuz'da binlerce kişinin katıldığı bir törenle uğurlandı.

Çağdaş Aydın naaşının getirildiği cemevinde Zazaca dualar okundu. Daha sonra cenaze sloganlar eşliğinde Seyit Rıza Meydanı'na getirildi. Burada Hatip Dicle bir konuşma yaptı. Dicle konuşmasında "Bugün Erdoğan zihniyetinin İŞİD zihniyeti ile hiç farkı yok" dedi.

Cenaze törenine ise aynı saldırıda yaralanan Çağdaş Aydın'ın babası Fethi Aydın'ın onurlu duruşu ve sözleri damgasını vurdu. Fethi Aydın konuşmasında; "Çağdaş benim yanımdaydı. Ama o beni solladı onu kiskaniyorum. İlk giden ben olmalıydım. Onun gidişini kiskaniyorum hala. Yoldaşımı, Çağdaş Aydın'ımı aranızda görüyorum" dedi.

Kızıl bayrakların açıldığı törende ESP, Partizan, DHF, HDP, EMEP üye ve taraftarları da yer aldılar. Farklı örgütlenmelerin flamalarının yanı sıra PKK bayrakları da açıldı. Tüm kitlenin Çağdaş Aydın'ın resmini göğsünde taşıdığı cenazeye üç bine yakın insan katıldı. Çağdaş Aydın'ın naaşı daha sona toprağa verileceği Ovacık'a uğurlandı.

Cenazenin olduğu gün Dersim'de esnaf kepenk kapattı.

Devrimciler Ölür Devrimler Sürer!

Dersim'den bir KÖZ Okuru

rin cüzdanınıza yük olmasını sağlayacak şekilde albeni yaratmaya zorlanan işçilere ise merch, merchandiser, M.I.T. (merchandising impact team) gibi tanımlar getirilerek kendilerinin çok önemli insanlar oldukları vurgulanır. Ama öyle değilim ve öyle değiller. Sadece süt ürünü emicilerinin sefahatlerine sefahat katan ücretli köleleriz, o kadar.

Peki neden tek tanım yeterken (işçi) binlerce farklı tanım getirilmiştir? Bir kahramanlık yapana kadar geçici bir isim verilmek maksadıyla mı esas adımızı yerine bu yalancı tanımları kullanıyoruz? Tabii ki hayır! Süt ürünü emicilerinin çarklarının dönmelerini sağlamak için en gerekli şeylerden biri işçi sınıfı içindeki dayanışmayı öldürmek ve onun yerine rekabeti yerleştirmektir de ondan. Yoksa niye o güzelim kafalarını yorsunlar ki? İşçilerden tut birkaçını usta yap, onların arasından bir ustabaşı seç ve kademelendirip aldıkları ücretleri fazlalastır. Ve sonra de ki; 'eğer uslu birer işçi olursanız siz de bir gün usta olabilirsiniz.' Biri ilaç üreten firmada bir diğeri elektronik ürünlerin satıldığı yerdeki iki ayrı işçiye reprezentant ve staff diye adlandır. Hoop sonra bir bakmışız ki ortak sorunları ve talepleri olan işçiler birbirlerine o kadar yabancılaştırmış ve o kadar uzaklaşmışlar ki bırakın sınıf dayanışmasını sınıf bilincini öldürmüşler ve maalesef sınıf bilincinin ve dayanışmanın cesetlerini gömen bile olmamış. Ama katil her zaman cinayet yerine geri döner.

Bu kadar eziyet ettiği işçilerden doğru düzgün bir tokat bile yemeyen bu süt ürünü emicileri şımarıkça şımarıdılar. Sırf istediği action-man (evet buradan yaşımı tahmin edebilirsiniz. Doğru tahmin edene Marmaris'te deniz manzaralı Sivas kangalı hediye edeceğim) oyuncuğa alınmadı diye kendini yerden yere atan, insanı çocuk sahibi olduğuna pişman eden bir veletten farksız bir hale geldiler. Aman ha ne olur ne olmaz denilip bu işçiler günün birinde başımıza dert olur diye düşünerek bunları hem çalıştırılm hem de istediğimiz zaman etliye sütlüye dokunmadan başımızdan defedelim denmiştir ve çare olarak taşeronla baş vurmuşlardır. Tabii yukarıda bahsettiğim tanım cilemesinden nasibini almış taşeron ismi "ajans" dönüşmüştür. Zaten defnedilmeyen sınıf dayanışmasının ve sınıf bilincinin cesetlerine bir tekme daha atmışlardır.

Sınıf dayanışması ve bilincini öldürdükten sonra artık iyice sövmürmeye geldi sıra.

+ Taşeron lokantasına hoş geldiniz beyefendi. Ne alırdınız?

- Önden az mercimek alayım. Ardından sövmürmelik bir işçi alayım.

+ Peki. İşçiniz kadın mı olsun erkek mi?

- Aralarındaki fark nedir?

+ Kadın daha rahat sövmürülür.

- Tamamdır. Kadın olsun o zaman.

+ En son tatlı olarak bir ilkokul mezunu alayım. Kadın, erkek fark etmez.

- Peki efendim. Afiyet olsun.

Kadın. Neydi kadını bu kadar sövmürülesi kılan. Kadın emekti. Kadın sevgiydi. Tüm dünyadaki kadınların ortak sıkıntılarının biri fiziki güç gerektiren işler için tercih edilmemeleri ve çalışabilecekleri iş alanlarının erkeklerle göre daha sınırlı

lı tutulmasıdır. Her ne kadar kadınlar da erkekler gibi ekmeğini taştan çıkarırm deseler de, gerekirse limon satar yine geçinirim (halen bu cümleyi kuran bir insanla karşılaşsanız tavsiyem koşarak oradan uzaklaşmanızdır) deseler de gerçekte iş öyle olmuyor. Olsa bile eşit işe eşit ücret alamayabiliyorlar çoğu zaman. Hayatta kalabilmek ve geçinmek için iş isteyen kadınlara genelde dayatılan durum tam olarak 'Valla bacım biz erkek eleman bakıyoruz. Ama yine de çalışırım dersene sana vereceğim ücret bu. İşine gelirse'dir. Bu durum sadece kadının daha rahat sövmürülmesini kolaylaştırmaz. Erkek aynı işe başvurduğunda ise durum 'Bro bak bu kadınlar bu işi bu paraya yapıyor. Sana daha fazla ücret veremem'e dönüşür. Ne güzel dünya değil mi? Kırk yıl düşünsem aklıma böyle adice bir fikir gelmezdi. Ben yıllarca Heidi çizgi filmdeki Clara'nın halası kötü diye biliyordum. Meğerse bunların eline su dökemezmiş. Kadınların çalışma hayatına girmelerinin önündeki bir diğer engel ise anne olma ihtimalleridir. İşe alınmadan önce evli olup olmadığı, çocuğu olup olmadığı, başka çocuk düşünüp düşünmediği vs. vs. iyice sorgulanarak işe alınmakta veya alınmamaktadır. Durumun dandikliğine bakar mısınız dostlarım. Neyse. Özür dilerim. Bir an sinirlerime hakim olamadım. Peki ücret meselesinde anlaştı diyelim. Sonrasında ise olan daha da beter. İş bulmada yaşatılan zorluktan sonra ellerinde işsizlikle daha rahat korkutulanan bir kadın kalıyor ki bu da daha rahat sözlü ve fiziksel tacize, hakaretlere ve tahammül edilemez bir mobbinge maruz kalmasının zeminini hazırlayıp kolaylaştırıyor.

Eğitime ulaşma olanakları ellerinden alınan ezilen bu yığın yaptığı işler eğitilmiş ve şanslı azınlığa berbat ve hakedilmeyen işler gibi gösterilerek eğitimsiz çoğunluğun yapmak zorunda olması sağlandıktan sonra durum bu süt ürünü emicilerine çok daha ucuz istihdam olarak döner. O kadar çoğuz ve o kadar da çok olduğumuz farkında değiliz ki. Bize sunulan o dandik yabancı dillerdeki tanımlara öylesine yüzük görmüş Gollum gibi atlıyoruz ki bir türlü bu unvanların büyü-sünden kurtulamıyoruz. Mesai saatleriyle Candy Crush oynanır gibi oynanan, mola saatlerinden tutun, saçının şekline kadar karşılan, mobbingin en Turgut ÖZAL'a benzeyenine uğrayan, rekabetin ölümcül olanına kapılan, dayanışmanın en güzel haline en tripli eski sevgili gibi sırt çeviren ama tüm bunlara tepkisi karanlıkta far görmüş tavşandan öteye geçmeyen bir sınıf yığını yaratırlar.

Peki bize düşen nedir? Küçük bir kıvılcım yaratmak. Sınıf bilincini yaratan bir kıvılcım çıkarmak ve çıkaracağımız o büyük alevin kimleri yakacağını ve kimlerin içini ısıtacağını göstermek. Mısır gibi kimlerin peşpeşe patır patır patlayacağını ve kimlerin bu mısırları yiyeceğini göstermektir. Bu bilinç zaten kısa sürede yayılacak ve kendi içinde büyük bir dayanışma ve örgütlenme yaratacaktır. İnsanlar sonsuza kadar üvey baba dizisindeki Lammia gibi tırşik halde yaşayamaz. İnsanlardaki en temel güdü hayatta kalmak üzerinedir. Bu çember daralır ve biz işçiler rahat nefes alamıyor boğulacak gibi hissediyoruz. Boğulma hissine tamamen kapılıp bizi boğanları tek sillede yere serceğimiz günler yakındır.

İzmir'den bir KÖZ Okuru

KOMÜNİST KÖZ YEREL SÜREKLİ AYLIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:

ENGİN GÜRBÜZ

YÖNETİM YERİ:

OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLAĞ SOKAK ELİF İŞHANI KAT 2 DAİRE: 5

KADIKÖY -İSTANBUL

TEL: 0216 700 19 98

E-POSTA: kozonline@gmail.com

WEB ADRESİ: www.kozonline.org /www.kozonline.info

BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI DAVUTPAŞA CADDESİ GÜVEN

SANAYİ SİTESİ C BLOK NO: 242 TOPKAPI-İSTANBUL

TEL: 0212 577 54 92

Bariş Bloku'ndan Alsancak'ta eylem

İzmir Bariş Bloku'nun çağrısıyla 20 Ağustos'ta Alsancak Sevinç Pastanesi önünde bir araya gelen yaklaşık üç yüz kişi, farklı dillerde barış kelimesinin yer aldığı ve 'Barış istiyoruz' şiarı taşıyan pankart arkasında gerçekleştirdikleri kısa bir yürüyüşle 1 Eylül Dünya Barış günü mitingine çağrı yaptı. Böylelikle Blok kurulduğundan bu yana ilk sokak eylemini de gerçekleştirmiş oldu.

Sevinç Pastanesi önünde buluşulmasının ve Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde gerçekleştirilen kısa yürüyüşün ardından aynı caddede basın açıklaması okundu. Açıklamayı blok adına DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı okudu.

Temmuz sonundan bu yana OHAL dönemini aratar biçimde, 8 ilde 100 bölgenin özel güvenlik bölgesi ve birçok yerleşim biriminde de sokağa çıkma yasağı ilan edildiğini, yargısız infazların yapıldığını, il, ilçe ve köylerdeki hukuk dışılığın gizlenmek için her türlü vahşetin hayata geçirildiğini ve ağır insanlık suçlarının işlendiğini belirten Sarı, "Son günlerde başta Diyardin, Varto, Lice, Şemdinli, Silvan olmak üzere bölgede yaşanan

gelişmeler 90'lı yılları aşan bir süreçte olduğumuzu göstermiştir. Devletin resmi güvenlik güçleri IŞİD çetelerinin kullandığı sloganlarla gövde gösterisi yapmakta, cenazeler çınl çıplak soyularak teşhir edilmekte, cesetlere basılarak poz verilmektedir. İnsanlığın dibe vurduğu bu sahnelerle toplumsal nefret derinleştirilmekte ve çatışmalar yaygınlaştırılarak, kör şiddet teşvik edilmek istenmektedir" dedi.

Sarı, AKP iktidarının ve Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın savaş konseptinden bir an önce vazgeçmesi gerektiğini vurguladı. Sarı, "Daha fazla acıya ve gözyaşına tahammülümüz yoktur. Bir an önce silahlardan eller çekilmeli, barış, diyalog ve müzakere sürecine geçilmelidir. Artık yeter, barış hemen şimdi" dedi. Basın açıklamasının ardından 1 Eylül'de Gündoğdu Meydanı'nda yapılacak mitinge çağrı yapıldı.

Eylem boyunca "Savaşa Hayır, Barış Hemen Şimdi", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Durdur Durdur, Savaşı Durdur" gibi savaş karşıtı sloganlar atıldı. Blok'un aldığı karar doğrultusunda hiçbir örgütlenme flama yahut döviz açmadı.

Soyut bir savaş karşıtlığı ve siyaset-ajitasyon yasağı üzerinden değil, savaş kışkırtan AKP ve Erdoğan'ın defedilmesi için eylemde birlik ajitasyonda serbestlik anlayışı çerçevesinde bir arada durulması gereken bir süreçte sokak eylemlilikleri ile akıntıya karşı durma çabası önemsiz olmasa da bu sürecin bu tür basın açıklamaları ile göğüslenemeyeceği de açıktır.

Saraylara Savaş, Kondulara Barış!

İzmir'den Komünistler

Suruç'ta katledilenler Karşıyaka'da anıldı

İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla 22 Temmuz günü gerçekleştirilen eylemle Suruç Katliamı'nda düşenler anıldı. Saat 19.00'da Karşıyaka İZBAN'da toplanan kitle burada yarım saat boyunca slogan ve alkışlarla Karşıyakalı emekçileri AKP'nin hamiliğinde IŞİD'in gerçekleştirdiği katliama karşı sessiz kalmamaya çağırıldı.

Saat 19.30'da üzerinde yaşamını yitiren devrimcilerin fotoğrafları bulunan "Şehit Namırın", "Çoğalarak geliyoruz, hesap soracağız!" yazılı pankart ile Karşıyaka İskelesi'ne doğru yürüyüşe geçildi. yürüyüş sırasında "Katil IŞİD, İşbirlikçi AKP", "Suruç'un Hesabı Mahşere Kalmaz", "Suruç Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Biji Berxwedane Kobanê", "Sosyalist Gençler Onurumuzdur" sloganları atıldı. Genel itibarı ile milliyetçi ve şovenist reflekslerle sıklıkla karşılaştığımız Karşıyaka'da halk kimi sloganları alkışlayarak, kimi sloganlara ise zafer işaretiyle eşlik ederek destek verdi.

Yürüyüş Karşıyaka İş Bankası önüne ulaşıldıktan sonra bitirildi ve basın açıklaması okundu. Açıklamanın ardından ise İzmir Müzisyenler Derneği bir müzik dinletisi gerçekleştirdi.

Örgütlü Devrimcilerdi, Devrim için Öldüler!

İzmir'den Komünistler

Suruç'taki katliama sesimizi Şirinevler'den yükselttik

Suruç'ta yaşanan katliam sonrası, ülke genelinde eylemler sürerken, Bahçelievler ilçesinden de ses çıkarmak için SYKP tüm kurumları davet ederek bir eylemlilik önerdi. Katliamın ertesi Çarşamba günü SYKP tarafından yapılan çağrıya DAD, Dem-Genç, EMEP, ESP, Hacı Bektaş V.K.D, Halkevleri, HDK, HDP, KÖZ, Partizan, YDİ Çağrı karşılık verdi. Eylemin içeriği ve biçimi belirlenmeye çalışıldı. Eylemin yürüyüş mü basın açıklaması mı olacağı tartışıldı. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak, herhangi bir noktadan Şirinevler Meydanı'na yürüyüşün provokasyona uğrayabileceğine karşı eğilimlere; provokasyon öcüsünün yenilmesi gerektiğini, bizleri yenilmişlik psikolojisine sürükleyeceğini söyledik. Devrimcilerin, Kürt halkının 40 yıllık bir tecrübesinin olduğunu, başımıza bir şey gelir diye korkmamak ve AKP'ye karşı net tavır alan bu yoldan; kitlelere

hedef göstererek yıpratmayan kitlesel eylemler, yapmak istediklerimizi ifade ettik.

Genel eğilim HDP önünden yürüyüş yapma yönündeydi, biz de çok kısa bir mesafe olan HDP binasından yürümenin bir manası olmadığını, bir yerde toplanarak yürümenin anlamlı olduğunu ifade ettik. Eyleme yürüyüş yapılmadan meydana başlanması kararlaştırıldı. Slogan, bayrak, döviz tartışmalarında eylemde birlik, ajitasyon-propaganda serbestisini tartıştık ve savunduk. Eylemde istenildiği kadar bayrak ve döviz getirilmesi kararlaştırıldı. Sloganlar ortaklaştırıldı. Basın açıklamasını hazırlamak SYKP'ye bırakıldı. Basın açıklamasında atılacak sloganlar netleştirildi. Şiar olarak ise Bariş Bloku'nun "AKP Savaş İstiyor Barış Biz İnşa Ediyoruz" seçildi. Saat çok geç olduğu için tartışmadan kabul ettik. Perşembe günü de çeşitli kitle örgütlerine eylem duyurusu bırakıldı.

Cuma günü 19.30'da Şirinevler Meydanı'nda toplanılmaya başlandı. Suruç'ta düşenlerin fotoğraflarının olduğu pankartla, şiarın yazdığı ozalıt açıldı. Toplanmanın başlamasından sonra hareketlilik başladı. Sivil polis ablukasının yoğun olduğu meydana kendi güvenliğimizi kendimiz almaya çalıştık. Sodalar atılmasına rağmen örgütlen-

yenler olarak kitelyi toplamaya çalıştık. İlk önce Suruç'taki patlamada aramızdan ayrılan SYKP Bahçelievler Uğur Özkan'ın abisi konuşma yaptı. Ardından HDP il yöneticisi bir konuşma gerçekleştirdi. 20.00'da da basın açıklaması başladı. Basın açıklamasının arasında " Katil IŞİD, İşbirlikçi AKP; Suruç'un katili, Amed'in faili; Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz; Yaşasın devrimci dayanışma; Yaşasın halkların kardeşliği-Biji Bratiya Gelan; Katil AKP; Uğur'a sözümüz devrim olacak; Suruç'ta düşenler kavgamızda yaşıyor; Katil Devlet Hesap Verecek; Biji Berxwedane Kobanê" gibi sloganlar atıldı. Basın açıklamasından sonra oturma eylemi gerçekleştirildi. Faşist provokasyonlara karşı kitle çok sinirliydi. Oturma eylemi yanda kesilerek HDP Bahçelievler binasına kadar sloganlarla yürünülerek eylem bitirildi.

Şirinevler Meydanı'nda gerçekleşen eylemlerden biraz daha kalabalıktı ve daha coşkulu oldu. Herkesin kendini daha fazla ifade edebildiği bir eylem gerçekleşti. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak eyleme 20 kişi katıldık. Kendi şiarlarımızın olduğu 6 farklı döviz taşıdık. Yukarıda ifade edilen kurumların örgütlediği eyleme SDP de destek verdi. Bundan sonra da eylemde birliğin, ajitasyon-propaganda serbestisini ve AKP'ye karşı net tavır alan eylemlilikler için ısrarlı olacağız.

Suruç'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor!

Katil Devlet Yıkacağız Elbet!

Yenibosna'dan Komünistler

Suruç'un Faili Zergele'nin Katili

1 Mayıs Mahallesi'nde Suruç katliamıyla başlayan ve IŞİD operasyonları adı altında PKK ve ezilenlere yapılan saldırılar mahallede yürüyüşlerle protesto edilmekte. Suruç'ta yapılan katliam ertesi gün 1000'den fazla emekçinin katılımıyla protesto edildi. Arkasından Dem-Genç'in örgütlediği "Savaş politikalarına karşı dur" eylemleri yapılmaya başlandı. Daha çok Kürt kadınların katılım gösterdiği eylemler 31 Temmuz ve 3 Ağustos günlerinde saat 20.00'de başlayıp 21.30'da bitirildi.

Komünistler olarak bu eylemlere kendi sloganlarımız ve dövizlerimizle katıldık. Eylemlerde mahallenin ara sokaklarına girildi sloganlar eşliğinde kitleler eyleme çağrıldı.

Emekçilerin coşkulu katıldığı eylemlere 100'ü aşkın kişi katıldı. Eylemlerde "Katil IŞİD İş Birlikçi AKP; Yaşasın Halkların Kardeşliği; Suruç'un Faili Zergele'nin Katili; Kürdistan faşizme mezar olacak" gibi sloganlar atıldı.

Biz de kendi hazırladığımız "Erdoğan Devrilmeden Barış Gelmez; Kürtlere özgürlük Ortadoğu'ya Barış; Suruç'un Katili AKP; Zergele'nin Katili AKP" dövizlerini taşıdık. "Katil AKP Taşeronu IŞİD; Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış; AKP'den Hesabı Emekçiler Soracak; Suruç'un Katili Roboski'nin Faili" sloganlarını attık.

Suruç katliamının ardından korsan eylemler yapıldı. Hatta eylemin birinde otobüs yakıldı. Bu eylemler emekçileri siyasallaştırmak şöyle dursun onları uzaklaştırmakta idi.

Bir haftadır kadınlar başta olmak üzere mahalledeki Kürt emekçilerin katılımıyla yapılan ve devamı gelecek olan eylemler oldukça politik ortam yaratmakta ve kitleleri politikleştirmektedir. Komünistler olarak böyle eylemlere katılıp sorumluluk almaya devam edeceğiz.

Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak!

Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış!

1 Mayıs Mahallesinden Komünistler

Zafer Mahallesi'nde Suruç eylemi

30 Temmuz Perşembe akşamı saat 20.00'da Bahçelievler Dem-Genç tarafından Suruç'ta meydana gelen ve 31 devrimcinin ölümüyle sonuçlanan olayı protesto etmek amacıyla bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüş Pazar Pazarı'ndaki eski seçim bürosunun önünde sloganlar eşliğinde ve en önde "AKP'nin Kirli Savaş Politikalarına Karşı Halklar Serhıldana" yazılı pankart arkasında çoğunluğu genç olan yaklaşık 50 kişi katıldı.

Bahçelievler Yurtsever Gençlik tarafından yapılan eylemden aynı gün öğlen saatlerinde haberdar olduk. Yürüyüş boyunca "Biji Berxwedane Kobanê, Katil AKP" sloganları atıldı. Eyleme katılım düşük olmasından kaynaklı yürüyüş planlanandan erken bitirildi. Eylem yaklaşık yarım saatlik kısa bir yürüyüşten sonra Pazar Pazarı'nın başındaki parkın önünde yapılan 5 dakikalık oturma eyleminden sonra tamamlandı. Eylemin asıl planı ise Pazar Pazarı'ndan başlayarak mahallenin içinde dolaşılması, sonrasında Şirinevler'e kadar yürünmesiydi.

Eylemin güzergahında olmasa da mahallenin alt tarafında Merkez Cami'sinin önünde yoğun bir polis yığınağı vardı. Eylem sırasında da sivil polisler vardı. Eylem kısa sürdüğü için polis güçleriyle direk bir temas yaşanmadı.

Eylem sonrasında HDP'liler ile yaptığımız sohbet: Eylemlerin örgütlenme sürecinde, yerelde bulunan tüm bileşenlerle ortak hareket edilerek; eylemlerin en geniş yelpazede örgütlenmesinin daha anlamlı olacağını belirttik.

Yenibosna'dan Komünistler

Suruç'ta düşenler için İzmir'de binler sokaktaydı!

Suruç'ta SGDF'li ve ESP'li devrimcilere yönelik düzenlenen bombalı saldırı İzmir'de binlerce kişinin katıldığı bir refleks eylemle protesto edildi.

Saldırının yaşanmasının ardından yapılan ivedi çağrılar sonucunda aynı akşam Alsancak Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde kitle toplandı. Duyurulan buluşma saatinden çok önce insanların birikmeye başladığı alanda yoğun bir üzüntü ve öfke hakimdi. Toplanan insanların kendi aralarında yaptıkları sohbetlerde ise ciddi bir sorgulama hali vardı. Ancak yaşanan saldırıların ardından toplanılıp refleksler üretme çabasının yararı, eylem biçimleri, genel olarak solun tutumu tartışma konusu ediliyordu.

Saat 19.30'u gösterdiğinde ise eyleme gelen kitle yoğun bir kalabalığa dönüştü. İlk atılan sloganlardan sonra demoralize ruh halinden belli ölçüde sıyrılan kitle öfkeyle katliamın faillerine işaret etti.

"Suruç'ta katliam var! Faili AKP" ve "Her yürek devrimci bir hücredir, hayalgücü iktidara!" yazılı pankartların açıldığı eylemde ESP ve SGDF adına okunan açıklama esnasında kitleden sıklıkla "Katil IŞİD, İşbirlikçi AKP!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Katil Devlet Hesap Verecek!", "SGD Susmadı Susmayacak!" sloganları atıldı. Açıklamada "bu saldırıyı gerçekleştirenler Kobanê Devrimi'ni ezme ve boğmak isteyen DAİŞ faşist çeteleri ve onunla iş birliği içerisinde olan AKP iktidarı" vurgusu yer alıyordu. Eyleme sol-sosyalist örgütlenmelerin yanı sıra, sendika, kitle örgütü temsilcileri, HDP ve CHP İzmir vekilleri de katıldı.

Giderek kalabalıklaşan eylemde bir süre sonra ise daha çok eyleme katılan sol-sosyalist örgütlenmelerin kendi örgütsel kimliklerini öne çıkardıkları sloganlar ve savaş çağrısı mahiyetindeki sloganlar atıldı. "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Ji Bo Azadi; Şer Şer Şer!", "Faşistlerden Hesap Laf-la Sorulmaz, Bizde Hesapları Namlular Sorar!", "Şehitler Yaşıyor, MLKP Savaşıyor!" sloganları ile

giderek ajite olan kitle eylemi örgütleyenlerin inisiyatifleri ile Alsancak'tan AKP Konak İlçe binasının olduğu Basmane'ye doğru yürüyüşe çağrıldı.

Haziran Ayaklanması ardından açılan alanları kitle hareketinin zayıflamasının ardından sıkı bir markajla dolduran polis daha yürüyüşe geçilmeden Talatpaşa Bulvarı'nda barikat kurarak yürüyüşe engel oldu. TOMA ile kapatılan yolun açılması için vekillerin polisle pazarlık yaptığı ancak sonuç alamadıkları görüldü.

Bunun üzerine yürüyüşün akıbeti ve güzergahı konusunda birkaç dakikalık bir boşluk oluştu. Bu esnada bir dizi kimse inisiyatif boşluğunda kitleyi Basmane'ye yönlendirmeye çalıştı. Eylemi örgütleyenlerin daha sonra Kıbrıs Şehitleri Caddesi üzerinde ters istikamette yürüyüş yapılması konusundaki kararının ardından dağınık biçimde de olsa eyleme katılanlar karar uyararak yürüyüşe devam ettiler. Daha sonra sahil şeridine dönülerek devam eden yürüyüşte kitle dışında bir takım kimselerin yürüyüş güzergahında çöp tenekelerine kitleyi tedirgin etmek için küçük patlayıcılar attığı gözlemlendi.

Kordon'dan Cumhuriyet Bulvarı'na zayıflayarak devam eden yürüyüş bir süre sonra yine polis

barikatı ile kesildi. Rojava Marşı eşliğinde gerçekleştirilen oturma eylemi ardından kitle sloganlar atarak dağıldı.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak flamalarımızla katıldığımız eylemde sıklıkla "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!", "IŞİD'in Hamisi Katil Erdoğan!", "Katil Devlet Yıkacağız Elbet!", "Devrimciler Ölür Devrimler Sürer!", "Ordu-Polis-Tekeller İşte Katiller!" sloganlarını attık.

Ciddi bir öfkenin kendini dışavuracak kanal aradığı, IŞİD'in hamisi AKP'ye olduğu kadar düşenin kendisine yönelen söylemlerin de öne çıktığı eylemde, belirgin bir dağınıklık ve inisiyatif eksikliği de hissedildi.

Suruç'ta düşen örgütlü devrimcilerin öldükleriyle kalmamasının, mücadelelerinin zaferle taçlanmasının yolu tüm bu katliam düzenini alaşağı edecek devrimci bir dalgayı yükseltmekten, bu dalgayı kabartacak devrimci bir önderliği yaratma mücadelesinden geçiyor.

Örgütlü Devrimcilerdi

Devrim İçin Öldüler!

Izmir'den Komünistler

Suruç'un katili AKP'dir! Hesap soralım

Rojava'da (Batı Kürdistan) gerçekleşen devrim tüm dünyada büyük yankı bulurken, bu yankı hâkim sınıflar ve devletlerde korku ve endişe; ezilen, sömürülen halklar ve toprakları işgal edilen uluslarda ise büyük bir coşku olarak kendisini gösterdi. Bundan ötürüdür ki Rojava devrimi sürekli boğularak yok edilmek istenmektedir. Bu devrimi boğmak isteyenlerin en başında da; Kürdistan topraklarının kuzey bölümünü yani Kuzey Kürdistan'ı işgal altında tutan Türkiye Cumhuriyeti gelmektedir. Bir karşı devrim ordusu olan IŞİD'i besleyip en büyük destekçisi olarak Rojava devrimini yok etmeye çalışmaktadır. Kobanê'yi üç taraftan kuşatmış olan IŞİD'in yanında dördüncü taraftan da TC devleti kuşatarak, Rojava devrimine büyük bir darbe vurmak istemiştir. Ancak bunda muvaffak olamamış, karşı devrim ordusu olan IŞİD'le birlikte büyük bir hezime uğramıştır. Bu hezimetin ardından TC devletinin Rojava devrimine ve onu savunanlara yönelik saldırılarını hız kesmeden devam etmiştir ve hala da etmektedir. Bütün bu saldırıların asıl mimarı bugünkü TC devletine hükmeden AKP iktidarı ve onun yönlendiricisi ve bugünün cumhurbaşkanı olan Recep Tayyip Erdoğan'dır.

İşte böylesi bir tabloda Kobanê'nin yeniden inşa sürecinde SGDF'lilerin Kobanêli çocuklara oyuncak yardımı kampanyası organize edilmiştir. Bu kampanya üzerinden Kobanê'ye geçmeye çalışan büyük bir çoğunluğunu SGDF'lilerin oluşturduğu HDP'li gençler Suruç'ta Urfa Valiliği'nin ve Suruç Kaymakamlığı'nın engellemesiyle karşılaşmış ve Kobanê'ye geçişlerine izin verilmemiştir. Bu engellemeye karşı Suruç'taki Amara Kültür Merkezi'nin bahçesinde bir basın açıklaması gerçekleştirilmiştir. Bu basın açıklaması esnasında patlatılan bomba neticesinde 32 devrimci hayatını kaybetmiş 100'e yakın da yaralanmıştır. Rojava devrimini boğmaya çalışanlar Rojava devriminin bu topraklardaki sesi olmaya çalışan devrimcileri de imha etmek üzere hareket etmişlerdir. Suruç'ta katledilen bu devrimciler, Türkiye'nin dört bir yanında ezilenler içerisinde örgütlenmeye çalışan, bu devlete ve AKP iktidarına karşı mücadele eden devrimcilerdi. İşte KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de onların herhangi birer genç ya da çocuk olmadıklarını, örgütlü birer devrimci olduklarını ve devrim mücadelesinde katledildiklerini öne çıkararak anma ve mücadelelerini yükseltme çağrısı yaptık.

Patlamanın olduğu gün, haberi alır almaz hemen mahallemizdeki ESP'lilere ulaştık. Bu durum karşısında derhal mahallede bir duyuru ve eylem çağrısı yapmayı önerdik. O günün akşamına Taksim'e genel bir çağrı olduğu için biz de mahallede Taksim'deki eylemin çağrısını gerçekleştirmeye ve Suruç'ta olanları mahalleliye duyurmaya karar verdik. ESP'li arkadaşlarla birlikte megafonla mahallenin sokaklarında ve caddede dolaşarak akşamki eyleme çağrılar yaptık. Suruç'ta yitirilen devrimcilerin kanının doğrudan AKP iktidarının elinde olduğunu, hesap sormak için AKP'ye karşı sokağa eyleme çıkma çağrısı yükselttik.

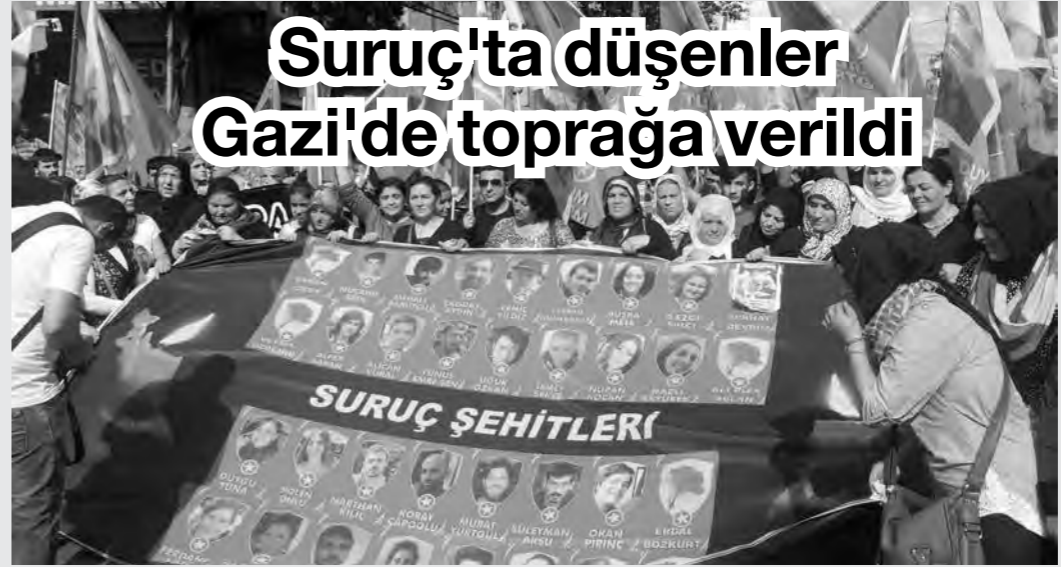
Mahallemizden Taksim'deki eyleme katılmak üzere hazırladığımız döviz ve ozaltilerimizi arak toplanma yeri olan Taksim tünele geçtik. Burada diğer yerlerden gelen yoldaşlarımızla buluşarak yürüyüş korteji arasındaki yerimizi aldık. Yürüyüşte; "Suruç'un Katili AKP'dir, Hesap sormak İçin Eyleme Mücadeleye" yazılı ozaltilimizi ve flamalarımızı açtık. Yürüyüş boyunca; "Suruç'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor; Devrimciler Ölür Devrimler Sürer; Katil IŞİD İşbirlikçi AKP; Katil AKP Taşeronu IŞİD, Katil Devlet Yıkacağız Elbet" sloganlarımızı attık. Galatasaray meydanına gelindiğinde basın açıklaması yapmak üzere duruldu. Uzun süren konuşmaların ve atılan sloganların ardından eylem bitirildi. Kitle dağılırken polis arkadan saldırıya geçti ve kitenin üzerine gaz ve TOMA'yla saldırarak müdahale etti. Yer yer polise taş ve şişelerle karşılık verilse de kitle kısa bir süre içinde dağıldı.

Hem Suruç'ta yitirdiklerimizin hesabını AKP'den sormak hem de Rojava devrimine dayanışmak ve onu boğmak isteyen AKP'ye karşı mücadeleyi yükseltmek için kitlesel eylemleri seferber etmek üzere sorumluluk alıp öne çıkmaya devam edeceğiz.

Suruç'un Katili AKP'dir, Hesap Soralım!

Örgütlü Devrimcilerdi Devrim İçin Öldüler!

1 Mayıs Mahallesinden Komünistler

20 Temmuz Pazartesi günü Urfa'nın Suruç ilçesinde Kobanê'ye gitmek için bulunan SGDF'lilerin düzenlediği eylem esnasında AKP'nin desteklediği IŞİD'in gerçekleştirdiği bombalı saldırı sonucunda 31 kişi yaşamını yitirmişti. Bunun üzerine İstanbul Gazi Mahallesi'ne gelen 3 cenazeyi toprağa vermek ve yaşanan saldırıyı lanetlemek için bir yürüyüş ve ardından cenaze töreni gerçekleştirildi. Biz de bu yürüyüşe katıldık. Saat 16.00'da Gazi Cemevi önünden başlayan yürüyüşe on bini aşkın kişi katıldı. Birçok siyasetin katıldığı yürüyüşte bütün siyasetler kendi kortejlerini oluşturdu ve kendi sloganları eşliğinde açtıkları pankartların arkasında yürüdüler. Biz de bu sloganlardan tüm kitleyi ortaklaşanları olanlarına dahil olduk. Kitle mahalleyi turladıktan sonra tekrar Cemevi önüne geldi ve cenazeler alınarak mahallenin tepesindeki Devrim Şehitliği'ne defnedilmek üzere yürüyüşe devam edildi. Mezarlığa varıldıktan sonra cenazeler defnedildi ve mezarları başına yürüyüş boyunca da kitleyi ortaklaşan kızıl bayraklar dikildi. Yapılan anma ve konuşmaların ardından tören sonlandırıldı.

Gülsuyu'dan Komünistler

Mücadele sözü vererek Suruç'ta düşenleri uğurladık

Suruç'ta AKP eliyle gerçekleştirilen devrimcilere yönelik saldırı sonucunda 32 devrimciyi yitirmiştik. Yitirdiklerimizin cenazeleri Türkiye'nin dört bir yanına uğurlandı. Birçoğu da İstanbul'a getirildi. İstanbul'un birçok varoş semtinden cenazeler uğurlanarak mezarlıklara defnedildi.

Suruç'taki saldırıda yitirdiğimiz Ece Dinç'in cenazesi de Numune Hastanesi'nden alınarak Karacaahmet Mezarlığı'na defnedildi. Ece Dinç'i uğurlamak için Haydarpaşa Numune Hastanesi'nin arkasında bir araya gelen kitle burada sloganlarla bir süre bekledi. Cenazenin alınmasıyla birlikte mezarlığa doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca devlete, AKP'ye ve IŞİD'e yönelik sloganlar atıldı. Mezarlığa yaklaşıldığında ailenin isteği doğrultusunda flamalar ve dövizler toplandı, slogan atılmadan mezarlığa girildi. Biz de buraya kendi dövizlerimizle katıldık. Dövizlerimizde: "Suruç'un Katili AKP'dir Hesap Soralım; Devrimciler Ölür Devrimler Sürer; Örgütlü Devrimcilerdi Devrim İçin Öldüler; Katil AKP; Taşeronu IŞİD" şiarlarını taşıdık.

Suruç'un Katili AKP'dir Hesap Soralım!

1 Mayıs Mahallesinden Komünistler

SYKP'ye taziye ziyareti

25 Temmuz'da Yenibosna'dan komünistler olarak Köz adına Bahçelievler SYKP'ye taziye ziyaretinde bulduk. Bilindiği üzere Suruç'taki katliamda yitirdiğimiz devrimcilerden biri olan Uğur.Özkan Bahçelievler SYKP bünyesinde çalışma yürütüyordu.

Bizler "devrimciler ölür devrimler sürer" şiarıyla yola çıktığımız için yaptığımız ziyareti bir başsağlığı ziyaretiyle sınırlı olarak görmedik. Asıl olarak SYKP'li arkadaşlarımıza devrimci dayanışma mesajlarımızı ilettilik ve bundan sonraki süreçte birlikte mahallede ortak eylemler örgütlemenin öneminden söz ettik.

Taziye sohbetimizde asıl olarak bir gün önce Şirinevler'de Suruç'taki katliama karşı öfkemizi duyurmak amacıyla birlikte düzenlediğimiz eylemi değerlendirdik. Hepimiz eylemden memnun kaldığımızı söyledik. Ancak bu tür anmaların mahallelerde gerçekleşmesinin daha önemli olduğunu söyledik. Bir eylem biçimi olarak da basın açıklamaları yerine yürüyüşlerin devrimcilerin işine daha çok yarayacağını söyledik.

Önümüzdeki süreçte irtibatla kalacağımızın sözünü birbirimize vererek ziyaretimizi sonlandırdık.

Devrimciler Ölür Devrimler Sürer!

Suruç Katliamının Hesabını Kitlesel Eylemlerle Soralım!

Yenibosna'dan Komünistler

Kürtlerin düşmanı AKP Alevilerin de düşmanıdır

Suruç'taki saldırının ardından AKP iktidarı topyekün bir saldırıya daha geçti. Bir anda savaş uçaklarıyla PKK kamplarını bombalamaya ve Türkiye'nin dört bir yanında devrimcilere ve tüm sol yapılara yönelik kapsamlı bir operasyon yürütmeye başladı. Toplamda 1300'den fazla gözaltı yaptı ve birçok devrimciyi de katletti. Sendikaların, derneklerin ve evlerin basıldığı bu operasyonlarda sokak ortasında ve evlerde devrimcileri infaz etmekten de geri durmadı. Bu infazların birçoğu Kürdistan'da olurken, İstanbul'da da Halk Cephesi'nden olan Günay Özarslan'ı katletti.

Günay Özarslan'ın cenazesini Gazi Mahallesi'ndeki Cem evinden kaldırmak isteyenlere müsaade etmeyen AKP iktidarı üç gün boyunca buradaki devrimcilere ve Gazi halkına yoğun bir şekilde saldırdı. Hatta gazi cem evinin içerisine dahi kolluk güçleriyle saldırarak Alevilerin ibadethanelerine de düşman olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

1 Mayıs Mahallesi'nde de Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, hem Suruç katliamına hem de Günay Özarslan katledilmesine karşı bir eylem çağrısı yaptı. Bu eylem için Karakol durağında bir araya gelen yaklaşık 100 kişilik kitle buradan yürüyüşe geçti. Kitlenin önünde "AKP'nin Savaş Politikalarını İstemiyoruz, Savaşa Hayır" pankartı açıldı. Yürüyüş boyunca; "Katil İŞİD İşbirlikçi AKP; Katil Devlet Hesap Verecek; Suruç Şehitleri Ölümsüzdür; Günay Özarslan Ölümsüzdür; AKP Elini Cem evinden Çek; Aleviyiz Haklıyız, Kazanacağız" sloganları sıklıkla atıldı. Yürüyüşe bizimle birlikte mahalledeki HDP bileşenleri, Halk Cephesi, Aka-Der ve Partizan'da katıldı.

Kürtlerin, devrimcilerin baş düşmanı olan AKP aynı zamanda Alevilerin de baş düşmanıdır. AKP tüm bu kesimlerin hepsine birlikte saldırmaktadır, bu yüzden AKP'ye karşı tüm kesimlerin ortak kitle-sel mücadelesini örnek gerekir. KÖZ'ün arkasında duran komünistler yıllardır olduğu gibi bugün de bunun aciliyetinin ve önemiyetinin altını çizerek mücadele etmektedir.

AKP'den Hesabı Emekçiler Soracak!

1 Mayıs Mahallesi'den Komünistler

Gülsuyu'nda İŞİD protesto edildi

25 Haziran Perşembe günü İŞİD çetelerinin Kobanê'ye sızıp bomba yüklü araçları şehrin içinde patlatması, onlarca insanın ölümü ve yaralanması olayının ardından bu saldırıyı lanetlemek için kitleler mahallelerinde eylemler gerçekleştirdi. Biz de İstanbul Gülsuyu Mahallesi'nde yapılan çağrının ardından gerçekleşen yürüyüşe katıldık. Akşam 21.00'de son duraktan başlayan eylemde halk Maltepe HDK imzalı "Katliamların Hesabını Soracağız. Katil İŞİD (AKP)" yazılı pankartın arkasında yürüdü. Yaklaşık yüz kişinin katıldığı eylemde "Kürdistan faşizme mezar olacak; Yaşasın Rojava devrimimiz; Yaşasın halkların kardeşliği; Kobanê'de düşene, dövüşene bin selam; Kobanê İŞİD'e mezar olacak; Katil İŞİD, işbirlikçi AKP" gibi sloganlar atıldı. Kitle Heykel meydanına vardığında bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan basın açıklamasında İŞİD çetelerini AKP'nin desteklediği İŞİD'in başkentinin Ankara olduğu ve bomba yüklü araçların Türkiye sınırından sızdığı üstüne basılarak ifade edildi. Yapılan basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Gülsuyu'dan Komünistler

Okmeydanı'nda 2 Temmuz anması

2 Temmuz 1993'te Sivas'ta devletin tezgâhladığı ve gericiyle eliyle yaşama geçirdiği katliamda yaşamını yitirenleri anmak için bir etkinlik çağrısı yaptık. Bu çağrını daha planlı/programlı bir etkinlik yapmak ve zamana yaymak için yaklaşık 2 hafta öncesinden diğer tüm siyasetlere teker yaptık.

Ancak çağrımıza cevap verme konusunda gecikmeler yaşanınca örgütleyici olup olmayacaklarıyla ilgili bilgi almak için tekrar görüştüğümüz kurumların bir kısmı başka yoğunluklarından dolayı unuttuklarını veya ilgilenemediklerini ifade ettiler.

Hal böyle olunca örgütleme işi son iki güne kaldı ve sürenin kısa olmasından dolayı sadece yürüyüş yapmak gerektiği dile getirildi. Biz de bu çalışmanın çok daha önceden ve daha planlı bir şekilde yapılması gerektiğini söyledik, diğer kurumları bu konuda yeterli sorumluluk almadıkları konusunda eleştirdik.

Bizim anma ile ilgili önerimiz bir yürüyüş ve ardından HDP'den milletvekili seçilip meclise giren ve Aleviler tarafından tanınan Turgut Öker veya Ali Kenanoğlu'nu davet edip bu vekillerle mahalleliyi buluşturacak bir forum yapmaktır. Bu önerimizi yaptığımızda başta Halkevi ve SODAP olmak üzere diğer siyasi temsilciler de sıcak baktilar. Şu anda hemen hemen her kurumun kamp vb. yoğunluklarından dolayı böyle bir çalışmanın daha sonra ortak örgütlenebileceği konusunda hemfikir olduk.

2 Temmuz'la ilgili kısa bir süre kaldığı için A3 mekân afişi ve el bildirisi dağıtımı yaptık. Kahvehane ve esnafa çağrıda bulunduk.

Eylem günü saat 20.00'de Mahmut Şevket Paşa Mahalle Muhtarlığı önünde toplandık. Belirlediğimiz güzergâhtan "Sivas'ı Unutma Unutturma; Sivas'ın Işığı Sönmeyecek; Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz; Katil Devlet Hesap Verecek; Yaşasın devrimci Dayanışma; Sivas'ı Yakanlar AKP'yi Kuranlar" sloganlarıyla tamamladık. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı yürüyüş Anadolu Kahvesi'nde son buldu.

Saygı duruşu esnasında okunan bir şiir ve yapılan basın açıklamasının ardından anmayı sonlandırdık.

Okmeydanı'ndaki anmayı KÖZ, SODAP, Halkevi, HDP, ESP, ÖDP, DHF ortak örgütledi.

Katil Devlet Yıkacağız Elbet!

Ne Şeriat Ne Kemalizm Yolumuz Proleter Devrim!

Okmeydanı'ndan Komünistler

Suruç'un öfkesi 1 Mayıs Mahallesi'nde bilendi

Suruç'ta yitirdiğimiz devrimciler için patlamanın hemen ertesi günü 1 Mayıs Mahallesi'nde ESP'nin çağrısıyla bir eylem gerçekleştirildi. Biz de bu eylem için döviz ve ozalit hazırlayarak eyleme katıldık. Eylem öncesinde mahalledeki tüm ilişkilerimize ulaşmaya çalıştık. AKP'nin saldırılarına karşı savunmayı varoşlardan örnek gerekliliği bilinciyle hareket ettik. Varoşlarda birleşip alanlarda devlet şiarının gereği olarak bu eylemin güçlü geçmesi için çaba sarf ettik.

Karakol Durağı'ndan başlayan yürüyüş mahalleimizdeki son durağa kadar çıkılıp tekrar dönülerek sağlık ocağının önünde bitirildi. Yürüyüş boyunca "Katil İŞİD İşbirlikçi AKP; Katil Devlet Hesap Verecek; Suruç Şehitleri Ölümsüzdür; Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz; Biji Berxwedana Kobanê; Suruç'un Hesabı Sorulacak" gibi birçok slogan sıklıkla atıldı. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de yürüyüşe; "Suruç'un Katili AKP'dir Hesap Soralım" yazan pankartımız, dövizlerimiz ve flamalarımızla katıldık.

Mahalleden 1000'den fazla emekçinin katıldığı yürüyüş oldukça diri ve coşkuluydu. Taksim'de yapılan eyleme nazaran çok daha dinamik bir eylemdi. Suruç'ta yitirdiğimiz devrimcilerin öfkesi eylemde kendisini var etmişti. Suruç'un katili AKP'ye duyulan öfke bir kez daha 1 Mayıs Mahallesi emekçilerinde bilendi.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bu bilenen öfkeyi tüm ezilenlerin yüreğine salıp, kitleleri egemenlerin üzerine yürütebilecek bir partiyi yaratma mücadelesini veriyoruz. Ve ant olsun ki bu parti yaratılacak ve yitirdiğimiz tüm devrimcilerin ve emekçilerin hesabı sorulacaktır.

Devrim İçin Düşenler Kavgamızda Yaşıyor!

Devrim İçin Devrimci Parti!

1 Mayıs Mahallesi'den Komünistler

Kadıköy'de 2 Temmuz yürüyüşü

2 Temmuz Sivas Katliamını anma yürüyüşü 28 Haziran Pazar günü Kadıköy'de gerçekleştirildi. Alevi Bektaşî Dernekleri Federasyonunun (ABF) ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD)'nin örgütleyicisi olduğu miting yaklaşık 3 bin kişi katıldı. DİSK, KESK, Halkevleri, Kaldıraç, UID-DER, SYKP, DHF, Partizan, BDSP, Mücadele Birliği, PDD, KP, Haziran Hareketi, HDP, HDK bileşenleri, Gezi Ayaklanması'nda yaşamını yitirenlerin aileleri ve çeşitli köy derneklerinden temsilcilerin katıldığı mitingde KÖZ olarak elli kişi katıldık. Mehmet Ayvalıtış Parkı'nda toplanan kitle, Bahariye'den devam ederek İskele Meydanı'ndaki miting alanına ulaştı. Mitingde genel anlamda cansız ve sönük bir hava hakimdi. Yakın tarihlerde yaşanan Kobanê saldırısı üzerinden AKP karşıtlığını ön plana çıkarmaya çalıştık. "Katil İŞİD, İş Birlikçi AKP; Kobanê'de Vuranlar, Sivas'ta Yakanlar; AKP'den Hesabı Emekçiler Soracak" sloganlarını sıkça attık. Zaman zaman ajitasyonlarımızı yaptığımız eylemde "Ne Şeriat Ne Kemalizm Yolumuz Proleter Devrim" sloganımız ayrıca dikkat çekti. Ayrıca attığımız sloganlar: "Katil Devlet Yıkacağız Elbet; Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak; Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz; Nerden Geliyoruz? Varoşlardan! Ne İstiyoruz? Özgürlük! Vermeyecekler! Alacağız! Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!"

Miting alanında kürsünün kitleye karşı zayıf bir etkisi vardı. Geçen senelerdeki mitinglere nazaran daha zayıf bir miting gerçekleşmiş oldu. 7 Haziran seçimlerinden sonra HDP'nin barajı aşmasıyla birlikte hükümet kurma tartışmaları yaşanırken, ardından asıl yakıcı sorun olan 12 Eylül Anayasası'nın yerine yeni bir anayasa gündemi tartışmaları gündeme yakıcı sıcaklığıyla dahil olacak. Demokrasi mücadelesi verenler açısından, anayasanın nasıl yapılması gerektiğini bugün pankartımızda belirttik. "Alevilerin Hakları için Demokratik Anayasa; Demokratik Anayasa için Kurucu Meclis!" Ancak bunu yapabilecek olan devrimci bir önderliğin olmadığını da vurguluyoruz. KÖZ'ün arkasında duran komünistler tüm siyasi faaliyetlerini bu eksikliği giderecek olan devrimci önderliği yaratma amacıyla gerçekleştiriyorlar.

Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak!

İstanbul'dan Komünistler

Tuzla'da 2 Temmuz anması

2 Temmuz 1993'te yapılan katliamın yıldönümü dolayısıyla 3 yıldır Aydınli Mahallesi'nde eylemli anmalar yapılıyor. Bu yıl anma Demokratik Alevi Derneği'nin çağrısıyla yapıldı. Anmanın haberini geç aldığımız için çalışmasını yürütemesek de anmaya katıldık. Aydınli Tepe durağından başlayan yürüyüş Aydınli merkezde sonlandı.

Yürüyüşe Demokratik Alevi Derneği "Karbela'dan Sivas'a Yastayız Hala!", UID-DER "Dinsel, Mezhepsel, Etnik Ayrımcılığa Son", Dem-Genç "Ateş Utandı, İnsanlık Utandı Ama Siz Hala Utanmadınız, Sivas Katliamını Unutturmayaçağız" pankartıyla katıldılar.

"Sivas'ı Unutma Unutturma; Sivas'ın Katili Roboski'nin Faili; Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz; Sivas'ta Yakanlar AKP'yi Kuranlar; Dersim, Sivas, Gazi, Çorum, Maraş Roboski Katliamları Bir Daha Asla; Biji Berxwedana Kobanê; Katil İŞİD Ortadoğu'dan Defol; Gazi, Lice, Rojava Ezilenler Ayakta" sloganları atıldı.

HDP, ESP, Partizan, KÖZ, HDK, UID-DER, Mayısta Yaşam Kooperatifi, Dem-Genç, Limter-İş, Karerliler, Erzincanlılar, Vartolular, Binkayder, Çalığağul Köyü Maskan-i Herdif, Cunder dernekleri anmaya katıldı.

Basın açıklamasının ardından Serapool'e yapacağımız ziyaretin duyurusunu yaptık.

Tuzla'dan Komünistler

“AKP’nin saldırılarına karşı nasıl bir mücadele?” paneli

Çözüm sürecini tümünden rafa kalktığı ve demokrasi güçlerine saldırıların yoğunlaştığı bir dönemden geçerken KÖZ’ün arkasında duran komünistler olarak çalışma yürüttüğümüz mahallede her türlü etkinliğe ve eyleme katılmaya, mümkün olduğunca etkinlikler örgütlemeye çaba sarf ediyoruz. Rejimin gidişatı açısından tarihi bir dönemeçte olduğumuzun bilincinde olmak, mücadele eden kesimlerle sokakta omuz omuza durmayı gerekli kıldığı kadar nasıl bir mücadele geliştirmeli tartışmasını bu kesimlerle yürütmeyi de bizim için ödev haline getiriyor.

İşte bu kaygının bir ürünü olarak 9 Ağustos günü “AKP’nin Saldırılarına Karşı Nasıl Bir Mücadele?” başlıklı paneli 1 Mayıs Mahallesi’nde gerçekleştirdik. Gücükülür Derneği önünde açık havada gerçekleştirilen panele HDP’den Nejdet Özçelik, EMEP adına Haşim Demir ve KÖZ adına Çetin Eren konuşmacı olarak katıldı.

HDP Ataşehir İlçe Örgütü Eşbaşkanı Nejdet Özçelik:

DİŞE DİŞ BİR MÜCADELE ÖNÜMÜZDE

AKP’nin yoğun saldırılarına rağmen Kürdistan halkı topyekun ayakta, savunmasını yapıyor. Kırılan bir kitle profilini geçici olarak görmemiz moral bozukluğuna sokmasın bizi. Bunun arkasından halkların iktidarı uzak değildir.

AKP’nin bugünlere gelişine birkaç yönden bakmak gerekiyor. AKP iktidarı son 14 yılda adeta ballı bir yağmalama süreci yaşadı. Ranta dayalı olarak kurulan bir partiydi zaten. Öncelikle İstanbul rantını yiyerek bu planla başladılar. O süreçte onları durduracak bir duruş sergileyemedik bizler. Kürdistan’daki mücadeleden dolayı yıpranmış hükümetler vardı ve bu da AKP’nin yükselmesine zemin hazırladı. AKP 14 yıl içinde tümüyle rant ekonomisi uyguladı, yüz kişilik çete ülkenin tüm kaynaklarına sahip oldu. Ekonomiyi eline geçiren bu grup kaynakları tüketince komşularına saldırmaya başladı. Mısır, Suriye, Libya, Irak.. Bu yüz kişilik çete uluslararası işbirlikleriyle beraber sıfır sorunu yüzde yüz soruna dönüştürdüler. Kaynakları biten bir ülkede hiç bir iktidar ayakta duramaz. Ortadoğu’da yandaş iktidarlar getirme hedefleri vardı fakat uluslararası tekeller buna izin vermediler. Ekonomik krizi dışa açılarak çözmeye çalıştılar ve başaramadılar. Suriye’deki Sünnici politika bunların bitişi oldu. Ekonomik açmaz ortadayken bunların politik olarak ayakta durması mümkün değildir. Bu beylerle krizi ancak diktatöryel yöntemlerle aşabileceklerini düşündüler. Fakat açıktan kendi halkını soyan bir lideri kim kabul eder ki? Dünyadaki hiçbir ülke böyle bir yönetimle ilişkiye girmek istemez, kabul görmez. Politik kısım ise Abdullah Öcalan’ın durumu 10 yıl önceden görüp HDP projesini ortaya koyması. HDP topluma bir seçenek yarattı ve bu maya tuttu. Tayyip Bey de Kemalistler de HDP’nin bağımsız adaylarla meclise girmesini istediler fakat HDP kriz koşullarında bu kesimlerin planlarını boşa düşürdü. Seçim sonuçlarında bunu gördük. “Seni başkan yaptırmayacağız” diyerek doğrudan Erdoğan’ın başkanlık projesine cepheden karşı çıktı HDP ve bu sözünü yerine getirdi. Kürt sorununun çözümünü gerçekleştireceğim diyen adam bunu yapamayacağını görünce işler başka bir boyut aldı. Seçim dönemindeki saldırılar HDP’nin güçlü çıkışından sonra gerçekleşti, HDP alternatif olduğunu ortaya koyduğu andan itibaren AKP saldırmaya başladı, eski kirli yöntemlerini kullanmaya başladılar. Cephenin bir tarafında AKP açıktan yer aldı, HDP’yi barajın altında bırakma hesapları başladı. Diyarbakır’da, hedeflenen saltanat uğruna binlerce insanın ölümünü göze aldı bu hükümet. Gözünü kan bürümüş bir yapıyla karşı karşıyayız. Önümüzdeki süreçte AKP hükümeti bizimle dişle diş göze göz bir mücadeleyi göze almış durumda, biz de bunu göze aldık.”

KÖZ adına söz alan Çetin Eren:

7 HAZİRAN’DA REJİM KRİZİNİ DERİNLEŞTİREN HDP SALDIRILARIN ODAK NOKTASIDIR

AKP’nin saldırıları dediğimiz zaman geniş bir alandan, tüm topluma yayılmış bir alandan bahsediyoruz. Bu bir anlamda doğru fakat bir odak kayması söz konusu. Bugünkü saldırıların odağında Rojava Devrimi yok. Elbette Patagonya’da bile Kürt devletine karşı olan Erdoğan Rojava’nın

düşmanı fakat bir şey yapabilecek bir durumda değil şuan. Erdoğan’ın saldırılarının odağında, bombalar Kandil’e yağsa da PKK’de yok. Bugüne kadar ki operasyonlar hüsrarla sonuçlandı bunlarında sonuç vermeyeceğini biliyoruz. Bugünkü saldırıların hedefleri arasında bu kesimlerde olsa da bu saldırının odağında HDP’nin olduğunu unutmamamız gerekiyor. Bu içinden geçtiğimiz sürecin kilit noktasıdır.

Neden HDP bu saldırıların odağında sorusunun cevabı sadece 80 vekilin meclise girmesi değildir. 80 vekilin meclise girmesinin bugün bambaşka bir anlamı var, 12 Eylül’de kurulmuş düzen bugün çürüyor. Hem egemenlerin kendi arasındaki kavgadan ötürü hem de yıllardır kendilerine deli gömleği giydirilmiş Kürtlerin bu gerici rejimi kabul etmemesi sebebiyle bu rejim çürüyor.

Bu rejimin krizi meselesi Erdoğan’ın akıbetine indirgenmiş durumda, rejimin bütün özelliklerini bir şahıs simgeliyor. Dolayısıyla aslında bugüne kadar olan süreçte tek bir soru vardı: Erdoğan’ı kim süpürecek? Erdoğan’ı ezilenlerin emekçilerin mücadelesi mi süpürecek yoksa ABD, CHP, Tekeller, Cemaat yavaş yavaş mı süpürecek? Seçimlere böyle bir tablo içinde girdik. HDP 80 vekille meclise girerek rejim krizini daha da derinleştirdi ve düzen içi değişiklik yollarını tıkadı. Diğer yandan sokakla meclisin buluşmasının da önünü açtı. Erdoğan’ı çıldırtan tam da bu noktadır. Rejim krizi Erdoğan’ın akıbeti sorununa indirgenmiştir ve Erdoğan kendisini korumak için HDP’den kurtulmak zorundadır. Mesele çok basit ya HDP ya Erdoğan.

ERDOĞAN’IN GİTMESİNİ ODAK NOKTASINA KOYAN EN GENİŞ CEPHEYİ ÖRMEK YAKICI GÖREVDİR

7 Haziran sonrasında ortaya çıkan fırsatı çok daha sert bir şekilde Erdoğan’ın üstüne yürüyerek, meclisi başından itibaren aktif bir şekilde işletmeye çalışarak bu fırsatı iyi değerlendirebildik, hesabı baştan sorabiliriz. Böyle olsaydı içinden geçtiğimiz kriz daha farklı ilerlerdi. Seçim sonuçlarıyla zaten Erdoğan’dan hesabın sorulduğu düşünülürdü. Hâlbuki asıl mücadele yeni başlıyordu, zayıflatılmış bir Erdoğan’ın bu mücadele içinde daha saldırganlaşacağını ön görmek gerekirdi ve nitekim de öyle oldu.

Şimdiki hedef meclisi HDP’den arındırmak. Bu noktada hiç birimiz rehavete kapılmamalıyız. Tekrar seçim dedikleri şey normal seçimler olmayacak. Sandıkların güvenliğinin de olmayacağı HDP’ye yönelik kapatma davasının gerçekleşeceği bir seçim dönemi olacak. Bu tablodan bir karamsarlık tablosu çıkarmak yerine şunun farkına varmamız lazım; biz güçlü olduğumuz için bize saldırıyorlar. Bu memleketin koşullarını iyi değerlendirirsek daha da güçlenecek bir konumdayız. Kimsenin Erdoğan’a net bir şekilde karşı çıkamadığı bir dönemde bu yapmak lazım.

Günün en önemli görevi devre dışı bırakılmak istenen HDP’nin yanında durmaktır. Net bir tutumla kitlesel bir şekilde her türlü mücadeleyi bu eksenden yükseltmek gerekiyor.

Bu noktada bir anlamda avantajlıyız başımızda ilk kez gelen bir durum değil bu. Hatırlayalım, en son en kapsamlı saldırı 2008-2012 arasında topyekün imha modelinin gündeme geldiği bir süreçten geçmiştik. Bu süreç DTP’nin parlamentoya girmesiyle başlayan bir süreçti. Bunların

nasıl durduğunu unutmamak gerekir, sadece PKK’lilerin açık grevle durdurulmadı bu süreç ki elbette önemliydi bu eylemler. Erdoğan’ı korkutan asıl şey kitlesel olarak emekçilerin sokağa çıkmasıydı. Kitleler bu soruna bir çözüm bulunması için kendi enerjileriyle sahneye çıkmışlardı ve Erdoğan’ı korkutan bu olmuştu. Yani aslında bizim önümüze sürülen denklemin tersine bir durum var, sessiz kaldığımız zaman bu durum meşruiyetimizi artıran, Erdoğan’ı yıpratın bir şey olmuyor. Bugün de Erdoğan’ı masaya oturtan sürecin aynısını yapmak gerekiyor. Kitlesel emekçi eylemleri, toplantıları düzenleyip korku ve sinme psikolojisini dağıtacak eylem ve etkinliklere girişmek gerekiyor. Barış Bloku’nun Pazar günü yapacağı eylemde bunun bir parçasıdır - her ne kadar eleştirilerimiz olsa da yani propaganda ve ajitasyon özgürlüğünü barındıran bir şekilde gerçekleşmesini doğru bulsak da - , bu panelde bunun bir parçasıdır, kitle örgütlerinin bir araya gelip düzenleyeceği forum da bunun bir parçasıdır. Hiçbir bahane ve çekince olmadan bu eylemlerde ezilen ve emekçilerin en geniş cephesini örmemiz lazım.

BU cepheyi örmenin üç koşulu var; HDP ile kayıtsız şartsız dayanışma, Rojava’da hem İŞİD’in hem TC’nin karşı devrimci saldırılarına karşı durmamız lazım ve üçüncü olarak da emekçilerin birliğini sağlayabilmek için Erdoğan’ın gitmesini odak noktasına koymamız lazım. Bu aynı zamanda diğer düzen partilerinin Erdoğan karşıtlığının samimiyetsizliğini de ortaya koyacaktır. Erdoğan’ın hırsızlıklarından ve katliamlarından ancak emekçiler ve ezilenler hesap sorabilir. Bu geniş cephenin de bunu yapması gerekiyor. Bizim görevimiz Erdoğan’a karşı HDP’yi sahiplenen en geniş cepheyi oluşturmaktır, bu hepimiz için tek yakıcı görevdir.

EMEP’ten Haşim Demir:

7 HAZİRAN’DAKİ SEÇİM BAŞARISI TEK ADAM DÜZENİ İSTEYEN AKP TARAFINDAN HAZMEDİLEMEDİ

Öncelikle şuradan başlamak gerekir, genel seçimler gerçekleşmeden AKP’nin hızlı bir çöküş içerisinde olduğu süreçte emekçilerin yaşam koşullarının dayanılmaz bir hale gelmesi üzerinden bir öfke patlaması yaşandı. Gezi halk direnişi, Soma katliamından sonra yapılan geniş eylemler, kadın cinayetlerine karşı örgütlenen kitlesel eylemler AKP’nin sonunun başlangıcının işaretleriydi. Dolayısıyla bu süreçte bu seçim tarihi önemi AKP’nin saldırılarının getirilmesi ve Kürt sorununun çözümünü açısından belirleyiciydi. Seçim arifesinde geniş bir birlikteliğin oluşması tek adam düzeni kurmaya çalışan AKP ve Erdoğan’ın bütün hesaplarını boşa çıkartmaya zemin hazırlamıştır.

Seçim dönemindeki saldırılar bunun açık bir göstergesiydi. Öte yandan Rojava Halk Devrimi’nin başarıya ulaşması ve AKP’nin Suriye politikasının boşa çıkarılmasında önemli nokta HDP idi. 6-7 Ekim büyük kalkışmasından hemen sonra iç güvenlik paketinin ve faşist düzenlemelemlerin meclisten geçirilmesi ve Nazi Almanyası’nın Goebbels’çi propaganda bakanlarını bile gölgede bırakacak bir kara propagandanın başlaması boşuna değildi. Seçimler ve öncesinde başlayan süreç tek adam hayalini tuzla buz etti, bu hazmedilemedi. Erken seçim zemininin yaratılması ihtiya-

cı doğdu.

Suruç katliamının ardından İŞİD’e göstermelik bombalamadan sonra hedefi Kürt özgürlük hareketi, sosyalist hareket olan saldırılar, kitlesel gözcü furıyası başladı. AKP bir yandan emperyalistlerle Suriye politikasını uyumlu hale getirmek bir yandan ise kendisi açısından en avantajlı zemini yaratarak yeni bir seçim süreci başlatma politikasına başladı.

Saldırı politikalarının boşa çıkarılması açısından bütün güçlerin emekçi mahallelerinde, büyük fabrika ve işyerlerinde yaygın bir propaganda- ajitasyon ve teşhir faaliyeti yürütmesi- bu ablukayı terse çevirmesi bu korku duvarını delmesi gerekiyor. Bunu yaparken sadece HDP bileşenleri ile sınırlı kalmamak, cepheyi genişletecek imkânları yaratmak gerekir. Barış Bloku bu açıdan önemlidir. Eleştirilebilecek pek çok şey olabilir ama bunu daha geliştirebilecek olanaklara sahibiz.

Ülkenin son dönemdeki genel tablosuna baktığımız zaman sadece işçi hareketi eksenli bile son yılları en kitlesel direniş ve eylemlerinin baş gösterdiğini görebiliriz. On binlerce metal işçisinin eylemleri önemliydi, 89 bahar eylemlerini aratmayacak düzeyde işçi hareketlerinde ciddi bir kabarış var. Sendikal bürokrasiye karşı işçilerin sahneye çıkması önemliydi.

Rojava Halk Devrimi’nin önemli başarılar kazanması, Kobanê direnişi halkların özgürlük mücadelesinin simgesi haline geldi. Bunlar bizim açımızdan da morallerin yükseltilmesi bakımından da çok önemlidir. Korku duvarlarının delinmesi bakımından kayda değerdir. Çetin arkadaşın da bahsettiği gibi bir rehavete kapılmaktan yüzeysel yaklaşımdan sıyrılmamız gerekiyor.

Bugün ister yeni bir seçim olsun ister tefrikalar gündeme gelsin bugün tayin edici olan 6 milyon emekçinin desteğini almış büyük halk hareketidir. Tarihte de benzer durumlar olmuştur, Naziler iktidara gelmeden Almanya’da komünistler 6 milyon oy almıştır. Sonrasındaki süreci net olarak biliyoruz. AKP de tek adam diktatörlüğünü kurmaktan vazgeçmiş değil. Bütün bunları göz önünde bulundurarak sanayi havzalarında, bütün emekçi mahallelerinde Kürdistan’ın her köşesinde halk kitlelerinin en geniş örgütlenmesini yaratabilecek yolları geliştirmemiz gerekiyor. Saldırı karşısında savunmanın ötesinde bunları boşa çıkaracak güçlü halk kalkışmaları örgütlememiz gerekiyor.”

Panelin ilk turundan sonra dinleyicilere söz verildi. Dinleyicilerden gelen sorular; seçim dönemi öncesi HDP’nin metal işçilerinin eylemleriyle neden buluşamadığı, provokasyona gelmeme çağrılarının kitleleri eve kapatmaya hizmet edip etmediği, HDP’nin AKP ve Erdoğan’dan kurtulmayı mı yoksa ehliştirmeyi mi hedefine koyduğu, KÖZ’ün HDP’nin içinde olmadan onu savunma çağrısı yükseltilmesinin anlamının ve yolunun ne olduğuna yönelikti.

İkinci turda panelistler tekrar söz aldı.

HAŞİM DEMİR

Metal işçilerinin kalkışma yaşadığı süreç aynı zamanda seçim süreciydi. İlk zamanlarda biraz uzak kaldığı doğrudur ama daha sonraki süreçte Emek Partisi ve sınıf içinde çalışan diğer akımlar güçleri çerçevesinde ciddi çabalar sarf ettiler. Bununla birlikte metal sektöründeki işçilerin ciddi bir moral kazanımı oldu. Sadece metal sektöründe değil pek çok işkolunda önemli tartışmalara yol açtı.

HDP’ye yönelik saldırılar karşısında örneğin Emek Partisi olarak daha bu çatışmalı durum ortaya çıkmadan önce AKP’nin savaş politikalarına karşı barışın sesini yükseltelim çağrısını yaptık. Savaş politikalarına karşı ittifakın olabileceği en geniş şekilde yapılması yönünde çabalarımız var. HDP’nin tasfiyesine yönelik bütün bu kapsamlı saldırının başarıya ulaşması işçi ve emekçi hareketinin başarısızlığı anlamına gelir ki buna hiç kimse tepkisiz kalamaz.

ÇETİN EREN

Biz KÖZ olarak gazetemizin altında diğer sol yayınlarda görülen bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin şiarı yerine bütün ülkelerin komünistleri birleşin şiarına yer veriyoruz. KÖZ ısrarlı olarak herkesin krizi kendine, bizim ortada

halk muhalefetine birleştirebilecek ona devrimci bir temelde önderlik yapabilecek bir partimiz olmadıkça hiçbir kriz bizim işimize yaramaz diyor. 2001 ve 2008 ekonomik krizlerinde de asıl biz kendi krizimizi çözelim vurgusu yaptık.

Fakat şuan ilginç bir durum var, biz Köz olarak sürekli rejim krizinden bahsediyoruz. Normalde sürekli krizden dem vuran sol hareketler ise krize dair bir saptama yapmıyor. Bu karşılık üzerinde durmak gerekiyor. Genel olarak Türkiye'de sol akımlar krizden ekonomik krizi anlıyorlar ve bunu pozitif bir şey olarak görüyorlar. Ekonomik krizin işçi hareketlerine yol açacağı beklentisi ve işçilerin partilere akacağı ve sol hareketi güçlendireceği düşünülüyor. Biz herkesin krizi kendine dediğimiz zaman bu beklentinin boş bir beklenti olduğunu savunuyoruz. Hiçbir ekonomik ve sosyal kriz kendi başına solu tekrardan canlandırmaz. Tersinden siyasi kriz ise farklı bir anlama gelir. Rejimin kilitlendiği, ezilen hareketiyle rejimin bir denge durumuna evrildiği, iktidar sorunuyla ilgili bir kriz olur. Devrimciler açısından önemli olan kriz de budur. Bu kriz de her zaman gelmez. Bu krizde de sol hareketler kendiliğinden güçlenmez ama biz solcuyuz devrimciyiz dediğimiz zaman sokaktaki halk bize şunu sorar: "Ee siz ne yapıyorsunuz?" Ortada madem bir kriz var burada devrimcilerin söyledikleri ve söylemedikleri belirleyici olacak.

Bugün üzerimizde duran ağır sorumluluk budur. Bugün 12 Eylül rejimi büyük bir darboğaz içinde ve Erdoğan da dâhil kimse ne yapacağını bilmiyor. Ve burada HDP'nin 80 vekili var, dışarıda harekete geçmek isteyen yığınlar var. Ortada şöyle net bir politik soru var; böyle bir krizde biz bu gücü nasıl kullanacağız?

Rejim krizinin altını çizmek şunun için önemli, bu hep sürecek bir kriz değil. Biz boşlukta olduğumuz zaman karşı taraf bizi saf dışı etmek için hamlesine başlar. İktidar sürekli boşlukta gezilecek bir şey değil. Mesela Erdoğan'ın stratejisi rejim krizini hükümet krizine çevirmek oldu. Sanki tüm sorunları hükümetin kurulması sorunmuş gibi gösterdi. Herkesi hükümet sorununa kilitledi ve kendisi meşru olmayan bir hükümetle saldırı politikaları yürütüyor. Bu öyle alelade bir kriz değil, kilitlenmiş ve odağında anayasa sorununun olduğu bir kriz. Kimse bu anayasanın nasıl yapılacağını bilmiyor. Devrimci siyasette basit bir şey var, unutulduğu için hatırlatmak gerekir. Rejimler ya darbeye ya bir halk ayaklanmasıyla bir kurucu meclisle değişir. İçeriden parlamentoyla referandumla değişmez.

Erdoğan bu anayasayı yapmadığı için uzatma-

ları oynatıyor. Bu giderek kristalleşen bir sorun, bunu engelleyecek miyiz engellemeyecek miyiz?

Ya Erdoğan ya HDP, ya Erdoğan ya çözüm süreci noktasına gelinmiş durumda. Erdoğan kaldıkça çözüm süreci de ilerlemez mesela, geriler. Denklem çok net, giderek daha fazla görüyoruz. İçinde bulunduğumuz dönem bir parantez değil, tersinden iki sene önce Kürtlerin mücadelesiyle masaya oturmuş Erdoğan bir parantezdi.

Biz devrimciler ve sosyalistler olarak kitlelerin önüne net bir hedef tarif edersek kitle hareketinde gevşeme olmaz, 7 Haziran'dan itibaren de o momentum artardı. Biz koalisyon kurulacak mı kurulmayacak mı meselesine girdiğimiz, bir se-yirci pozisyonu aldığımız zaman bizde gevşeme ve endişeler başlar. Biz güçlüyüz arkadaşlar. Hangi politik hatla HDP'nin yanında yer alacağız bu önemli. HDP'nin saldırıların odağında olduğunu her türlü eyleme taşıyıp savunmamız lazım, işçi eylemi çevre eylemi diye ayırmamak her yerde bunu öne çıkarmak lazım. İkincisi bu saldırılar Erdoğan kaynaklı, bu saldırıların odağında Erdoğan'a karşı bir mücadele olması lazım. CHP'lilerin tabanıyla birleşebilmemiz için, Gezi'de duranlarla birleşebilmemiz için bunu yapmamız lazım. HDP'nin bu kadar oy alması da tek basit bir şeye bağlı: "Seni başkan yaptırmayacağız." Buna devam etmemiz seni oradan indireceğiz dememiz lazım. Diğer türlü mücadele ilerlemez.

Barış Bloku eylemlerine katılmak lazım elbette. Ama bize göre bugün ihtiyacımız olan şey adeta birileri hır gür çıkarmak istiyor biz de statükonun devamını istiyoruz gibi bir barış bloğu değil, Erdoğan'la mücadele platformunun olması gerekiyor. İçinde Kürtlerin özgürlük talebinin, demokratik anayasanın da bulunması gerekir tabii. Tek bir sloganın öne çıkmasından ziyade en geniş kesimler burada, herkes Erdoğan'dan kurtulmak istiyor çizgisinden olmasını daha uygun bulurduk. Bunların örgütleyicisi olmak isteriz, onun dışındaki eylemlere de tabii en güçlü en kitlesel şekilde katılırız.

Son olarak şunu söyleyeyim, HDP'nin içinde yer almaya gerek yok bunları söylemek için. Tersinden daha etkili bir şey, bir dizi konuda eleştirisi olan bir akım Türkiye'de en önemli sorunun HDP'nin savunulması olduğunu söylüyor ve canla başla herkesi bu mücadeleye davet ediyor. Bunların sayısı ne kadar artarsa HDP o kadar güçlü savunulur.

NEJDET ÖZÇELİK

Metal işçileriyle ilgili olarak, HDP hareketi sınıf hareketinden ayrı bir hareket olmasa da sı-

nıf hareketiyle çok güçlü bağları olan bir hareket değil. Bursa direnişlerinde HDP'nin alana girmek istemesi milliyetçi karşı duruşlarla engellenmeye çalışıldı. Bu da bizim bu alanlarda zayıflığımızı gösteriyor. Bir milletvekili çıkardı ama bu genellikle Kürdistan'dan gelenlerin desteğidir. Fakat süreçte mutlaka HDP sınıf içinde örgütlenmeyi hedef koymalıdır. Kürdistan'da gelişen mücadeleyle batıdaki mücadelenin sınıf temelinde birleşmesi kaçınılmazdır. Bu konudaki eksikliğimizin farkındayız.

Biz 7 Haziran'dan bir zaferle çıktık ama Tayyip şürekâsı bize sevinme fırsatı bile vermedi, coşkulu bir şekilde kutlayamadık bile. Daha 5 Haziran'da saldırıya başladılar. Biz cenazelerle yüz yüze kaldık ve halka teşekkür bile edemedik.

Provokasyonlar ve eve hapsolmek konusunda şunları söyleyeyim, HDP süreci başarılı bir şekilde yürüttü. AKP iktidarı HDP'yi sokakta kalesi sürüklemek istiyordu bütün planları buydu. Bütün dert sokakta polisiye tedbirlerle kitleleri bastırmaktı. HDP bunun farkındaydı ve bu politikaları boşa çıkardı. Asla eve hapsedilmeden bahsedilemez, Diyarbakır'da onlarca yaralıya rağmen milyonlar sokaktaydı orada. Evet batıda sokak hareketleri baş göstermedi ama sandık vardı ve sandıkta HDP cevabı verdi. Sonrasındaki süreçte devam eden saldırılarla birlikte HDP metropollerde kitlesini sokakta ezdirip yenili ruh haline sokmak istemedi. Eğer sokaktan yenilerek eve dönerseniz bir daha o kitleleri sokağa çıkarmak da zorlanırsınız. Kitleleri her gün sokağa dökmek de bir yanıdır çünkü kitle yorgunluğu diye bir şey var. Gezi örneğini çok canlı yaşadık. Başarılı olan eylemin de sönümlenme riski vardır. Bizim amacımız kitleleri yormadan gerektiği dönem ve gerektiği zaman da sokağa çıkışını sağlamaktır, kitleleri barışçıl bir şekilde sokağa çıkarmaktır. Şiddet de bir yöntemdir ama HDP'nin projesi barışçıldır. Geremediği müddetçe kitlesini şiddete yönelme eğilimi yoktur, bıçağın kemiğe dayandığı 6-7 Ekim'de ise görüldüğü gibi gereği yapıldı.

AKP hükümetinin kitleleri eve hapsedmek gibi bir projesi var bu doğru. Ama HDP'nin saray ekibine karşı kitlesini sokağa dökebileceği örnek vardır mesela (9 Ağustos Barış Mitingi) . Yarın bütün gücümüzle orada olmak zorundayız. Gönülümüzden geçen yarın Tayyip'e ve şürekâsına şamar atacak bir kalabalıkla orada olacaktır. Saha çalışmalarımızda bir yorgunluğu görüyoruz. Seçim döneminden enerjiyi yeniden toparlamak belirli bir zaman alıyor. O toparlanmanın ve zamanlamanın planlayıcısı HDP olacaktır.

Bu iktidar gidici, bunu biz ve halklarımız gö-

rüyor. Tarihte örneklerini gördüğümüz gibi gitmek üzere olan diktatörler hep saldırganlaşmış, savaş çıkarmıştır. Rojava bu iktidarın bir savaş alanıdır. Rojava HDP'nin zaferinden bağımsız değildir bunu görmek lazım. Rojava'da kazanılan devrim 7 Haziran'ın habercisi olmuştur. Onun motivasyonu kitlelerin HDP'ye yönelmesinde lokomotif olmuştur.

Bir ekonomik kriz var ve bu derinleşiyor, bu kriz politik krize evrilmiştir, Erdoğan'da bu krizin merkezindedir. Şuanda sistemin başka bir kanalı hazırlık yapıyor. HDP ve ittifakları ve CHP'nin bu sürece olumlu yaklaşması ve barış bloğunda kimi isimlerin yer almasıyla aslında süreçte devrimciler lehine önemli bir gelişme, dinamik var. Burada CHP'nin kitle mücadelesinde bizim kadar yeri olmasa da kitlesinin bize doğru yönelmesi önemlidir. CHP'nin bu yöneliminin sebebi de 7 Haziran'dır.

Bugün koalisyon kurulsun da kurulmasın da iktidar hedefimiz de olacaktır, koalisyon sorunlara çözüm üretmeyecektir. Bunun için devrimcilerin halklarımıza borcu vardır, bu borç halklarımızı çözümsüz bırakmamaktır. Süreç bir devrime götürebilir, barışçıl veya kanlı olmasını önümüzdeki süreç belirleyecektir. Savaşa karar verdiler, biz de diyoruz ki siz ne kadar savaş istiyorsanız biz sizden daha güçlü barış istiyoruz. 7 Haziran'da sandıkta yendik bu sefer barışta yeneceğiz. O savaşla iktidarı perçinlemeye asla müsaade etmeyeceğiz. Bunun için de halklarımızın önündeki süreç çok daha karmaşık ve zor geçecek. HDP'ye düşen görev süreci barışçıl ve doğru yönlendirmektir.

Barışçıl yönlendirmekten sisteme adapte olmayı, uzlaşmayı anlamıyoruz. Bizim bahsettiğimiz şey halklarımızın savaş karşısında barışla sistemi yenmesi. Barış dayatarak sistemi yenmesi, Tayyip Erdoğan'ı alaşağı etmektir. Tayyip Erdoğan'ın savaş politikalarını destekleyen yüzde 20-30'luk bir kesim var. Barışçıl sokak hareketleri önersek geri adım attırmamız kolay olacaktır.

Krizi yumuşatmak veya AKP'yi yumuşatmak diye bir derdimiz yok. Bizim tek derdimiz AKP'nin uzaklaştırılması ve sisteminin alaşağı edilmesidir. Halkların baş düşmanı pozisyonuna gelmiş bir iktidardan bahsediyoruz.

1 Mayıs Mahallesi Festivali 1 Mayıs ve Ataşehir için önemli bir alan açar, ertelenmesi söz konusu olmamalı. Bu festivali halklarımızı sokağa dökme aracı, hareket ettirme aracı haline getirebiliriz.

1 Mayıs Mahallesi Komünistler

20. SAYFADAKİ "1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜ'NÜN PERDELEDİĞİ GERÇEKLER" YAZISININ DEVAMI

sınırları 200 km. batıya genişlemiştir.

Bu gelişmenin ardından bu kez İkinci Dünya Savaşı iyme kazanacaktı. Tabii bu arada Almanya'yı SSCB'nin üzerine salıp diplomatik manevralarla bu savaştan kaçınacaklarını uman İngiltere ve Fransa hükümetleri de hızla değişecekti. Çünkü pasifist hayallerin peşinde diplomatik manevralarla Hitler'i durdurma ve SSCB üzerine saldırma planları tersine tepmişti.

SSCB ise, aynı diplomatik oyunu tersine çevirip Almanya ile saldırmazlık paktı imzaladıktan sonra, önce Polonya, bir buçuk ay sonra da Finlandiya'yı işgal etti. Böylece kendisi için sağlam bir güvenlik hattı kurduğunu sanıyordu. 1941 haziranında bu güvenlik çemberini yıldırım hızıyla yaran Alman birlikleri bir çırpıda bir ucundan Stalingrad'a öteki ucundan da Leningrad'a kadar Sovyet Rusya'yı işgal ettiler. Diplomatik manevralarla ve oportünist taktiklerle savaştan kaçınma hesapları orada da tutmamıştı.

Bununla birlikte, SSCB seferi Almanya için sonun başlangıcı oldu. Diplomasinin bittiği yerde özellikle Stalingrad ve Leningrad emekçilerinin direnişi, o güne kadar durdurulamayan Alman ordusunun önünü kesmişti. Bu dönemeç aynı zamanda İkinci Dünya Savaşı'nın da kaderini tayin etti. Müttefiklere katılan SSCB ordusu ABD ve İngilizlerden önce Berlin'e ulaşarak savaşa noktayı koydu.

Genellikle İkinci Dünya Savaşı hakkında gelişmelerin bu son kısmı parlatılarak anlatılır. Stalingrad direnişinden başlayarak söz edilir; SSCB emekçilerinin savaşta en ağır insan zaiyatını (20 milyon!) verdiğinden söz edilir.

Ama bu arada Komünist Enternasyonal'in kuruluşuna damga vuran ilkelerin nasıl hasıralı edildiğinden, bu ilkelerle birlikte Komünist Enternasyonal'in nasıl tasfiye olduğundan söz etmek adetten değildir. Komünist Enternasyonal uluslararası işçi hareketini ve komünistleri "anti-Hitler paktı"na dahil olan devletlerin askeri çabalarına destek olmaya" çağırarak varlığına resmen son verdi. Zaten "düşman kendi yurdumuzda; kendi hükümetimizin yenilgisi ehveni şerdir" cılgınlığıyla kurulan Komünist Enternasyonal'in gölgesinin bile bu siyasetin arkasında durması mümkün değildi.

Ne var ki, komünist hareketin ve işçi sınıfının kayıpları arasında bunlar pek sayılmamaktadır. Bu kayıpları Reichtag'a dikilen orak çekiçli bayrağın gölgesinde unutturulmaktadır.

Bu gölgede unutilanlar arasında İkinci Dünya Savaşı'nın bir emperyalist paylaşım kavgası olduğu ve SSCB ile birlikte dünya komünist hareketinin de bu kavgada taraf olduğu da vardır. Paylaşım savaşının sonunda kurulan emperyalist statükonun SSCB'nin katkısıyla kurulduğu vardır.

1 Eylül'ün Dünya Barış Günü olarak anılması işte bu unutkanlığın bir ifadesidir ve adeta bu unutkanlığın sürmesini sağlayan bir uyuşturucu gibidir. O nedenle bugün emperyalist savaşlar ve kirli barış anlaşmaları karşısındaki ikircikli tutumların egemen olmasına şaşmamak gerekir.

BOLŞEVİZMİN DEVRİMCİ ÇİZGİSİNİ UNUTTURMAYACAĞIZ

Unutilanların başında Bolşeviklerin emperyalist savaş ve barış hakkındaki öğütleri gelmektedir;

bugün hakim olan pasifist uyuşturucuların yegane panzehiri odur ve geçen yüzyılın başında pasifizmin ve sosyal pasifizmin hakkından gelen tutum neyse bugün de o tutuma hala ihtiyaç vardır.

Şubat 1917 devrimine iki ay kala, Lenin Zimmerwald Konferansı'nda seçilen Uluslararası Sosyalist Komite'ye ve Bütün Sosyalist Partilere Hitaben Savaş ve Barış Üzerine bazı tezler yazdı. Kautskist bir tutuma kayanların hakim olduğu komite bu tezleri ne ele aldı ne de yayınladı; bu tezler ilk kez 1931 yılında yayımlandı. Söz konusu tezlerin dokuzuncusunun altında Lenin barış konusunda sosyalistlerin tutumunun ne olması gerektiği konusunu açmıştı; bugün hala bu eski nasihata ihtiyaç var:

" 9. İşçileri kandırmayan, aksine onların gözünü açan bir politika şöyle olmalıdır:

a) Barış konusu gündeme geldiğinde, sosyalistlerin yapması gereken kendi burjuvazisinin ve hükümetinin maskesini her zamankinden daha gayretli biçimde indirmek, emperyalist müttefikleri ile yapmış oldukları ya da yapmaya hazırladıkları gizli anlaşmaları ifşa etmek...tır. ...

b) Her ülkede sosyalistlerin ajitasyonları sırasında her şeyden çok üzerinde durmaları gereken şey, yalnız kendi hükümetlerinin her bir siyasal sözcüğüne değil, kendi sosyal-pasifistlerininkilere karşı da tam bir güvensizlik beslemek gerekliliği olmalıdır.

c) Her ülkede sosyalistlerin kitlelere şu açık gerçeği açıklamaları gerekir...gerçekten kalıcı ve gerçekten demokratik (ilhaksız vb.) bir barışın elde edilmesinin tek koşulu bu barışın mevcut hükümetler, yahut genel olarak burjuva hükümetler

tarafından değil, burjuva egemenliğini devirmiş ve burjuvaziyi mülksüzleştirmeye başlamış olan proleter hükümetleri tarafından imzalanmasıdır. ...

d) Her ülkede sosyalistler şu tartışmasız gerçeği kitlelere açıklamalıdır:...işçilerin böyle bir barışı sahiden ve hemen şimdi elde etmelerinin bir tek yolu vardır o da silahlarını kendi hükümetlerine çevirmektir... ..

e) Sosyalistler burjuva fikirleriyle devrimci işçi hareketini her zaman yozlaştıran reformizme karşı mücadeleyi güçlendirmelidir; ...özellikle de onun yeni görünümüne karşı: bu reformizm burjuvazinin savaş bittikten sonra yapacağı reformları vaad etmektedir!" (Bkz. TE., c.23, s. 226-234)

Bir başka vesileyle de Lenin, şu net tanımı yapmıştır:

"Hiçbir anlama gelmeyen, hiçbir yükümlülük getirmeyen barışçı dilekleri imanla tekrarlayan biri, demokratik bir barışın gerçek taraftarı değildir; demokratik bir barışın gerçek taraftarı, bugünkü savaşın emperyalist karakterini, bu savaşın hazırladığı emperyalist barışçı teşhir eden ve halkları kendi canı hükümetlerine karşı bir devrime çağırandır." (Lenin, Burjuva Pasifizmi, Sosyalist Pasifizm, TE, c.23, s.205)

Bugün en çok eksikliği duyulan işte bu tarifteki gibi bir devrimci partidir. Böyle bir partinin yaratılması bir yana bu parti ihtiyacının bilincine varılması için bile evvela 1 Eylül'ün üzerindeki perdeyi kaldırmak gerekiyor.

Okmeydanı'nda seçim çalışmaları

Seçim çalışmalarının başlamasıyla biz de HDP ile birlikte seçimlerde ortak neler yapılabileceğinin konuşulduğu toplantılara katılmaya başladık. Bu seçim döneminde çalışma alanları ilçe ilçe bölüldüğü için daha çok Şişli ilçesinde yoğun çalışmalara dahil olma kararı aldık. Bu çerçevede mahalle çalışma komisyonlarında yer almaya ve bu istikamette seçim çalışmasını yürütmeye başladık. Bu çalışmada bizimle birlikte SODAP, Partizan, Kızıl Dayanışma ve DHF yer aldı. Halkevi bu komisyonun dışında kendi bağımsız çalışmasını yürütme kararı aldı.

Her hafta düzenli olarak yapmış olduğumuz toplantılarda bir haftalık çalışma planı hazırlayıp bu plana göre tüm haftayı organize ederek bir çalışma yürüttük.

Çalışmaları gündüz veya akşam iş çıkışlarını dikkate alarak yaptık. Geriye kalan zamanlarda da ev ziyareti yapacak olanlara bağımsız bir boş zaman kalacak şekilde ayarlamalar yapmaya dikkat ettik. Ortak yapılan çalışmaları yoğunlukla metrobüs durakları, Perpa Ticaret Merkezi, Salı ve Perşembe pazarları ve mahallenin yoğun sirkülasyon olan kesimlerinde yaptık.

HDP'nin hazırladığı broşürleri de kullanarak ev ziyaretleri gerçekleştirdik. Sokak sokak paylaştığımız mahallede ev ev gezerek HDP'nin neden desteklenmesi gerektiğini insanlara anlattık, tartıştık sohbet ettik. Mahalle daha çok CHP'ye oy veren bir tabana sahip olmasına rağmen bu seçimde birçok aile kendi içinde oy paylaşımı yapmış ve bir kısmının HDP'ye vermesi konusunda anlaşmışlar. Bunun nedeni ise AKP'yi geriletecek tek gücün HDP olduğu konusunda herkesin hem fikir olmasıydı.

Bu seçim çalışması süresinde yüzlerce eve ziyaret gerçekleştirdik. Bununla birlikte mahallede Ozalit ve afiş çalışması gerçekleştirerek neden HDP'ye oy verilmesi gerektiğini vurguladık.

Seçim çalışmaları sürerken Filiz Kerestecioglu'nun da katıldığı büro açılış etkinliği gerçekleşti. Açılıştaki kısa konuşmalardan sonra müzik eşliğinde halaylar çekildi. Anadolu Parkı'nda gerçekleşen etkinlikte Öcalan sloganları ve PKK marşlarının yoğunlukla söylenmesinden dolayı başta kalabalık olan kitle yavaş yavaş azalmaya başladı. Mahallede farklı alanlarda çalışma yürüten siyaset temsilcileri bu durumu eleştirerek

yakalanan bu olumlu havanın bozulmaması için biraz daha mahalle koşullarının gözetilmesi gerektiğini dile getirdiler.

Mahallede dönem dönem vekil adaylarının katıldığı esnaf ve konfeksiyon atölyeleri ziyaretleri gerçekleştirdik. Bu seçimlerde hem 12 Eylül barajını yıkmak için hem de işçiler ve emekçilerin demokratik haklar mücadelesinde bir mevzi kazanması için HDP'ye oy istedik.

Mahallede birlikte seçim çalışması yaptığımız aday ve vekiller Turgut Öker, Ali Kenanoğlu, Dilber Koçak ve Halil Aksoy oldu. Bu çalışmaların içinde belki biraz daha farklı olan Dilber Koçakla yapmış olduğumuz çalışmaydı. Çünkü kendisi de daha önce tekstil alanında birçok mücadelede bulunan ve sendikal haklar konusunda deneyimli olan biriydi.

Dilber Koçak ile yaptığımız atölye gezisi oldukça heyecanlı ve bir o kadarda verimli geçti. Hemen hemen her atölyede kendi deneyimlerinden kısa kısa bahseden Koçak işçilerin haklarını savunmak için meclise gideceğini belirtti.

Seçimden günler önce sandıklarda müşahitlik yapacakların listesini oluşturmaya başladık.

Ev ziyaretlerinde müşahit olmak isteyenleri bu listelere ekledik. Bunun yanında her siyaset ne kadar müşahitle seçimlerde sorumluluk alacağını önceden iletti ve bu konuda sonrasında sıkıntı yaşanmaması için gerekli tedbirleri almış olduk. Bulduğumuz mahalle Mahmut Şevket Paşa'da böyle bir eksiklik olmadı ancak fazla olan müşahitleri başka okullara hatta başka ilçelere göndererek bu alandaki eksiklikleri gidermeye çalıştık.

Seçim günü bulunduğumuz okullarda hiçbir eksiklik ve problem yaşanmadı. Ancak parti listeleri ile bağımsız vekillerin alt alta olmasından dolayı birçok sandıkta her iki boşluğa da mühür basıldığı için her sandıkta onlarca oy geçersiz sayıldı.

Okmeydanı'ndan komünistler olarak seçim çalışmalarına gücümüz yettiği kadar katılıp etrafımızdaki insanları da bu çalışmaya dâhil etmeye çalıştık. Bizim açımızdan olumlu geçen süreç, başka siyasetlerle ortak iş yaptığımız kolektif bir çalışma olması açısından verimliydi.

Kurtuluş Yok Tek Başına

Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!

Okmeydanı'ndan Komünistler

Okmeydanı'nda HDK'nın genişleme çağrısı

HDK Okmeydanı temsilciliğinin talebi üzerine bir görüşme gerçekleşti.

HDK; seçimlerden sonra HDK olarak bir genişleme çalışmalarının olduğunu ve seçim sürecinde de birlikte hareket ettikleri siyasetlerle görüşme gerçekleştirdiklerini, bu çerçevede de KÖZ'le de bir görüşme yapmak istediklerini dile getirdiler. Biz de bu görüşmeyi olumlu bulup bu vesileyle hem seçim çalışması hem de seçimlerden sonra neler yapılabileceği üzerine bir sohbet etme fırsatı bulmuş olduk.

HDK'nın genişleme için hem siyasetlerle hem de bağımsız duran fakat çalışmalara dahil olan bireylerle ayrı ayrı görüşeceklerin ve bu kesimlerin HDK'ye dahil olmaları konusunda çağrılar yapacaklarını ifade eden temsilciler KÖZ'ün HDK'ye dahil olmasının mümkün olup olmayacağı ile ilgili bilgi almak istediler.

Biz de mahallede faaliyet yürütenler olarak KÖZ'ün HDK'ye dâhil olmasıyla ilgili bir karar vermemizin mümkün olmadığını, böyle bir durumun ancak merkezi bir kararla gerçekleşebileceğini aktardık.

Ancak bunun mahallede yapabileceğimiz ortak eylem ve etkinliklerin önüne bir engel olmaması gerektiğini ifade ettik.

HDP'nin seçimlerden büyük bir başarıyla çıkmasının emekçi ve ezilenler cephesinde olanakların artması anlamına geldiğini, seçimlerin sona ermesiyle bizim için asıl çalışmanın şimdi başladığını çünkü asıl şimdi taleplerimizi yükseltmemiz gerektiğini ve hükümet kurulsun da kurulmasın da bu taleplerin mecliste dilendirilmesi için bir an önce çalışmalarını başlatmak gerektiğini söyledik. Seçimle ilgili farklı tutumlara sahip olduğu için ortak hareket edilemeyen özneleri de kapsayabilecek bir eylem birlikteliğinin yaratılması gerektiği ve bu mahallede içinde HDK'nin de yer aldığı daha geniş bir birliktelik oluşturup mahalle sorunları üzerinden örgütlenecek halk meclisi tarzı örgütlenmeler oluşturmak gerektiği önerisinde bulunduk.

Bununla birlikte seçim öncesi yapmış olduğumuz ev ziyaretlerini bir teşekkür için dahi olsa tekrar etmek gerektiğini aktardık. Bu önerilerimizi olumlu karşılayan temsilci arkadaşlar "en azından bir arkadaşınız dâhil olamaz mı?" şeklinde bir ifade kullandı. Biz de böyle bir işleyişimizin olmadığını KÖZ'ün tutumu neyse onun arkasında duran tüm militanların da bu tutuma göre hareket ettiğini belirttik. Bu anlamda merkezi tutum neyse tüm yereller buna göre hareket eder, dedik.

HDK temsilcisi bu sohbetten bizim şu anda HDK'ye dâhil olmayacağımızı ama mahallede ortak yürütülen faaliyetlerin örgütlenmesine dahil olacağımızı anladığını ifade etti. Biz de toplantıyı bu şekilde sonlandırdık.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Kocasinan seçim bürosundaki seçim çalışmaları

7 Haziran seçimlerinde 12 Eylül rejiminin içine girdiği krizi daha da derinleştirmek, emek ve demokrasi mücadelesi veren kesimlerle buluşabilmek için Kocasinan Merkez Mahallesi'nde seçim bürosundaki seçim çalışmalarına katıldık.

Seçim çalışmaları süresince Bahçelievler yerinde Nisan'ın ikinci haftasında 7 seçim bürosu açıldı.

Seçim bürolarında gerek 1 Mayıs süreci, gerek Taksim'deki 1 Mayıs tartışmaları, gerekse de HDP'nin 1 Mayıs ile ilgili olarak sorumluluk almamasından kaynaklı olarak 1 Mayıs'a kadarki süreçte seçim bürosundaki çalışmalar, büronun açık tutulması ve büroya gelip gidenlerle sohbet edilmesi dışında pek bir çalışma yapılamamış oldu.

1 Mayıs'tan sonra seçimlerle ilgili el ilanları ve gerekli materyallerin basılmasıyla çalışmalar başlamış oldu.

Seçim bürosunun seçim dönemlerinde kullanılan Zafer Mahallesi, seçim bürosu yerine Kocasinan Merkez Mahallesi seçim bürosunu konumundan kaynaklı olarak gerek nakış işçileri ve tekstil atölyelerine daha yakın olması, gerekse konumu açısından daha rahat ulaşılabilir olmasından kaynaklı olarak seçtik.

Seçim bürosunda yapılan asıl işler; mahallede bulunan cuma ve pazartesi pazarlarında stant açılması, akşamları gruplar halinde ev ziyaretleri, afiş çalışması ve mahalledeki, ilkokul ve ortaokullara öğlen çıkışlarında öğrencilerin velilerine ilan dağıtmak, etrafta bulunan iş yerleri ve tekstil atölyelerine gitmek oldu.

Yapılan çalışmalardan afiş çalışmasına 1 Mayıs'tan sonraki süreçte 5 akşam boyunca katıldık. Afişleri Kocasinan merkez mahallesi Yenibosna Kocasinan yolu, Gazi Cad, Yenibosna merkez mahallesinin ana caddesi ve okul etrafında yapıldı. Afişleri yaparken KÖZ afişleriyle birlikte HDP'nin seçim afişlerini birlikte astuk. 5 kez yapılan ve 3-4 kişilik gruplar halinde yapılan afişlerden

yaklaşık 600 afiş yapıldı. Yapılan afiş çalışmalarına HDP gençliğinden de katılan arkadaşlar oldu.

Tekstil ve atölyelerdeki işçilerin öğlen yemek saatleri sırasında işyerlerinde çıkan işçilerden büroya gelenler olduğu gibi, büroya yakın yerlerdeki park ve bahçelerde dinlenen işçilerle seçimlerde neden HDP'ye oy vermek gerektiğini anlattığımız konuşmalar oldu.

Haftada iki gün öğlen saatlerinde yaptığımız işyeri gezileri sırasında Nakış işçileri ve Tekstil işçileriyle tanışmaya çalışarak gerek seçim sürecinde gerekse sonrasında ilişkimizi devam ettirmeye dönük olarak planladık, seçimleri de bu çalışmanın başlangıç süreci olarak kurguladık.

Mahalledeki seçim çalışmalarında ilkokul ve ortaokullar önünde öğlen okulların dağıldığı saatlerde bildiri dağıtımı yapıldı. Bazı okullara 2-3 kez gidildi. Gazi İÖO, Bülent Ecevit İÖO, Kocasinan İÖO, Mehmet Akif Ersoy İÖO, GSM İÖO, TOKİ İÖO, 75. Yıl İÖO'da bildiri dağıtımı yapıldı. Okul önlerindeki bildiri dağıtımında sınırlı da olsa Mayıs'ta Yaşam'dan ve yaptığı eğitim çalışmasından bahsetme olanağımız oldu.

Kocasinan merkez mahallesi seçim bürosu Bahçelievler EMEP tarafından tutuldu. Seçim bürosu 1 Mayıs'a kadar olan süreçte EMEP'liler tarafından sürekli olarak kullanılan bir büro olmasına rağmen 1 Mayıs'tan sonraki süreçte fazla kullanılan bir büro olmadı. 1 Mayıs'tan sonraki süreçte daha çok ilçedeki merkezi seçim çalışmalarının planlanmasında yer aldılar ve ilçe düzeyinde EMEP'in kendi seçim afişlerini yapmış oldular.

Seçim çalışmaları sürecinde vekillerden Pervin BULDAN'ın katıldığı seçim bürosu açılışı ve halk şölenine katılım sağlayamadık. Büronun açılışı ve şölenlerine ortalama 1000 kişinin katılımıyla gerçekleşmiş oldu.

Soğanlı seçim bürosunda iftar

7 Haziran sonrası ramazan ayında Soğanlı ilçe bürosunda SKYP ve HDP Bahçelievler ilçe örgütü tarafından bir iftar organize edildi.

İftar yemeği 25 Haziran cuma akşamı İstanbul 3. Bölge 1.sıra Milletvekili Pervin BULDAN'da iftara katılarak, iftar sonrası bir konuşma yaptı. Pervin BULDAN konuşmasında 7 Haziran seçim zafetinin emekçiler ve ezilenler açısından öneminden bahsettikten sonra İŞİD'in Kobanê'de yaptığı saldırılardan ve Kürt Ulusal Kongresinin toplanmasının öneminden bahseden bir konuşma yaptı.

İftar hafta içi netleştikten sonra Kocasinan Merkez Mahallesi seçim bürosu olarak yapmaya planladığımız iftar yemeğini daha sonra yapmayı önümüze koyarak, aynı günde başka bir iftar orga-

nize etmek yerine HDP tarafından organize edilen iftara katıldık.

Kocasinan Merkez Mahallesi seçim bürosunda seçim döneminde tanıştığımız tekstil ve nakış işçileriyle seçim çalışmalarının sorumluluğunu alan HDP'lilerle birlikte yapmayı hedefledik.

İftar yerinde meydana gelen değişikliğe uygun hareket edemediğimiz için iftar sonrası yapılan vekil konuşması sonrasında konuşma yapmayı da planlamadık.

Newroz, 8 Mart, 1 Mayıs ve sonrasındaki seçim çalışmalarının ve yapılan siyasal faaliyetin sürekliliği sağlamak amacıyla hareket ettik.

Yenibosna'dan Komünistler

Köz söyleşisi: Parlamento ve komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde seçim değerlendirmesinin ardından Parlamento ve Komünistler konulu bir söyleşi gerçekleştirdik.

Yoğun bir seçim çalışması gerçekleştirdiğimiz mahallede sadece seçimlerle sınırlı kalmayacak olan çalışmalarımızı seçimlerden sonrada sürdüren bir siyaset olarak bu çalışmalarını neden yaptığımızı ve diğer siyasetlerden farkımızı ortaya koymak adına parlamentoya dair görüşlerimizi açıklamak için propaganda faaliyetine devam etmekteyiz.

Söyleşide konuşmacı yoldaş ilk olarak Köz'ün seçim değerlendirmesini, seçim sürecine gelene kadarki siyasal sürece ve HDP'nin seçimler boyunca takındığı tutumuna da değinerek kısaca aktardı.

Konuşmasında parlamentonun gelişimine ve devrimcilerin bu parlamentoyu kullanış şekline değindi.

Parlamentoya bakış açısını iki şekilde ele almak lazım. Birinci olarak burjuva devrimlerinin ilk gerçekleştiği dönem ve istikrara kavuştuktan sonraki dönem olarak.

İlk dönemde burjuva parlamentosu henüz kendi görevini net bir şekilde ortaya koymamış, oluşan burjuva diktatörlüğü kendi gerçek yüzünü yöneten sınıf ve yönetilen sınıf kavramını netleştirmemişti. İşte bu nokta da devrimciler burjuva parlamentosundan ajitasyon yapmada faydalandılar. Sınıf ayrımını ortaya koymak için, yöneten ve yönetilen vurgusunu net koymak için faydalandılar. Örneğin İngiltere'deki Chartis hareketin oy hakkı için mücadele etmesi buna bir örnektir. Burjuva tipte seçimler gerçekleşirken vergi verenler oy kullanırdı, erkekler oy kullanırdı sadece.

Burjuva diktatörlüğü istikrara kavuştuktan sonra yani burjuva sınıfın diğer sınıflara hükmetme aracı olarak kullanmaya başladıktan sonra parlamentodan faydalanma şekli değişmiştir. Bu parlamentodan işçiler ve emekçiler lehine herhangi bir iyileştirme yapılamaz hizmet ettiği sınıf bellidir zira. Ve bir tek bu sınıfın çıkarlarına hizmet etmek için varlığını korur. İşçi ve emekçiler lehine alınan haklar da tamamen işçi ve emekçilerin sokak mücadelesi ile alınan haklardır.

Bu parlamento demokrasi dağıtığını iddia ederek kitleleri yönetimde söz hakkı varmış gibi göstermekte. 4 yıllığına oy vermekle işçi sınıfının yönetime katıldığı yanlış anlamasını yaratmaktadır. İşte bu yüzden artık parlamentoyu bir istismar alanı olarak görmeli ve parlamento hakkında-

ki yanılısamların ortaya çıkmasını sağlamak için kullanılmalıdır.

Sonrasında yoldaş komünistlerin parlamentoya bakış açılarını itibarıyla diğer siyasi akımlardan farkını ortaya koydu:

Parlamentoya girip hükümet etmek isteyen reformistler devleti bir tek parlamentodan ibaret sanıp parlamentoda devleti değiştirip dönüştürceklerini düşünürler. Yani onlar için parlamento araç değil amaçtır. Oysaki devlet parlamentodan oluşmaz. Daha birçok bürokratik kurum ve kuruluşları vardır. Ordusu polisi, okulları ve bütün bunların içindeki bürokrasisi. Haliyle parlamentoda çoğunluğu kazanınca, hükümet edince ezilenlerin çıkarlarına dönük işler yapamayacaktır. Devletin diğer kurum ve kuruluşları bunu engelleyecektir. Örneğin Şili'de Allende mecliste çoğunluğu almış hükümet olma hakkını kazanmış ve sonrasında bir darbeyle indirilmiştir. Ve Allende hapiste intihar etmiştir. Parlamentosu bu şekilde amaçlaştırdı orada her şeyi düzelterek söyleyen, sosyalist bir devlet kuracağını söyleyen reformist hareketlerdir.

Bir de sol sekte akımlar vardır. Bu akımlar ise parlamento burjuvazinin ahırında burada bizim ne işimiz var deyip asla parlamentoya grime yanlısı olmazlar. Seçimlere girmenin reformistlik olduğunu düşünürler. Ve sosyalist işçi cumhuriyeti diye propaganda yaparlar seçimlerden önce. Komünistler ise bu akımlardan ayrışır. Komünistler burjuva parlamentosunu istismar eder. Komünistler bilir ki bu parlamentodan ezilenler lehine bir şey çıkmaz. Komünistlerin amacı burjuva parlamentosuna girip buraya yüzünü dönmüş işçi ve emekçilere buranın kimin parlamentosu olduğunu göstermek ve burayı teşhir etmektir. Komünistler bu şekilde faydalanırlar meclisten. Legaliteyi istismar etmemek amaç.

Amaç ve ilkelerini Bolşeviklerin deneyimlerinden süzülmuş Komünist Enternasyonal'den alan komünistler olarak bizler Ekim Devrimi'ne giden süreçte parlamento nasıl kullanılmış bakmalıyız.

sunun teşhirini yapmıştır. Öyle ki devrim arifesinde ve devrimden sonra kurucu meclisten umudu olan köylülere kurucu meclisin bütün ezilenlerin çıkarlarına dönük çalışmayacağını göstermek için kurucu meclisi ilan etmişlerdir.

İşte bizler de Türkiye'de yapılan seçimlere böyle bakmakta ve bu doğrultuda hareket etmekteyiz. İlkelerimiz ve baktığımız yer bu kadar net olduğu için de tutumumuzun diğer siyasetlerden farkı gözükmemektedir.

Örneğin HDP anayasayı biz yapacağız mecliste derken biz anayasa için kurucu meclis diyoruz. Zira her şeyi belirli kurullarla çizilmiş bir parlamentoda onun kurallarının dışına çıkarak bir anayasa yapılamaz. HDP anayasayı biz yapacağız derken ya AKP, CHP, ve MHP'nin Kürtlerin ve diğer tüm ezilenlerin çıkarlarına uygun bir anayasa çıkaracağına inanıyor ya da mecliste 360 milletvekili olarak geçirebileceğine inanıyor. Bu ikisinin de imkansız olduğunu biliyoruz. O zaman aslında HDP'nin bu mecliste kalarak burjuva tarzı bir muhalefet ve siyaset yürüteceğini görüyoruz.

Aslında bugün baktığımızda meclise girmiş olan HDP neler yapabilir neler yapmalıdır. Burjuvazinin krizini çözmek için mi uğraşmalı yoksa bu krizi derinleştirmek için mi uğraşmalıdır. Tabii ki krizi derinleştirmek için uğraşmalı. Çünkü burjuvazi istikrara kavuşunca Kürtler, Aleviler, işçiler yani yönetilenler daha fazla darbe yiyecek daha fazla hak gaspına uğrayacaktır.

HDP'nin çıkıp, bir an önce koalisyon kurulsun biz de buna destek oluruz, demesi oldukça abest bir tutumdur.

Oysaki HDP'nin şimdiden yapması gereken birçok faaliyet var ve bunları yapıp yapmayacağı HDP'nin nasıl bir meclis çalışması izleyeceği konusunda ipucu verecektir. Meclis bu haldey-

ken bile yapması gereken ise Rojava'yı boğsun diye IŞİD'e gönderilen turların hesabını sormak, Roboski'nin hesabını sormak, Soma'nın hesabını sormak için önergeler vermek, çıkarılan güvenlik paketinin geri çekilmesi için önergeler vermek. Bütün bunları meclis şu haldeyken bile yapabilir.

Bunların yapılıp veya yapılmaması HDP'nin nasıl bir yol izleyeceğini gösterecektir.

Peki ama Köz HDP'nin bütün bunları yapabileceğini mi düşünüyor. Hayır tabii ki. Meclisi tarif ettiğimiz şekilde kullanmak ancak komünist bir partinin yapabileceği işidir. Biz de bu partiyi kurmak için uğraşıyoruz. Bugün HDP'nin içinde olan birçok devrimci unsur var. İşte biz de yaptığımız bu propaganda çalışması ile bu unsurlara ulaşmayı hedefliyoruz. Bunu ancak komünist bir parti yapar gelin birlikte bu partiyi kurmada sorumluluk alalım demek için.

Yoldaş seçlerini bitirdikten sonra soru cevap kısmına geçildi.

-CHP'nin protest tutumunu nasıl açıklayabiliriz. Şu anda HDP'den daha çok sesi çıkıyor. Barajı düşürelim diyor, işçilerin yanına gidiyor vs?

-Şu anda Köz'ün söylediği şeyler için oldukça erken bir dönem HDP'nin neler yapabileceğini görmek için beklemek lazım. Ayrıca HDP Köz gibi bir siyasal oluşum değil sizin söyledikleriniz sizin gibi bir siyasetten beklenir HDP den değil.

-Biraz nefes aldık diyenler var. Aman HDP çok ortalarda gözükmesin diyenler var.

Bu soru ve görüşlere ise şöyle cevap verildi.

CHP böyle bir protest tutumu göz boyamak için takınır takınmasına ama bu maskeyi kim düşürecek sorusu önemli. Bugün bir tek HDP mecliste bunu yapabilir bu maskeyi düşürebilir ve yapmıyor. CHP bir şey dediği zaman haydi yapalım barajı düşürelim değil kaldıralım demek lazım. Taşeron karşısın bütün belediyelerin taşeron çalışıyor demek lazım.

Nefesi alan kim? Kürtler ölmeye devam ediyor, işçiler ölmeye devam ediyor. Taşeron çalıştırmalar artarak devam ediyor. Metal işçileri grev yaptı kazandılar sonrasında işten atılmalar başladı. Haliyle ezilenler nefes almıyor. Nefes alan karşı taraf ezilenler değil kesinlikle.

Bizim nefes almamızın tek koşulu meclisten güç olarak sokakta mücadeleyi büyütme.

Söyleşi sorularının cevaplanması ve görüşlerin alınmasının ardından sonlandırıldı.

1 Mayıs Mahallesinden Komünistler

Seçim sonuçlarını gazete söyleşisiyle değerlendirdik

Seçim boyunca yaptığımız propaganda faaliyetinin daha anlaşılır kılınmasını sağlamak ve bu faaliyeti birlikte yaptığımız kesimlerle değerlendirmek için mahallede söyleşi gerçekleştirdik.

20 kişinin katıldığı söyleşide konuşmacı yoldaş öncelikle seçimlere gelen süreçteki durumu aktardı. AKP'nin siyasal durumundan, çözüm süreci ve HDP'nin buradaki yerinden bahsetti. Gezi ve Rojava devrimi ile AKP'nin gerilemesi ve ezilenlerin mücadelesinin büyümesinin altını çizdi.

Seçim sürecinde ise HDP'nin ilk başlarda AKP'ye karşı net tutum almadığını, Erdoğan'ın çözüm süreci yoktur, Kürt sorunu yoktur, deyip masayı yıkmasına kadar AKP'yi karşısına almadığını belirtti. Köz'ün ise ilk baştan itibaren baraj aşılmasız değil baraj aşılır; fakat liderlerin ve ABD'nin salık verdiği kutuplaştırmadan seçim çalışması yapın öğütü ile değil, kitlelerin örgütlü mücadelesini örerak, AKP'ye karşı net tutum alarak baraj aşılır, dediğini söyledi. HDP'nin bu yoldan birincisini seçerek televizyonlardaki programlara katılmak ve seçim mitingleri dışında ezilenlerin mücadelesinde sorumluluk almadığını belirtti. Öyle ki 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde, Renault metal işçilerinin birçok fabrikasında yapılan mücadelesine dair hiçbir şey yapmamıştır, dedi.

Köz ise seçim süreci boyunca bunun tersini vurgulayarak seçim çalışması yapmıştır. Ozaltiler, ev ziyaretleri, eylemler ve mitinglerde her zaman AKP'ye karşı kutup

oluşturarak ezilenlerin mücadelesini yükseltme vurgusu yapmıştır.

Sunuşun ardından soru ve cevap kısmına geçildi. Sorulan sorular şöyleydi:

HDP'nin Gezi'deki rolü nedir?

Parlamento sistemin bir aracıdır. Parlamentosu düzeltmek yanlış değil mi?

ABD neden AKP'den kurtulmak istedi?

HDP'nin hükümet kurulmadan yapabileceği bir şey var mıdır?

Köz'ün bu seçim çalışmalarından bahsettiği nedir? Diğer siyasetlerden farkı nedir?

HDP 80 milletvekili ile girdi meclise, lakin 36 vekil varken yapabileceklerini yapmış mıydı?

Konuşmacı yoldaş sorulara şöyle cevap verdi:

HDP Gezi'de var mıydı, Kürtler Gezi'de var mıydı dersek, senden çok ben vardım diye cevap gelir. Zira Kürtler ve HDP'nin içinde olan örgütler Gezi'de idi. HDP ise alması gereken siyasi sorumluluğu almamıştır.

ABD, AKP'den kurtulmak istedi; çünkü ABD'nin istediklerini yaptıkça yıpranan bir AKP var. Aynı zamanda zaman zaman ABD'ye kafa tutan, bağımsız hat izleyen bir AKP var.

Parlamento evet sistemin bir aracıdır. İşte parlamentoya ne için gireceğin, kilit mi anahtar mı olacağın burada önem kazanıyor. Parlamentosu kilitleyip, sokakta da

olacağını önersen sistemin krizini derinleştirmiş olursun.

HDP 36 milletvekili ile ne yaptı? 2007'den bu yana HDP'den önce BDP'nin, sonra HDP'nin mecliste oluşu ezilenlerin mücadelesinde önemli bir yer tutmuştur.

Tabii ki daha fazlasını yapabiliirdi, ama yapmadı. Mecliste muhalefet örs e dahi sokak ayağını eksik bırakmıştır.

Köz, bu seçimlerden ne bekler? Köz yaptığı çalışmalarda söyledikleri ile nasıl bir seçim çalışması yapılması gerektiğini vurgulamıştır. Bu anlamıyla yaptığını söyleyen, söylediğini yapan bir siyaset olmuştur. Lakin en önemli nokta Köz, HDP'nin yapması gerekenleri söyleyen HDP'ye kefil olmamıştır. Aksine HDP'nin bunları yapmayacağını bilmektedir.

Köz, Türkiye'de mücadele veren örgütlü devrimcilere bu işin nasıl yapılması gerektiğini, bunu ancak devrimci partinin yapacağını bunun için de devrimci partiyi yaratmakta sorumluluk almaya çağırarak için yapmıştır. Seçimlerden sonra da forumlarla, halk meclisi toplantıları ile seçim öncesi olduğu gibi sonrasında da çalışmalara devam edeceğini söyledi.

Oldukça canlı geçen söyleşi sorulara verilen cevapların ardından sonlandırıldı.

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

1 Mayıs Mahallesinden Komünistler

Sarıgazi'de seçim çalışması

Bulduğumuz Sarıgazi yerinde 7 Haziran seçimlerinde, HDP'nin seçim çalışmalarına katıldık. Sınırlı oranda da olsa sandık bazlı çalışmalara Merkez Mahallesi'nde dahil olduk. Seçim çalışmaları süresince EMEP Sancaktepe ilçe örgütü, Merkez Mahallesi HDP seçim iirtibat bürosu olarak kullanıldı. Köz olarak merkezi yerlere seçim içerikli ozalit ve afiş yaptık. 7 Haziran günü sandık sorumlusu olarak 60. Yıl İlk Öğretim Okulu'nda görev aldık.

Parlamentar seçimleri bir taktik tutum olarak gören komünistler, siyasal mücadeleyi bu taktik tutuma indirgemez. Burjuva bir kurum olan parlamentoda siyasal çalışma yürütmek bu kurumun tümünden kilitlemek, tıkamak, istismar etmek, devrimci propaganda yapmak için gerçekleştirilmesi gerekir. Bolşevizm'in mirasına sahip çıkanlar açısından bunu böyle algılamak gerekir. Parti öncesi siyaset yapan komünistler olarak bunu ancak merkezileşmiş bir komünist partinin yapacağını vurguluyoruz. Bulduğumuz yerelerde çalışmalara bu eksikliği giderecek bir partinin yaratılması için katılıyoruz.

Devrim İçin Devrimci Parti

Parti için Komünistlerin Birliği!

Sarıgazi'den Komünistler

HDP'nin coşkulu ve kitlesel İstanbul mitingi

HDP 7 Haziran seçimleriyle ilgili Kazlıçeşme'de yüz binlerce emekçinin katıldığı coşkulu ve kalabalık bir miting gerçekleştirdi. Öğleden sonra kitlenin akın akın alanı doldurmasının ardından saat 16.00 itibarıyla konuşmalara geçildi. Mitingde Beyza Üstün, Hüda Kaya, Pervin Buldan, Altan Tan, Levent Tüzel, Garo Paylan ve Selahattin Demirtaş birer konuşma gerçekleştirdiler. Tüm konuşmacılar ortak olarak HDP'nin barajı geçmesi ve geçmemesi durumunda nasıl bir tablonun toplumu beklediği

noktası üzerinde durdular. Bunun yanı sıra Erdoğan'ın ve AKP'nin baskıcı otoriter bir politika güttüğü ve HDP'nin barajı geçmesi durumunda sonlarının geleceği vurgulandı. Bu yüzden, AKP'nin her türlü provokasyonla HDP'yi bir çatışma ortamına çekmeye çalıştığı aktarıldı. HDP'yi barajın altında bırakmak için her türlü yalan ve iftira kampanyasını yürüterek dini bile kendi çıkarları doğrultusunda nasıl kullandıklarının altı çizildi. Diğer yandan Roboski'de Kobani'de Şengal'de Kürtlerin katledilmelerinden sorumlu olan Erdoğan ve AKP'nin hangi yüzle Kürtlerden oy istediği soruldu.

Miting, İstanbul'da gerçekleşen aktif seçim çalışmasının yansıdığı, kitlesel ve politik bir miting olarak gerçekleşti.

Biz KÖZ olarak saat 14:00'de Abdi İpekçi Spor Salonu önünde açtığımız "AKP'ye Karşı Gezi'nin Yolundan Barajı Aşıp Meclisi Kilitleyelim" pankartımızın arkasında toplandık. Saat 15.30'da miting alanına doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca "HDP Meclise Sokağa Eyleme Mücadeleye; Gezi, Lice, Rojava Ezilenler Ayakta; AKP'den Hesabı Emekçiler Soracak; Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede; Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek" sloganları atıldı. Alana girdiğimizde yoğun alkışlarla karşılandık.

Mitingde KÖZ pankartı arkasında 80 kişilik bir korteje yürüdük. Alanda seçimlerle ve süreçle ilgili çıkan KÖZ özel sayısının dağıtımı gerçekleştirildi. HDP dışında Halkevleri, Kaldıraç, EMEP, Partizan, DHF ve Çağrı da mitinge katılan diğer siyasetlerdi. Miting, Selahattin Demirtaş'ın konuşmasının ardından halaylarla son buldu.

İstanbul'dan Komünistler

Karşıyaka'da coşkulu seçim çalışması

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak kendi çalıştığımız ve faaliyet gösterdiğimiz alanlarda seçim çalışması yürütmenin yanı sıra İzmir'de kimi merkezi noktalarda HDP'nin çalışmalarına destek olduk. Seçime birkaç hafta kala HDP'nin özellikle kent merkezlerinde ve merkez ilçelerde görünürlük açısından sıkıntı yaşadığını bir dizi platformda belirtip, bileşenlerinden ve destekleyen yapılardan bu konuda destek istemesinin ardından Karşıyaka'daki çalışmalara da dahil olmaya çalıştık.

Sandık bazlı çalışmaya arzu ettiğimiz gibi dahil olamamak da Karşıyaka Çarşısı'nın sonunda yer alan stant çalışmasına muhtelif kereler katıldık. Bu dışı dönük çalışmalara kendi dışımızda başka kesimlerin, KESK üyesi kamu emekçilerinin katılımına da vesile olduk. Seçim çalışmaları esas olarak, düzen içi de olsa siyasetin daha fazla

yapıldığı ve konuşulduğu bir dönem olması hasebiyle, dışı dönük siyaset imkanlarını arttırmaktaydı. Dolayısı ile bu idmandan geçmesi için kendi yoldaşlarımızdan olsun olmasın, ilişki içerisinde bulunduğumuz en geniş kesimleri siyasete teşvik etmek için bu süreçten faydalanmaya çalıştık.

Seçimden hemen iki gün önce, Amed'de devlet eliyle bir katliam girişiminde bulunduğu sırada Karşıyaka İZBAN çıkışındaki HDP standında seçim çalışması yürütüyorduk. Bir patlamanın gerçekleştiğini duymakla birlikte henüz bilanço dan haberimiz yoktu. Bu duruma rağmen tempomuzu düşürmeden ajitasyonlu bir biçimde binlerce bildiri dağıttık. Karşıyaka geçmişte bu tür çalışmalara zaman zaman şoven reaksiyonların oluşabildiği bir yer iken, çalışma boyunca son derece olumlu tepkiler aldık. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak yaptığımız ajitasyonda ise şunları ifade ettik:

"Kaçaqsaray'da başkanlık düşleri kuranların düşlerini suya düşürmek için; Erdoğan'ın suratındaki ifadeyi değiştirmek için; 3.3 milyar TL'ye çerez parası diyenlerden hesap sormak için; 12 Eylül barajını AKP'nin başına yıkalım! Roboski'de başlarına bomba yağdırılanların, Soma'da, Ermenek'te, Torunlar'da iş cinayetlerinde katledilenlerin hesabını sormak için sokakta da sandıkta birleşelim, onu başkan yaptırmayalım! İŞİD'in ha-

milğine soyunup, kamyon kamyon silah gönderenlerden, Suriye'deki savaşın tarafı ve kıskırtıcısı olup milyonlarca insanın yerinden yurdundan olmasına neden olanlardan hesap soralım. Yatak odalarından ayakkabı kutularından milyon dolarlar fırlayıp, bizlere güvencesizliği, sefalet ücretlerini, işsizlik ve yoksulluğu reva görenlere oy vermeyelim. Hırsızlık, yalan, talan düzenini sallamak için, Gezi'de düşenlerin hesabını sorabilmek için barajı AKP'nin başına hep birlikte geçirelim. Oylarımız ezilenlerin-emekçilerin adaylarına! Oylarımız HDP'ye!"

Son derece canlı geçen çalışma yoğun bir nokta olan Karşıyaka İZBAN çıkışında yüzlerce insanın söylediklerimize kulak kabartmasına ve olumlu tepkiler vermesine vesile oldu. Pek çok kişi desteğini ifade ederken, en sık duyduğumuz ikinci şey ise HDP'nin barajı aşması temennisi idi.

12 Eylül Barajını AKP'nin Başına Yıkalım!

Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek!

İzmir'den Komünistler

Özgür ajitasyonumuzu gerçekleştirdik

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bulunduğumuz alanlarda seçim çalışmasının faal bir öznesi olmak için gayret etmemizin yanı sıra seçimlere kısa zaman kala kendi özgür ajitasyonumuzu da gerçekleştirdik.

Hazırlanan şablonlarla Konak, Karşıyaka, Bayraklı ilçelerindeki merkezi noktalarda "Barajı AKP'nin başına yıkmak" çağrımızı duvarlara naksettik. Bunun yanı sıra emekçilerin uğrak noktası olan muhtelif noktalarda da yazılımlar gerçekleştirildi. Bazı noktalarda sloganlarımız bir iki gün içinde telaşa silinirken, bazı noktalarda da uzun süre duvarlarda kaldı.

İzmir'den Komünistler

Yoğurtçu Parkı'nda 7 Haziran öncesi ve sonrası seçim etkinlikleri

SEÇİM ÖNCESİ HALKLARIN DEMOKRATİK FESTİVALİ

2 Haziran Cuma günü Yoğurtçu Parkı'nda Halkların Demokratik Festivali gerçekleşti.

Selahattin Demirtaş'ın da katıldığı etkinliğe, KÖZ olarak biz de "12 Eylül Barajını Yıkamak için Renault Metal İşçisinin Mücadelesini Büyütelim" pankartıyla katıldık.

Etkinlik öncesinde çevremizde seçim çalışmalarına katılanları bu etkinlik doğrultusunda hareket ettirip sorumluluk almalarını sağladık. Mahalleden bu etkinliğe 18 kişi katıldık, diğer yerlerden gelen yoldaşlarla birlikte yaklaşık 35 kişiydik.

Saat 20.30 da Kadıköy Boğa'da buluşup pankartımız, bayraklarımız ve sloganlarımızla yürüyüş yaparak festivaldeki yerimizi aldık. Yürüyüş esnasında "Ezilenler Vuracak Barajlar Yıkılacak; Renault Metal İşçisi Yalnız Değildir, AKP'den Hesabı Emekçiler Soracak" sloganlarını attık.

5 bini aşkın kişinin katıldığı etkinlikte Selahattin Demirtaş konuştu. Demirtaş konuşmasında, HDP'ye yönelik provokasyonların olacağını söylemiş, keza yanılmadık. Ağrı Diyarın'da, Uludere'de, Roboski'de ve 114 ilçede

yapılan provokasyonları gördünüz. Biz bu provokasyonlara gelmeyeceğiz, dedi. Herkesin seçim çalışması yapması gerektiğini söyledi. Zira eğer barajı aşarsak AKP dağılacak saraydaki Erdoğan'ın yanında stajyerin dışında kimse kalmayacak dedi.

Etkinlik sanatçıların sahne almasıyla devam etti.

SEÇİM SONRASI KUTLAMA ETKİNLİĞİ

Barajını Aştık Sıra Meclisi Kilitlemekte" yazdık. Ozaltileri görünen yerlere astık.

Bayraklarımızla parktaki yerimizi aldık.

Etkinlikte seçim çalışmasına katılan kesimler bireysel olarak konuşma yaptılar. HDP il başkanı ve Sebahat Tuncel de konuşma yaptı. Sebahat Tuncel konuşmasında, bu seçimlerin Türkiye'yi ve Kürdistan'ı birleştirdiğini, halkların kardeşliği için yeni bir köprü kurduğunu söyledi.

İlerleyen zamanda Kobanê'ye bağlanıp oradaki durum üzerine aktarımlar da bulunuldu.

1 Mayıs Mahallesinden Komünistler

Sultanbeyli'de seçim şenliği

Sultanbeyli Yavuz Selim Mahallesi (Başaran Mahallesi)'de içinde yer aldığımız seçim komisyonu 24.05.2015 Pazar günü seçim irtibat bürosunun önünde bir şenlik yapılmasına karar verdi. KÖZ olarak etkinliğin hazırlanmasında ve sunulmasında sorumluluk aldık. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı etkinliğe bayraklarımızla katıldık. Kürsüden ilk konuşmayı KÖZ gazetesi yaptı ve seçimlerde HDP adaylarının desteklenmesi gerektiğine yalnızca desteklemekle yetinmeyip çalışmasını da yapmanın önemine vurgu yaptı. EMEP, HDP ve YAKAY-DER'den konuşmacılar söz aldı. Müzik dinletilerinin ardından etkinlik sona erdi.

Sultanbeyli'den Komünistler

Nakış işçilerinin sendikalaşma süreci

Nakış işçileri uzun çalışma saatleri, düşük maaş, sigortasız ve güvencesiz çalışma, kötü çalışma koşullarıyla mücadele etmeye başladıkları 5 Mayıs 2013'den beri bu mücadele sürecinde sendikalaşmaya dönük çabalarıyla örgütlenme süreci devam ediyor. Geçen süreç zarfında nakış işçilerinin kurduğu komiteyle çalışmalar devam ediyor. Bağcılar, Güngören, Esenyurt, Yenibosna, Güneşli, İkitelli gibi geniş bir bölgede konumlanan işyerleri daha çok, küçük ve orta ölçekli işyerlerinden oluşmaktadır.

1 Haziran 2013'de başlayan grevle birlikte geçen 2 yıllık süreçteki mücadele deneyimleriyle birlikte önümüzdeki süreçte neler yapılması gerektiğine dair yapılanlar ve yapılamayanlar konuşuldu. 1 Mayıs 2015'de yapılan eylemin işçiler üzerinde olumlu bir hava yarattığı vurgulandı.

5 Mayıs 2015 Pazar günü gerçekleşen toplantıda sendikalaşma ve örgütlenme süreci tartışıldı. Toplantıda nasıl bir sendika istediklerini tartışan nakışçılar, 5 Temmuz'a kadar bu tartışmayı sürdüreceği ve sonrasında yapacakları kurultayla kararını vereceği. Tüm işyeri ve atölyelerden seçilmiş temsilcilerin katılacağı kurultayda işçiler bir sendikaya dâhil olmayı ya da bağımsız bir sendika kurup kurmayacaklarını karara bağlayacak.

Toplantıya HDP İstanbul Milletvekili Levent Tüzel, Liman İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Sinan Ceviz, Emek Partisi Bahçelievler İlçe Başkanı Avukat Murat Çelebi ve İnşaat İşçileri Birliği'nin çalışmalarını yürüten işçiler de katıldı

Nakış işçilerinin mücadelesinin devam ettiği sürece yanlarında olacağını belirten Tüzel, 7 Haziran seçimlerinden önce yapılan bu toplantıda seçimlere vurgu yaparak bu seçimlerde nakış işçilerinin güç kazanması gerektiğini ve oyunu HDP'ye kullanmasını hem de sandık başında kalarak oyuna sahip çıkması gerektiğini vurguladı.

Bu toplantı sonrasında örgütlenme ve sendikalaşmaya doğru adım atılması yönünde irade göstererek 5 Temmuz'da tüm nakış atölyelerinden temsilcilerin katılacağı geniş katımlı bir Nakış İşçileri Kurultayı etkinliğinin organize edilmesiyle tamamlandı.

Biz de etrafımızda bulunan nakış işçilerini bu etkinliğe katmak yönünde gayret gösterdik. Nakış işçilerinin örgütlenmesi için dayanışmayı örgütlemeye çalışan dernek ve sendikalar arası dayanışma ve koordinasyonu artırmaya dönük çabaları artırarak yola devam edeceğiz.

Yenibosna'dan Komünistler

Serapool işçilerini ziyaret ettik

Serapool işçileri yaklaşık 5-6 aydır sendika çalışması yürütüyor. Yeterli sayıya ulaşmak için işçileri ikna etmeye çalışıyorlar. Sendika çalışmasını anlatılan işçilerden biri patrona söylüyor.

İşçiler daha önce 2-3 defa daha sendika çalışması yürütüyor. Serapool patronu her duyduğunda 1-2 işçi çıkarıyor ve sendika çalışması duruyordu. Bu defa yine aynı şeyi yaptı ve sendika çalışması yürütüğünü düşündüğü bir işçiyi işten çıkardı. Ancak bu defa beklediği bir şeyle karşılaştı. İşçiler arkadaşlarının geri alınması için üretimi durdurdu. 90 işçi sendikalı olmak için başvuru yapmıştı ve daha en az 20 işçinin daha sendikalı olması gerekiyordu. O gün üretim durduğunda Serapool patronu işçilerin yanına geldi ve sendikalı olmayan yanına gelsin dedi ve işçiler yerlerinden bile kımlıdamadı. Üretimi durduran ve sendikaya üye olmayan işçiler o gün sendikaya üye oldular ve yeterli sayıya ulaştılar. Fabrikalarının

bahçesini de işgal ederek direnişe başladılar. Gece ve gündüz nöbet listeleri oluşturdu. 24 saat boyunca 20 gündür direnişte olan işçilere patronun saldırıları da devam etti önce işçileri işten çıkardı. Sonra da işgal ettikleri bahçeden çıkarmak için 500 tane kolluk gücüyle ve 'Toma'sıyla birlikte işçileri işgal ettikleri bahçeden attı. İşçiler bu sefer de fabrikanın önüne direniş çadırlarını kurdu.

Her gün sloganlı nöbetlerine devam ediyorlar. Seslerini duyurmak için fabrikanın bulunduğu Kavakpınar'da yürüyüşler yapıyorlar. Her gün iftar sofrası kuruyorlar.

Daha önce geniş katımlı olarak ayarladıkları iftar sofrasına ve Kavakpınar yürüyüşüne de katıldığımız direnişin 15. gününde çalışma yürüttüğümüz Mayıs Yaşam'la birlikte biz de 11 kişi direniş ziyareti gerçekleştirdik. 2 tane pankart çıkardık ve fabrikanın önüne doğru eylemli gerçekleştirdiğimiz ziyaret bizim açımızdan önemli deneyimleri içerdi. "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz, Sendika Haktır Engellenemez, Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganlarını attık.

Çalışma yürüttüğümüz kitle örgütünü anlattık ve bu mücadeleleri desteklediğimizi ve omuz vermek istediğimizi belirttik. Bizde Serapool'un direnişini ve mücadelesini duyuracağımızı ve ortak bir etkinlik örgütleyeceğimizi belirterek ayrıldık.

Serapool'e Sendika Girecek, Dayanışma ve Mücadele Kazanacak!

Mücadele Eden Serapool İşçisi Yalnız Değildir!

Tuzla'dan Komünistler

Kitle örgütleri buluştu AKP'ye karşı mücadeleyi tartıştı

Kitle örgütlerinin düzenlediği geleneksel yaz pikniği 16 Ağustos Pazar günü Heybeli Ada'da gerçekleşti. Mayıs Yaşam Kooperatifi, Anadolu'da Yaşam Kooperatifi ve Göç-Der'in örgütleyicisi olduğu pikniğe aralarında Hoç-Fed, Emekliler Sendikası, İnşaat İşçileri Sendikası, Direnişteki SeraPool İşçileri, Mimarlar Odası Temsilcisi, Nakliyat İş Sendikası, Esenyurt Kültür Derneği, Yapı İş Sendikası, Bahçelievler HDK, Ataşehir HDP, Pendik HDP, KÖZ YDİ Çağrı'nın da olduğu kurumlar da katılım gösterdi. Göç-Der faaliyetlerinin yoğunluğu dolayısıyla katılım gösteremese de pikniğin örgütlenmesinde desteğini sundu. "Emekçilerin Yeni Meclisten Talepleri" başlıklı foruma HDP milletvekili Sezai Temelli ve CHP İstanbul İl başkan yardımcısı Nimet Elif Uluğ katıldı. Piknik öncesinde foruma katılacaklarını bildiren CHP milletvekili Oğuz Kaan Salıcı ile HDP milletvekili Erdal Ataş ise piknikte yer alamadılar.

500'ü aşkın kişinin katıldığı piknik mahallelerin kurdukları ortak sofrada kahvaltıyla başladı. Grup Mayıs'ın müzik dinletisinin ardından "Emekçilerin Yeni Meclisten Talepleri" başlığı ile organize edilen forumda katılanlar hem meclis-

ten taleplerini ifade etti, hem de AKP'nin 7 Haziran sonrası Süruç'ta devrimcileri katlederek başlattığı tüm muhalif kesimlere dönük saldırılarına karşı mücadeleyi tartıştı.

Forum kapsamında ilk olarak HDP milletvekili Sezai Temelli ile CHP'li Elif Nimet Uluğ bir konuşma yaptılar. Ardından foruma katılan kitle örgütleri, siyasetler ve emekçiler söz aldı.

Emekliler Sendikası adına konuşan katılımcı Türkiye'de emeklilerin durumundan bahsetti ve önerilerini milletvekiline sundu. İnşaat İşçileri Sendikası da inşaat işçilerinin problemlerini dile getirip taleplerini ilettiler. Forumu yoğun ilgi gösterip söz alan emekçiler HDP'nin mecliste daha aktif bir çalışma yürütmesi gerektiğini vurguladılar. CHP'ye yönelik ise halkla daha yakın bir temas kurması gerektiği, Alevilerin ve Kürtlerin haklarını çekinmeden savunması gerektiğine dair eleştiriler yapıldı.

Forumda söz alan SeraPool işçileri de direnişlerini anlatarak destek istedi. Aynı zamanda işçiler piknik alanında dayanışma kartlarını sattılar.

Forumda KÖZ adına söz alan yoldaşımız ise

günün öncelikli görevinin saldırıların odağında bulunan ve devre dışı bırakılmak istenen HDP'nin yanında yer almak olduğunu dile getirdi. 7 Haziran seçimlerinden sonra ortaya çıkan fırsatı HDP'nin gerek mecliste gerek sokakta iyi değerlendirememesinin bir hata olduğunu ve "tekrar seçim" diye adlandırılan önümüzdeki seçimin normal bir seçim olmayacağını belirtti. Bu süreçten ders çıkarıp emekçilerin en geniş birliğini Erdoğan'ın hedef tahtasına koyan bir hatta eylemli bir şekilde sağlamak gerektiğini söyledi.

Forum sona ermeden tekrar söz alan Elif Nimet Uluğ, CHP'ye yönelik eleştirileri dikkate aldıklarını, CHP'nin hali hazırda bir değişim yaşadığını ve bunun da zaman olan bir süreç olduğunu söyledi. HDP vekili Sezai Temelli ise önlerindeki en önemli görevin barışı sağlamak olduğunu ve önümüzdeki süreçte HDP'nin barış sesini her mecrada yükselteceğini vurguladı. CHP'nin de barış için üzerine düşen sorumlulukları yerine getirmesi gerektiğini söyledi.

Yaklaşık iki saat süren foruma piknik alanında bulunanlar yoğun ilgi gösterdi. Bir milletvekilinin foruma katılması ve içinden geçtiğimiz

Tuzla'da HDK çalışmalarını

Seçimlerin ardından HDK toplantıları tekrarlanmaya başlandı. Toplantılar genel olarak HDK'nın yerel meclislerini kurma yönünde ilerliyor. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bizler ise mahallede ortak siyasi faaliyet yürütebilmenin koşullarını arayarak toplantılara katılıyoruz. Toplantılara HDK bileşenlerinden Demokratik Alevi Derneği, Limter-İş Sendikası, Mayıs Yaşam Kooperatifi, Partizan, ESP ve HDP katılıyor.

Seçimlerin ardından yapılan ilk toplantıda meclisin kurulması için dernekleri vs. yerleri gezerek toplantılar yapmak gündem oldu. Fakat bunun yerine Gezi Ayaklanması'nın ardından yapılan forumlarda öne çıkan yeryüzü sofrası ile ilk çalışmamız oldu.

YERYÜZÜ SOFRASI

2 yıl önce yapılan forumlar bir eşik noktası olarak göz önüne alındığında katılımının kitleler açısından pek iç açıcı olduğu söylenemez. Bu durum ise pratik çalışmanın eksikliği olarak özetlenebilir. Toplantıya katılan kurumların fazlalığına bakarak çalışmalara hiç kimse katılmamış, 3-4 kişiyle yeryüzü sofrasının duyuru çalışmaları yapılmıştı. Bu durum ise insanları yeterince haberdar olmamasıyla sonuçlandı.

İftar yemeğine toplantılara düzenli katılan kurumların dışında DİP'te katıldı. Yemeğin ardından ise bir forum örgütlendi. Forumda yerel meclislerin neden önemli olduğu, HDK'nın "Bizler Halk Meclislerine" şiarıyla ne kastetmek istediği üzerinde konuşmalar yapıldı. Bizim konuşmalarımızda önerdiğimiz görüş ise pratik çalışmaların kitleleri meclislere çekebileceği yönündeydi. Bu görüşümüzü ise Kitle Örgütleri Koordinasyonu'ndan örnekler vererek anlattık. Ardından koordinasyona katılan üç kurumun örgütlemiş olduğu pikniğin öneminden bahsettik. Forumun ilerleyen zamanları ise HDK halk meclislerini mi kuruyor yoksa HDK meclisleri mi kuruluyor, bu meclislere bütün herkes katılabilir mi gibi kısır tartışmalar ile devam etti. Bu tartışmaların önüne geçmeye çalışsak da başarılı olamadık.

"MÜZAKERE SÜRECİ DEVAM ETSİN, ÖCALAN'A UYGULANAN TECRİDE SON VERİLSİN"

İlk yapılan toplantıda müzakere sürecinin devam etmesi, Öcalan'a uygulanan tecride son verilmesi üzerinden bir yürüyüş yapılması önerilmişti. Mayıs Yaşam Kooperatifi bu yürüyüşe katılımın yürütme kararıyla alınabileceğini söylemiş ve daha sonra bu yürüyüşün çalışmasını yürütemeyeceğini bildirdi. Biz ise böyle bir yürüyüşün öncülüğünü HDP'nin yapması gerektiğini, bu yürüyüşün önemli olduğunu ancak kitle örgütlerine yüklenebilecek bir sorumluluk olmadığını dile getirerek HDP ile birlikte çalışmasını yapabileceğimizi söyledik.

Kararlaşırlandı günde tepe durağında 50'ye yakın kişi toplandı. Bayrağımızla katıldığımız yürüyüşe pankart açmadık. HDP yönetimi katılımın az olduğunu söyleyerek yürüyüşü iptal edildi.

Tuzla'dan Komünistler

politik sürecin etkisi geçen senelerdeki yaz pikniklerinde yapılan forumlara nazaran daha etkili bir forumun yapılmasını mümkün kıldı.

Forum ardından davul zurna eşliğinde halleler çekildi ve müzik dinletisi gerçekleştirildi. Piknik alanında stant açan KÖZ ve YDİ Çağrı kitap ve gazete satışı gerçekleştirdi. Müzik dinletisinin ardından alanın elbirliğiyle toplanmasıyla piknik sona erdi ve teknelerle Kartal İskelesine dönüş yapıldı. KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin en geniş kitle ilişkilerini ve diğer kitle örgütlerini katmaya çabaladığı geleneksel yaz pikniği bu sene de başarılı bir şekilde gerçekleştirilmiş oldu. Piknik kapsamında canlı ve etkili bir forum gerçekleştirilmesi propaganda açısından imkân yarattığı gibi önümüzdeki dönemde devrimcilerin sorumluluklarının ve olanaklarının artacağına işaret ediyor.

Mayıs Yaşam'dan Komünistler

7 Haziran seçimleri ve esaslı sonuçları

Aşağıdaki yazı KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin 7 Haziran seçimleri ardından yaptıkları seçim değerlendirmesidir. 30.06.2015 tarihinde www.kozonline.info'da yayınlanmıştır.

I. SEÇİMLERDE AKP VE YEDEĞİ CHP GERİLEDİ HDP VE MHP İLERİ ÇIKTI

Meclise giren dört partiden AKP ve onun yedeği olan CHP seçimlerden gerileyerek çıkarken, MHP ve HDP ileri doğru hamle yaptı. Beklenenden fazla oy kaybeden AKP, tek başına hükümet kuramayacak noktaya geriledi.

Erdoğan'ın seçim kampanyalarında şoven milliyetçi bir müdahalede bulunması AKP'ye bir şey kazandırmadığı gibi, bu söyleme hassas seçmenlerin orijinale yönelmesiyle sonuçlandı. Pasif bir seçim kampanyası yürüten MHP, Erdoğan'ın kampanyasından AKP'den fazla yararlandı. 7 Haziran seçimlerine giderken Kürtlerden ümidini kesip milliyetçiliğe yönelen ve MHP'nin rolünü çalmaya yeltenen AKP'nin döşediği yoldan MHP "yürüdü". Kendini HDP'ye karşı kollamak isteyen AKP bunu başaramadığı gibi bir de MHP'ye doğru kan kaybetti.

Seçimin sürprizi hiç şüphesiz HDP'nin sadece barajı aşmakla kalmayıp meclisin üçüncü partisi haline gelmesidir. AKP'yi iktidardan düşürmek için HDP'nin barajı aşmasından başka seçeneğin olmaması gerçeği seçim kampanyalarına damgasını vururken HDP'ye yönelik "stratejik oy" diye tarif edilen bir eğilimi dürttü.

HDP'ye doğru bu kitlesel yönelimde elbette sermaye/medya desteğinin baştan itibaren belirleyici bir etkisi vardır. Bu faktör bilhassa "seni başkan yaptıracağız" şiarında ifade bulan propagandayı da anlatır. İkincisi elbette AKP'nin bugüne kadar seçim zafetlerinde belirleyici bir payı olan Kürt oylarının esas adresine yönelmesidir. Bu da seçim kampanyalarında "Kobanê düştü düşecek" gafının hatırlatılmasıyla dile getirilen olguya işaret eder.

Erdoğan Kürtlerin desteğini kaybedeceğini fark ederek aksi yöne yönelince aslında AKP'nin bu kesimden herşeye rağmen alabileceği oylardan da peşinen vazgeçmiştir. HDP aslında olmayan çözüm süreci masasını tekmelemekte direnince masayı kendisi tekmeleyen Erdoğan böylece Kürt oylarından büsbütün vaz geçmiş ve böylelikle HDP'nin buradan alabileceğinden fazla oy almasına yardımcı olmuştur. Ama HDP'nin asıl beklenmeyen oy artışı Kürdistan'daki bu kabil artışlardan ziyade büyük şehirlerden aldığı oylarla sağlanmıştır. İzmir, İstanbul'da bu oylar, AKP'den kopan Kürtlerin oylarının yanı sıra, açıkça CHP'nin almayı ümit ettiği sol ve genç oylardır. Adana ve Mersin, Gaziantep, Urfa, Erzurum, Van, Ağrı gibi büyük illerde aldığı oyların ise esas olarak AKP'den koparılan oylar olduğu anlaşılmaktadır.

Açıkçası cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Demirtaş'ın aldığı oylar dikkate alınırsa o zamandan 7 Haziran'a gelen süreçte HDP'nin ilaveten aldığı oy miktarı yüzde 3-3,5 civarındadır. O zaman Demirtaş'ın aldığı yüzde 9,8'lik skorun içinde daha önce AKPy'e gidip geri gelen Kürt oylarına ilaveten bir "sol oy" kütlesi de bulunmaktaydı. Oyların dağılımından da görülmektedir. Açık ki HDP bu oyları belki yarım puan daha artırarak devşirmiştir. Bu durumda cumhurbaşkanlığı seçimlerinden bu yana HDP'nin AKP'den aldığı ilave Kürt oyları yüzde 3'ten fazla değildir. Bir başka deyişle HDP Kürt oylarının tamamını AKP'nin arkasından çekebilmiş değildir; hala kayda değer bir kesimi orada durmaktadır.

Nitekim AKP'nin dibe vurmasında ve HDP'nin ileri çıkmasında Rojava devrimi ve Kobanê direnişi belirleyici bir rol oynamış olsa bile bu konu seçim kampanyalarına bir ulusal kurtuluş teması olarak değil İŞİD gericiğine karşı direniş çerçevesinde girmiş ve bu ölçüde etkili olmuştur. Söylenide bunu aksi yönde göstermeye yönelik ifadeler bir yanılsama yaratsa da temelde propaganda kampanyasının ulusal devrimci, ulusal kurtuluşçu bir kampanya olmadığı aşikardır.

Bu itibarla HDP seçmeninin ezici çoğunluğu Kürtlerden müteşekkil olsa da bu HDP'nin Kürdistan ulusal sorunu üzerinden siyaset yaptığı

için değil, onun Buncu karakterinden ötürüdür. HDP esas itibarıyla "sol" bir çizgide bir kampanya yürüterek bugün geldiği noktaya gelmiştir. "Sol" derken de anlaşılması gereken liberal reformist bir sol çizgidir. HDP'nin bundan ayrı bir yerde durması için bir neden yoktur. HDP sola dönük bir kampanya yürütürken bile esasen radikal İslam karşı "İslamı saygılı duruşunu vurgulayan bir laiklik" çizgisinde kalmıştır. Genel olarak sol değerlerden bahsederken bile, grev ve direnişlere mesafeli durmaya devam etmiştir. Bir başka deyişle liberal sol bir hatta ve reformist bir doğrultuda, ulusal kurtuluşçu olmadığı gibi sınıf eksensiz de olmayan bir sol çizgi takip etmiştir.

II. ERDOĞAN'IN BAŞKANLIK PROJESİ YENİLGİYE UĞRAMIŞ RAKİPLERİ İSE ÜMİTLİNDİR

7 Haziran 2015 seçimleri beklendiği gibi AKP'nin bir kez daha referanduma tabi oluşunun damgasını taşıyor. Bu kez öncekilerden farklı olarak AKP nihayet referandumdan "devam" mesajı alamadı. 12 Eylül Anayasasını başkanlık rejimini açıkça tarif edecek şekilde değiştirmek için seçim fırsatını değerlendirmek isteyen Erdoğan bu hülyasından vaz geçmek zorunda kalacağı bir duruma düştü. Bunun yanı sıra kendisiyle birlikte partisinin de yıllardır elinde tuttuğu iktidar tekelini sarsıldı.

Dolayısıyla seçim sonuçlarının dayattığı ilk gerçek Erdoğan'ın geri itilmesi yönündeki girişimlerin hız kazanmasıdır. Böylelikle AKP içinde zaten başlamış bulunan iç çekişmenin şiddetlenmesine zemin hazırlayan bir tablo ortaya çıkmıştır. Bu aynı zamanda kurulacak hükümetin bileşimine göre 4 bakanın yüce divana gönderilmesinden başlayıp ilgili başka dosyaların da açılmasına kadar gidebilecek ve dışarıdan gelen baskıların şiddetine göre La Hey'e kadar da uzanabilecek bir sürecin açılması demektir.

Partisini ikame edecek tarzda seçimlere müdahil olan Erdoğan sadece hayalini kurduğu başkanlık sistemi doğrultusunda bir anayasa değişikliği yapmak için gerekli koşulları sağlayamamakla kalmadı. Şimdi iktidarın bir ucunda kalabilmek için kiminle ortaklık kurarsa kursun geri adım atmak ve taviz vermek zorunda kalmıştır.

Her ne kadar tabloda ve meclis aritmetiğinin oluşmasında yenilgiye uğrayan AKP olarak görünse de, esas yenilginin öne geçerek ve AKP'yi de tümüyle ikame edecek tarzda ve parti teşkilatını da öteleyerek devreye giren Erdoğan'ın ve onun öne çıkarıp ısrar ettiği başkanlık sistemi modelinin yenilgisi olduğunun altını çizmeye gerek vardır.

Erdoğan bu referandumdan yenik çıkarken aynı zamanda 17-25 Aralık dönemecinden itibaren yolu döşenen hesap verme turnikesine de girmiş bulunmaktadır.

Erdoğan'ın karşı karşıya bulunduğu tehdit

barajı aşarak meclise AKP'nin tek başına hüküm sürmesine engel olacak bir grupla giren HDP'den ibaret değil. Onun kuyusunu kazmak için fırsat kollayan rakipleri ve yedekleri olan CHP ve MHP'nin parlamento ve hukuk alanındaki muhtemel hamlelerini de öngörmek gerekir.

Müteaddit vesilelerle hedef tahtasına oturtulan Aydın Doğan grubu da seçim sürecinde yolsuzluk vb. ile uğraşmaktan ziyade HDP'nin önünü alenen açmak suretiyle Erdoğan'dan etkili biçimde bir intikam almış durumdadır. Ama bununla yetineceğini sanmak yanlıgı olur. Henüz kanmış olduğu sanılmamalıdır; intikam için hamle yapmaya devam edecektir. Kaldı ki tek o değildir sırada bekleyen. Üç aşağı beş yukarı benzer mecralarda bulunan başka "medya patronları" ve zaman zaman "Ey TUSİAD" tiratlarıyla anılan sermaye çevreleri de en az ilk elde infaz edilen Bank Asya kadar Erdoğan'la hesaplaşmak için sotada beklemektedirler. Hatta "yandaş medya" yahut "havuz medyası" tabir edilenler cephesinde de seçim sonuçlarının görülmesiyle birlikte yeni duruma göre vaziyet almak üzere kıpırdanmaların olması da şaşırtıcı olmamalıdır.

Öte yandan salıverilen Ergenekon Balyoz vb. davaların seçimlerden önce yakası bırakılan sanıkları da buna şükredip köşelerine çekilecek değillerdir, kuşkusuz. Bunlar henüz bir intikam hamlesi yapmış değildir. Ama bunların maruz kaldıklarını sineye çekip kenarda duracağını sanmak budalalık olur. Aksine adeta Ergenekon vb. dava dosyalarının oluşturulması sırasında olduğu gibi en beklenmedik noktalara erişen kimi "kumpaslarla" İŞİD ilişkileri vb. hususları faş ederek asıl hamlelerini yapmaya hazırlandıklarını düşünmek yanlış olmaz. Cumhuriyet gazetesinin kritik bir

rumdadır.

Erdoğan'ın arkasındaki güçlü seçmen desteği olduğu müddetçe nispeten ılımlı ve ölçülü tepkiler vermekle birlikte, meramlarının anlaşılması için yeterli açıklıkla tutum belirleyen emperyalist odaklar da, "kuvvetteki kirli suyla birlikte bebeği kubura atmamaya" özen göstererek tepki ve müdahalelerini arttıracaktır.

III. ERDOĞAN'IN RAKİPLERİ DE PARLAK DURUMDA DEĞİL

Bunun yanı sıra Erdoğan karşıtı blokun durumu da daha iç açıcı değildir. Seçim sonuçları asıl emanet oyların HDP'de değil MHP'de durduğunu göstermiştir. Zaten kast edilen oyların 2002'den beri AKP ile MHP arasında gidip geldiği bir vakiydir. Bu bakımdan MHP de, olası bir erken seçimde ve hükümetin kurulamaması durumu ortaya çıktığında, bu oyları koruyabileceğine güvenmemektedir. CHP'de ise Kılıçdaroğlu'nun ve perde arkasından onu yöneten ekibin siyasi geleceği hükümet olma umuduna bağlıdır. Dolayısıyla CHP'nin kendisi de her türlü koalisyonla açık bir pozisyonda bulunmaktadır. Zaten Kılıçdaroğlu'nun seçim sürecinde "devri sabık" yaratmayacağız demesi, "Cumhurbaşkanı'nın yargılanması hoş olmaz" demesi, kampanyasını ekonomik sorunlar üzerine kurması da CHP'nin "ne olursa olsun hükümet" çizgisini özetlemektedir. Aslına bakılırsa bu esas olarak arkasındaki ulusal ve uluslararası sermayenin yönelimidir.

Bu çerçevede Erdoğan ve Baykal arasındaki görüşmeyi de Erdoğan'ın seçim sonuçlarını kabullenmesi ve yelkenleri suya indirmesi olarak görmek büyük bir yanlıgı olur. Tersine Erdoğan'ın elindeki en büyük koz erken seçim silahıdır. HDP de dahil olmak üzere tüm partiler bunun farkındadır. Bir erken seçime gidildiği zaman da uzlaşmaz unsurların kaybeden tarafta olma ihtimali yüksektir. Erdoğan'ın bu süreç boyunca uzlaşmaya en açık kişi olarak hareket etmesi sonuçları kabullenmesinden değil hasımlarının seçim öncesindeki uzlaşmaz hesap sorma söylemiyle bugünkü meclisin bir uzlaşmayı dayatmasından doğan açmazlarını görmesinden ötürüdür. Erdoğan arkasında kalan ve uzlaşmacı bir çizgi izlerken, yandaş basın Türkiye'ye istikrarsızlığa gidiyor çığlıklarını atması da bir tezat değil bu planın ayrılmaz bir parçasıdır. Diyarbakır'daki seçim sonrası provokasyon da bu çerçevede anlaşılmalıdır. Hükümetin kurulma sürecinde Erdoğan arka plana geçerken, Erdoğancı güçler istikrarsızlık fikrini öne çıkaracaktır.

Bu itibarla AKP'nin 17/24 Aralık'tan daha sert bir saldırıyla yüzyüze kalacağını ve varlığını koruyabilmek için Erdoğan'dan vazgeçme zorunluluğu ile yüzyüze kalacağını düşünmek mümkün olsa da muhalefetin açmazı tam tersi yöndeki gelişmelerin önünü açmaktadır. Erdoğan'ın şimdilik kimi noktalarda geri adım atması muhtemelken, muhalefet de onun suçlarını şimdilik sümenaltı etmeye mecburdur.

Bununla birlikte unutmamak gerekir ki Erdoğan'ın akibetinin böyle bir mecrada tayin edilmesinin sadece Türkiye içindeki dengeler ve meclis aritmetiğinin izin verdiği hamleler uyarınca olacağını zannetmek yanlıgı olur. Zira Erdoğan'ın gerek uluslararası planda bir Adalet Divanına sevk edilmesi büyük ölçüde İŞİD bağlantılı girişimleri üzerinden kurulmak gerekir. Böyle bir sürecin anlamı ise basit bir Erdoğan yargılamasından ibaret değildir ve CHP'nin umduğu gibi sıradan olmasa bile bir yolsuzluk davasına indirgenebilecek türden bir dava değildir.

Nitekim Erdoğan da casusluk vb. suçlamalarla sorunun asıl mahiyetine işaret etmektedir. Bu itibarla Erdoğan'ın nasıl ve ne yönde bir kaderle yüzleşeceği Orta Doğu çapında, bilhassa Suriye'nin akibetine dair güç dengelerinin durumuna göre şekillenebilecek bir süreçte netleşebilir. Ne var ki bu bağlamda henüz taşlar yerine oturmuş değildir. Bu itibarla da görünen o ki uluslararası koşullar olgunlaşmadığı takdirde ve müddetçe, yani yakın vadede rakipleri Erdoğan'ın nispeten Anayasa tarafındaki Cumhurbaşkanı sınırlarına doğru çekilmesine ve kimi ikinci üçüncü derecede failerin dava konusu edilmesiyle yetinmeye razı olmak zorunda kalacaktır.

aşamada yapmaya başladığı yayın da bunun bir işareti olarak görülmelidir.

Nihayet Ergenekon Balyoz vb. operasyonların hangi mekanizmalardan üretildiği sır değildir. "Paralel devlet" diye tabir edilen odak da bundan başka bir şey değildir. Bu odağın 17/25 Aralık operasyonlarıyla tüm mermilerini tükettiğini ve bürokrasi içindeki görülmemiş operasyonlarla, Bank Asya operasyonu gibi hamlelerle büsbütün iflahının kesildiğini sanmak saflık olur. Aksine asıl şimdi uzun zamandır beklenen sandık hezimetini nihayet kendini göstermişken bu yönden gelecek hamlelerin artması sürpriz olmayacaktır.

Erdoğan'ın seçimdeki başarısızlığının sonuçları sadece Türkiye çerçevesiyle sınırlı kalabilecek değildir; nedenleri de orada değil. Bir yandan bu başarısızlığa öngelen dış politika başarısızlığı, yani meşhur "stratejik derinlik" çukurunda debelenen bir dış politika akla getirilmelidir.

Bilhassa AKP hükümetinin doğrudan doğruya müdahil olduğu ve Esad'ın üç vakte kadar devrileceği Suriye tablosu başlı başına bir etkidir. Yanı sıra büyük başarılarla anılan ekonomik politikaların bugün vardığı çukur nokta akla getirilmelidir; ki bu noktada git gide daha ağır darbelerin gelmesini haber veren bir kriz sarmalı kapıdadır. Güya AKP iktidarının en büyük kozu diye gösterilen ekonomi değirmeninin suyu da gerek AKP ile ilgili politik nedenlerle gerekse de ABD'yi ilgilendiren ekonomik nedenlerle iyice kısılmış du-

IV. 12 EYLÜL REJİMİ DAHA DA YIPRANDI ANAYASA TARTIŞMALARI BAŞKA MECRADA YÜRÜYECEK

Erdoğan'ın bu son referandum denemesinden başarısızlıkla çıkmış olması bir yana, aynı seçimde 12 Eylül rejimi bir başka cihetle de referanduma tabi tutulmuştur. HDP'nin parti olarak seçime girme kararı almasıyla, önceki seçimlerin hepsinden farklı olarak bu defaki seçimler aynı zamanda 12 Eylül rejiminin % 10 barajının da oylandığı bir tür "referandum" olmuştur. Ve bu referandumdan HDP tüm tertiplere rağmen başarıyla çıkmıştır.

Doğrusu seçimlerde HDP'nin iyimser tahminlerin de ötesine geçerek %13'ü aşmasıyla 12 Eylül rejimi de onun son bekçisi AKP ile birlikte oynanmış ve red edilmiştir. Zira % 10 barajının red edilmesi aynı zamanda 12 Eylül rejimine de hayır denemesi anlamına gelmektedir.

Bununla birlikte 1982 Anayasası ile gelen seçim barajının aşılması barajın ortadan kalktığı anlamına gelmemektedir. Baraj hala yerli yerindedir. Üstelik gündemdeki erken seçim tartışmalarından da görüldüğü gibi HDP'nin başının üzerinde bir kılıç gibi sallanmaktadır. Dahası 12 Eylül barajı bu seçimde işlevsiz de kalmamıştır, hatta Erdoğan'ın anayasayı değiştirmesinin engellenmesi de esas olarak seçim barajı sayesinde olmuştur. Zira seçim barajı küçük partileri parlamento dışında tuttuğu gibi barajı aşan partilerin büyük parti olmasına da yol açmaktadır. AKP'nin yeni mecliste başkanlık sistemini dayatmasını imkansız hale getirmiştir. Gelgelelim aynı seçim barajı rejimi korurken hükümetin kurulmasını imkansız hale getirmiştir. Üstelik AKP'nin yedek lastiği olarak hazırlanmakta olan CHP de biraz daha hava kaybetmiştir.

Böylelikle yeniden gündeme gelmesi kuvvetle muhtemel olan anayasa tartışmaları artık hüküm süren 12 Eylül rejiminin anayasasının değiştirilmesi noktasından değil, barajı delinmiş 12 Eylül anayasasının çöpe atılması noktasından başlamak durumunda kalmaktadır. Yahut bu delinmiş 12 Eylül anayasasını yamamak isteyenlerle gerçekten çöpe atmak isteyenler arasında bir kavgaya zemin hazırlanmış olacaktır.

Meclise giren tüm partiler bir Anayasa değişikliğinin elzem ve ivedi olduğunu beyan etmektedir. Ama bunlar mevcut Anayasaya göre yapılmış seçimlerin sonucunda ve o Anayasanın belirlediği koşullarda şekillenmiş bir meclis bünyesinde sağlanabileceğini hayal ve iddia etmiş olurlar; konunun tabiatı gereği bu mümkün değildir. Bu çerçevedeki bir girişimin yeni bir Anayasa tesisi olmaktan ziyade 12 Eylül Anayasasının makyajlanmasının ötesine geçemeyeceği açık olmalıdır. Üstelik bu sefer öncesinden daha karmaşık bir parlamento aritmetiği üzerinde, güçlü bir hükümetin mümkün görünmediği ve HDP'nin iki kat fazla vekille mecliste yer aldığı koşullarda büsbütün ham bir hayaldir.

V. SEÇİM REJİM KRİZİNİ BİR HÜKÜMET KRİZİ DE ÜRETEREK DERİNLEŞTİRMİŞTİR

Her ne kadar HDP'nin 12 Eylül barajını aşması halinde bu durumun sadece AKP'nin görece geri düşmesine yol açacağı ve meclisin kilitlenmesine yol açacağı önceden tahmin edilebiliyor olsa da, ortaya çıkan tablo rejim açısından tahmin edilenden daha vahim ve karmaşıktır. Seçimlerin ardından bir koalisyon ihtimalinin gündeme gelebileceği ve AKP'nin arzu ettiği gibi bir güçlü hükümet kurmasının mümkün olmayacağı ihtimaller dahilindeydi. Ama AKP'nin tek başına hükümet kuramaz durumda seçimlerden çıkacağı o kadar beklenen bir sonuç değildi. Seçimlerde en az beklenenin gerçekleşmesi ve AKP'nin hükümet kuramaz hale gelmesi de rejim krizini derinleştirici bir etki yaratmıştır. Mamafih AKP'nin bu durumu sadece bir koalisyon ihtiyacını dayatmakla kalmıyor. Her biri diğerinden sorunlu muhtelif koalisyon olasılıklarına kapı açan bir tablo oluşturuyor; beklenenden karmaşık bir tablo sunuyor.

Üstelik İŞİD'in karşı devrimci Kobanê kuşatmasında bozguna uğrayıp geri atılmasının da hatırı sayılır bir biçimde etkilediği 7 Haziran seçimlerinin sonuçları burjuva siyaset arenasında yeni yeni algılanmaya çalışırken bu kez kendisi için önemli bir sınır mevzisi olan Tal Abyad'dan (Giri Spi) İŞİD'in kovulmasıyla daha ağır bir darbe aldığı haberleri geldi. Böylelikle İŞİD Rakka'ya sıkıştırıldı, Türkiye ile bağlantı sağlamak için sadece Batıda bir tek geçiş kapısı kaldı. Rojava kantonları arasında çoktan beri sağlanmaya çalışılan bağlantı kuruldu. Türkiye'deki iklimin ezilenler ve emekçi-

ler lehine değişmesine önemli katkısı olan Rojava devriminin gölgesi derinleşen krizle cebelleşen ve 7 Haziran sonrasındaki hareket alanını iyice kısıtlanan Türkiye burjuva siyasetçilerinin üzerine düştü.

İçinden geçtiğimiz nazik durumun gerektirdiği güçlü bir hükümetin çıkmasına pek elvermeyen meclis aritmetiğinin yanı sıra bir de içinden tam olarak nelerin çıkacağı bile belli olmayan bir enkaz yeni hükümet tarafından devralınması söz konusudur. Bu da bu kritik aşamada bir hükümetin teşkil edilmesini güçleştiren başlı başına bir etkendir.

Görünen o ki, AKP'ye ve onun üzerinden Erdoğan'a kim yanaşırsa onunla birlikte geri düşmeyi göze almak zorundadır. Bunun farkında olanların başında gelen CHP için, sadece MHP ile yan yana gelmek yetersiz olduğundan üç partinin ortaklık kurması seçeneğine bel bağlamakta. Bu umarsız arayış onu giderek yedek lastiği olmayı hesap ettiği AKP'nin koltuk değneği olmaya itecektir. MHP de onu bu role iterek ve AKP'nin kendisine iyice muhtaç olmasını sağlamak üzere hareket etmektedir.

MHP'nin HDP'nin bir ucunda olacağı herhangi bir hükümet formülüne kesin olarak karşı duruşu AKP'siz bir hükümetin kurulmasını imkansız hale getirmektedir. Bu durumda aritmetik olarak gerçekleşmesi mümkün iki hükümet formülü geri kalmaktadır. Bu durumda bir AKP-CHP koalisyonu ile bir AKP-MHP hükümeti seçeneklerinin dışında hükümet formülü görünmemektedir. Aritmetik olarak mümkün olsa bile, bir AKP-HDP koalisyonu, seçim öncesinde üzerinde sıkça durulan bir olasılık olsa da ufukta görünmemektedir. Seçimlerin öncesinde HDP'nin meclise güçlü bir biçimde girmesiyle AKP'ye koltuk değneği olacağı hakkında yapılan muhtelif tahminlerin, mevcut koşullarda hayat bulamayacağı da giderek anlaşılmaktadır.

Bu tablo her şeyden önce iki anahtarlı bir kilitlenmeyi ifade etmektedir. İki anahtar da adeta birbirlerini iten manyetizmalara sahiptir. MHP ile HDP'nin birlikte kullanıldığı ve birbiriyle uyumlu hareket ettiği takdirde açılacak bir kilit söz konusudur; ve bu iki anahtar aynı zamanda kilide takmak oldukça çetin bir iştir. Bu durum mecliste basit bir kilitlenmeye delalet eden bir durum değildir. Bu meclis aritmetiğine göre soyut olarak bir koalisyon çözümü mümkün gözükse bile, esasen cebirsel bir denklem söz konusudur. Ve parametrelerin hangi şartlarda hangi değerleri alacağı belli değildir; dolayısıyla herhangi bir koalisyon denkleminin nasıl bir sonuç vereceği de peşinen belli değildir; mutlaka aynı sonucu vermeyeceği ise peşinen bellidir. Bu itibarla aritmetik olarak mümkün görünen ve kurulabilecek olan herhangi bir koalisyonun somut istikrarlı biçimde yürüyecek bir koalisyon formülü bulunmasının neredeyse imkansız olduğuna işaret eden bir tablo vardır.

Bu itibarla her ne kadar hemen bir erken seçimin gündeme gelmesi mümkün görünmese de kalıcı bir hükümet formülü (sık sık imrenildiği gibi bir Merkel formülü) muhtemel değildir. Gerçekleştiği takdirde herhangi bir koalisyonun en uzun ömür ihtimali erken seçimlerle buluşan bir seçim hükümeti olabilir.

Üstelik bir AKP-CHP koalisyon formülünün imkan dahiline girmesinin bir başka koşulu daha vardır. AKP'nin kongreden önce yahut sırasında parçalanması ihtimal dışı değildir. Bu yönde hesapların malum ve konunun uzmanı odaklarca yapılmakta olduğundan şüphe etmek bölük

olur. Nitekim Abdullah Gül'ün seçim kampanyaları sırasında Erdoğan'ın bir aksesuarı olarak Fetih kutlamalarına katılmayı reddetmesi bir ilk işarettir. 8 Haziran'da önemli açıklamalar yapacağını ilan etmiş bulunan Arınç'ın da Erdoğan'ın en çok takdir ettiği kanalların başında gelmediği besbelli olan CNN Türk'te herhangi bir sınır koymadan sahne alması da daha kuvvetli bir ikinci işarettir. Bu tür hamlelerin arkasının geleceğinden de şüphe etmek gerekir.

Bu bakımdan hükümet krizinin çözülmesinin asıl koşulu AKP'den kopacak bir parçanın koalisyon denklemine dahil olması olduğu anlaşılmaktadır. Erdoğan'ın yeni bir hükümet kurulmadan önce önce kongreye ardından da bir erken seçime gitmek istemesi de esasen böyle bir olasılığı ötelemek için olsa gerektir. Ama rakiplerinin de tam aksi yönde hesaplar yapacağı da kuşkusuzdur.

VI. ERDOĞAN BELİRLEYİCİ BİR AKTÖR OLMAYAN ÇIKMADI

7 Haziran'daki seçim yenilgisinin Erdoğan'ı siyaset sahnesinde belirleyici bir siyasi aktör olmaktan çıkardığını düşünmek saflık olur. Herşeyden önce Erdoğan devlet içindeki bugünkü etkisine salt ve esas olarak seçim sonuçlarına bağlı olarak kavuşmuştur. Bilakis 2002-2015 arasında AKP parlamentoda bugünkü beşbenzemez karşıtlarının sahip olduğundan fazla koltuğa sahip olsa da tüm düzenlemeleri sancılı ve ağır aksak ilerleyen tasfiye operasyonları ile sağlanmıştır. Hatta esas olarak tüm yasal uygulamaların dışına çıkılan Balıyoz, Ergenekon ve Paralel operasyonlarına bağlı olduğu söylenmelidir. Uzun yıllar içinde seçimlere bağlı olmadan kurulan bu egemenliğin bir seçim yenilgisiyle darmadağın olacağını söylemek doğru olmayacağı gibi, burjuva siyasetindeki değişiklikleri seçim sonuçlarına bağlı açıklayan körlükten muzdariptir.

İkincisi TÜSİAD'dan Cemaat'e, darbe karşıtı operasyonların kılıç artığı generallerden ulusalcı bürokratlara uzanan, Erdoğan'dan intikam almak için yanıp tutuşan kesimlerin seçimlerde ortaya çıkan siyasi çapsizliği Erdoğan'ınkinden daha az değildir. Erdoğan'ın seçimlerde sürekli bahsettiği "üst akıl" onun karşısına güçlü bir muhalefet partisi çıkaramaması, Erdoğan'ı geriletmek için bile MHP ve HDP'den destek almak zorunda kalmıştır. Dahası tüm bu güçlerden CHP seçim boyunca Erdoğan'la kavgaya girmeyi tercih etmiş, MHP ile HDP birbirlerine cephe almasalar da AKP'yi eleştirirken aslında birbirlerini eleştirmişlerdir. Zira MHP'nin seçim kampanyasının temelinde AKP ile HDP'nin ortak olduğu yatarken, HDP ise AKP'yi MHP'ye dönüşmekle eleştirmiştir. Dolayısıyla tüm bu kesimlerin Erdoğan'a karşı ortak bir hücumla geçmeleri de mümkün değildir.

Bu bakımdan seçimler Erdoğan'ı siyasetin kuyusuna köşesine çekmekten, rakipleri için bir hücum operasyonu düzenlemeye müsait bir zemin hazırlamaktan çok 12 Eylül rejiminin, Erdoğan'ın umduğunun aksine, sandıkla değişmeyeceğini çarpıcı bir şekilde ortaya koymuştur. Burjuva siyasetindeki gelişmeleri iyice için içinden çıkılmaz bir hale getirmiştir.

Dolayısıyla Erdoğan'ın köşeye çekilmek zorunda kalacağını söyleyenler 7 Haziran gecesinde beri televizyonlarda boy göstermektedir. Bu kesimlerin Erdoğan'ın etkisizliğini bu denli abartmaları saflıklarından değil aslında Erdoğan'la bir uzlaşma girişimi içinde olduklarını, Erdoğan'ı etkisiz göstererek kamuoyuna yutturma kaygılarından

kaynaklanmaktadır.

Erdoğan şimdi iktidarın bir ucunda kalabilmek için erken seçim tehdidi altında en uygun hükümet formülünün çıkmasını sağlamak üzere manevra arayışı içindedir. Bu manevra artık çoğunluğa sahip olmadığı meclisin çalışmasını engellemeyi amaçlayan bir çabayı ifade etmektedir.

Olası bir baskın seçimden Erdoğan'ın asıl muradı 7 Haziran seçimlerinde sağlayamadığını yapmaktır. Bu seçimlerde AKP'nin temel yönelimi önceki kampanyadaki gibi başkanlık sistemi olması beklenmemelidir. Muhtemelen yeniden güçlü bir AKP hükümetinin neden gerekli olduğunun ortaya konmasına elverişli bir iklimde seçimlere gitmeyi hesaplamaktadır Erdoğan. Kuşkusuz AKP'nin bu erken seçimden daha iyi sonuçlarla çıkabilmesi için ne tür tertipler yapılacağı da bu plan dahilinde düşünülen hususlardan olsa gerektir. Yani böyle bir seçim süreci öncekinde işe yaramayan saldırı ve provokasyonların (Rojava'daki gelişmelerden de yararlanarak) arttırılacağı bir sürece olur. Bunun amacının da HDP'yi meclis dışına atmak olduğu şüphesizdir. Bu itibarla böyle bir seçim seçeneği AKP dışında hiçbir partinin işine gelmeyecektir. Bu da seçimlerin yenilenmesi tehdidinin, rakiplerini AKP'li bir koalisyonla razı etmek için bir manevra olduğunu ortaya koyar.

Meclisten güçlü bir hükümet çıkamayışı bu nedenle güçlü bir hükümet ihtiyacının boşlukta kalacağı anlamına gelmez. Aksine meclisten güçlü bir hükümet çıkmadığı takdirde bu güçlü hükümet ihtiyacı doğrudan doğruya devlet aygıtı tarafından yerine getirilir. Bu da devletin başındaki Erdoğan'ın meclis denetiminden ve yasama faaliyetlerinden azade olarak hareket etmesinin önünü açar. Açıkta ki tabiatı gereği bir baskı aygıtı olan devletin bu koşullarda daha yoğun bir baskı uygulamasının önü büsbütün açılır. Öte yandan bir ucunda AKP'nin olacağı herhangi bir hükümet kurulduğu takdirde de AKP üzerinde Erdoğan vesayeti sürdüğü müddetçe aynı sonucu vermesi kaçınılmazdır. Bu durum da seçimlerden Erdoğan ve AKP'nin yenilgiyle çıkmasıyla onların işinin bittiğine hükmetmek büyük yanlış olur. Aksine AKP'nin işinin bitirilmesi için meclis dışında, bu seçim sonuçlarını sıçrama tahtası olarak kullanan bir muhalefet hareketinin büyük kitle seferberlikleriyle yaratılmasına ihtiyaç vardır. Kuşkusuz Rojava'da karşı devrim girişimlerinin önünün kesilmesi de bu iklimi daha elverişli hale getirecek önemli bir etken olmaya devam edecektir.

Nitekim Erdoğan ve AKP'nin de bu dinamiki önlemek için içeride olduğu gibi sınır ötesinde de her türlü tedbir ve tertibi tasarlayacağından kuşku duyulmamalıdır. Bir başka deyişle seçim yenilgisiyle yaranlanmış Erdoğan ve partisinin ülke içinde olduğu gibi sınır ötesinde de giderek baskıcı ve saldırgan tutumunu arttıracığından kuşku duyulmamalıdır.

Erdoğan 2004 seçimlerine hazırlanırken "Patagonya'da bile olsa bir Kürt oluşumuna izin vermeyiz" diyordu. Yeni bir seçime gidiş hazırlıklarını yaparken Erdoğan "Güneyimizde bir Kürt oluşumuna izin vermeyiz" diyerek yola çıkmaktadır. Önceki tehdidin ardından bugün Irak'ın kuzeyinde bir Kürt federe devletinin var oluşuna bakarak bugün de iyi kötü benzeri bir durumun hasıl olabileceğini zannedenler fena halde yanılır. İŞİD gibi bir karşı devrim ordusunun kol gezdiği koşullarda bu tehdidin boş çıkmasını sağlayacak yegane gelişme Rojava devriminin duraksamadan ilerlemesinin sağlanmasıdır.

Bu saptama da açıkça göstermektedir ki, Rojava'da karşı devrim güçlerine karşı savaşırken o güçlerin arkasında durmaya devam eden hükümetle müzakere etmenin koşulları yoktur.

VII. EMEKÇİ VE EZİLENLERİN ÖNÜNDEKİ FIRSATLAR

Karşımızdaki tablo burjuva partilerinin birbiriyle ilkesiz, günü kurtarmaya yönelik ve kısa ömürlü olmaya mahkum koalisyonlar kurmaya mecbur bırakmaktadır. Bu partilerden hiçbirisi seçim boyunca yinededikleri ve bu sayede kitleleri politikleştirdikleri vadileri yerine getirecek bir durumda değildir. Hatta seçim öncesindeki süreçte savundukları çizgiye tam ters bir çizgiye izlemeye mecbur durumdadırlar. Burjuva partilerinin bu konumu 80 vekilli ile meclise üçüncü büyük parti olarak girmiş HDP önünde büyük fırsatlar yaratmaktadır.

Her şeyden önce burjuva partileri koalisyon pazarlıklarını nedeniyle tükürdüklerini nasıl yalaya-

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

caklarını düşünmekle meşgulken HDP'nin seçime damgasını vurmuş temel konuları mecliste gündeme getirmesinin önünde hiçbir engel yoktur. Meclis ve hükümet aynı şeyler değildir, hükümet kurulmuşken bile meclisin "çözüm süreci"nin seffaflaşırılması, seçim barajının düşürülmesi, yolsuzlukların, katliamların ve provokasyonların hesabının sorulması, iç güvenlik yasasının iptali, Erdoğan'ın yargı önüne çıkarılması yönünde düzenlemeler yapması mümkündür.

Üstelik yine Erdoğan'ın "milli irade" demagojisi belleklerdeki taze yerini korumaktadır. Milli iradenin asıl cisimleştiği yer ise meclis olsa gerekir. Burjuva partileri ilkesiz pazarlıklara tutuşmuşken HDP'nin meclisi bu yönde kullanmaya başlaması. Tüm bu adımları kitleleri harekete geçirmek ve örgütlendirme girişimleri ile birlikte yürütmesi sadece burjuva partilerinin değil aynı zamanda burjuva parlamenter sistemin ipliğini pazara çıkaracak. Emekçilerin ihtiyaç duyduğu sahici demokratik düzenlemelerin ancak burjuva parlamenter sisteminden farklı şekilde oluşan bir kurucu meclis tarafından yapılabileceği de ancak bu şekilde anlatılabilir.

Barajı geçmesi halinde AKPNin önünü keseceği herkesin malumu olan HDP barajı delmekle kalmadı; beklenenin ötesine geçerek, aldığı toplam oy miktarı itibarıyla değilse de milletvekili sayısı ile meclisin üçüncü partisi olma durumunu elde etti. Milletvekillerinin geride kalan dönemdeki meclis performansı açısından bakıldığında ise sonuçta HDP ile MHP eşit sayıda vekille TBMM'de yer alsalar bile, HDP'nin 80 milletvekilinin MHP'nin aynı sayıdaki milletvekilinin en az iki katı bir etkinlik göstereceğini tahmin etmek için meclisin çalışmaya başlamasına bile gerek yoktur. Hatta hiç tereddüt etmeden söylenebilir ki bu 80 vekillik grup neredeyse iki katı büyüklükteki CHP grubundan bile daha etkili olmaya adaydır ve rahatlıkla üç katından fazla vekilli olan AKP grubuna da kök söktürür.

Seçimlerden gücünü artırarak çıkan iki partiden biri olan MHP 8 Hazirandan itibaren HDP'nin içinde olacağı herhangi bir hükümette olmayacakları gibi HDP'nin destekleyeceği herhangi bir hükümetin de karşısında kalmaya kararlı olduklarını ilan etti. Bunun anlamı sadece bir hükümet sorumluluğu almak istemediklerinden ibaret değil. Asıl anlamı ana muhalefet rolüne talip olduklarını ilan etmeleri anlamına geliyor. Oysa bu küçük ana muhalefet olasılığının en müşkül yanı aksi kanattan bir ana muhalefet rolü oynamaya talip HDP ile aritmetik olarak eşit durumda olması. Bu durumda ağırlık MHP'nin ana muhalefet rolünü üstlenmesi için HDP'yi devletin ve hükümetin desteği ile markaja alması şart. Bir başka deyişle muvazeli bir muhalefet rolüne taliptir MHP.

Ancak tam da bu noktada söz konusu markajdan kastın ne olduğunu açıklamak gerekir. Söz konusu markajın esası HDP'lilerin zorbalıklarla sindirilmesi değildir. Zira geride bıraktığımız yirmi beş yıl aslında bu türden politikaların sonuç alamadığının açık kanıtıdır. Markajdan kasıt, HDP'nin başının üzerinde sallanan provokasyon kılıcından faydalanarak bu partinin hükümete yapıcı muhalefet yapmaya mecbur kılınmasıdır. Ancak HDP yıpratıcı olmayan maku bir muhalefet çizgisini benimsediğinde, başka bir deyişle bir danışıklı dövüşün parçası haline geldiğinde, MHP'nin hükümeti daha baskıcı tedbirlere zorlayan bir muhalefet partisi olarak öne açık olur.

O halde önümüzdeki dönemin tüm ezilenler açısından yarattığı fırsatlar gözler önündedir. Bu fırsatların değerlendirilmesi yolunda HDP'nin bu güne kadar kitlelerin seferber edilmesi ve parlamenter sistemin içyüzünün sergilenmesinden ziyade parlamenter siyasetin kurum ve mekanizmalarını esas alan tutumundan başka köstek yoktur.

VIII. HDP'NİN SEÇİM ÖNCESİNDEKİ YAPISAL ZAAFLARI SEÇİM SONRASINDAKİ POLİTİKALARINI DA BELİRLEYECEK

HDP'nin kendi siyaset yapış tarzının emekçilerin ve ezilenlerin önünü açacak bir mücadeleye nasıl köstek olduğunu ve olacağını anlamak içinse, HDP'nin seçim sürecindeki ve sonrasındaki tutumunu ele almaya gerek vardır.

Reformistler ve tasfiyeciler HDP'nin başarısının sırrının bu ılımlı çizgiden ileri geldiğini ileri sürmektedirler ve söylemeye devam edecektirler. HDP'nin çizgisinin karşılaştırıldığı seçenekler esasen sol oportünizmin örnekleridir. Bolşevizmin izini takip eden bir çizginin seçimlerde nasıl bir

sonuç alacağını sınamak için bu çizgiyi temsil eden bir partinin seçim sınavında yer almasına gerek vardır. HDP'ye nasihat ederek onu bu seçeneği ikame etmeye yöneltmeye çalışmak merkezci oportünistlere mahsus bir ham hayaldir. Eğer böyle bir olasılık varid olsaydı o takdirde HDP'nin içinde onun "sol muhalefeti" olarak yer almak gerekirdi. Bu kuruntuyla hareket edenlerin akıbetlerinin ne olacağı ise en azından seçim kampanyaları sırasında açık seçik görülmüştür.

Bizim öne çıkardığımız "12 Eylül barajının delinmesi ve 12 Eylül rejiminin son bekçisi AKP'nin iktidardan aşağı edilmesi için HDP'ye rağmen HDP'nin seçimlerde desteklenmesi" çizgisi bu seçim sürecinde doğrulanmıştır. Her ne kadar "HDP'ye rağmen" vurgusu zaman zaman ve önceki seçim deneyimlerinin bıraktığı izlenim nedeniyle sanki HDP seçimlere asılmayacakmış da biz ona rağmen ve onu aşarak seçim çalışması yürütecekmiz gibi algılsa da kampanyaların başlamasından itibaren HDP'nin hem Kürdistan'da hem de geri kalan illerde aktif bir biçimde seçimlere asılacağı belli olmuştur ve öyle gerçekleşmiştir.

Ne var ki bu "asılma" kampanya sürecinde defalarca görüldüğü gibi kitlelerin aktif olarak sokağa çıkarılması doğrultusunda olmamıştır. Seferberlik seçim mitingleri çerçevesinde ve medyatik alanla sınırlı kalmıştır. Pek çok vesile seçim gündemi dışında bir protesto veya dayanışma eylemi için kitlelerin sokağa çıkmasını gerektirdiği ve olası kıldığı halde, HDP seçim kampanyaları çerçevesinde bir seferberliğin önünü bizzat kesmiştir. Bu bağlamda da "provokasyona gelmeyelim" refleksi başlıca formül olmuştur. Ne var ki HDP'yi bu konuda ileri iten bir iç dinamik çıkmamıştır; dışarıdan AKP'nin kışkırtıcı hamleleri işe yaramadığı gibi, soldan gelebilecek herhangi bir müdahalenin de işe yaramayacağı baştan belli idi. Zira öteden beri "aman iç savaş geliyor" diye geri adım atan solcular bu kez HDP'nin "aman provokasyona gelmeyelim" tutumuna uyum sağlamakta zorlanmamıştır.

"Asılma"nın bir diğer boyutu olan Erdoğan'a karşı sert muhalefet çizgisi de önceden itibaren taşıdığı bir yönelimin ürünü olmaktan çok Erdoğan'ın çözüm sürecindeki pozisyonunu değiştirmesinin sonucu olmuştur. Demirtaş'ın "AKP-CHP" koalisyonuna dışardan destek verebiliriz açıklamasından da anlaşıldığı üzere kalıcı olmayan bir pozisyonudur. HDP'nin Erdoğan çözüm masasına tekme atmaktan önce takındığı pozisyon, burjuva siyasetindeki gelişmelere ve emekçi ayaklanmalarına müdahil olmaktan kaçınan bir çizgiydi. Son açıklamalar da -seçim kampanyasında HDP'nin kendisine bağlı olmayan etmenlerden ötürü üstü örtülmüş olsa da- aynı çizginin sürdürdüğünü göstermektedir. Belli ki HDP, Kürt sorunun çözümündeki en önemli engellerden birini Türkiye'de güçlü bir hükümet olmayışı olarak görmektedir. Bugünkü mecliste de kendisine biçtiği rol güçlü bir hükümetin oluşmasını engellemeyen, bu hükümete muhalefet yapmak olacaktır.

Bu durum belki de en fazla çözüm sürecinin bundan sonraki akıbetinde açığa çıkacaktır. Kuşkusuz hem seçim kampanyalarının gidişatını hem de seçim sonuçlarını büyük ölçüde belirleyen konulardan biri de çözüm sürecine ilişkin tutumlar ve bu sürecin akıbeti olmuştur. Seçim sonuçlarının çözüm sürecini istismar etme planlarının suya düşmesi ve yeniden kurgulanamayacak hale gelmesi gibi bir sonucu da vardır. Bunun yegane nedeni Erdoğan'ın kampanyalar sürecinde çözüm masasını tekmelemesi değildir. Çözüm sürecinin ilerlemesinin AKP'yi güçlendirmeyeceği aksine zayıflatacağı seçim sonuçlarıyla açık seçik olmuştur. Bu itibarla eğer bir çözüm süreci bizim sık sık altını çizdiğimiz gibi Erdoğan'ın yeni bir "açılımı" değil Kürt kitlelerinin baskısıyla AKP'yi mecbur ettiği bir mecra olduğu hatırlanmalıdır.

Buna karşılık CHP ve MHP gibi bu çözüm sürecine Kürtlerden oy devşirmek için değil, bir istikrar tesis etmek için ihtiyaç duyabilecek olan aktörlerin devreye girmesiyle bir başka mecrada yeni bir çözüm masasının kurulması ihtimal dışı değildir. Lakin bunun için evvlede görece güçlü bir hükümete ihtiyaç vardır. Mevcut tabloda böyle bir hükümet ufukta görünmemektedir. Bunu andırabilecek yegane seçenek HDP'nin desteklediği bir AKP azınlık hükümeti olabilir ki o da çözüm sürecini önceki dönemden daha büyük bir açmaza sürüklemekten öte bir sonuç veremez.

Bu itibarla çözüm sürecinin ilerlemesi daha doğrusu hiçbir adım atılmayın bu sürecin yol almaya başlaması parlamento çerçevesindeki kombinasyonlar ve pazarlıklarla değil sokaktan yükselen bir kitlesel muhalefet hareketinin yaratacağı baskıncın topyekün tüm düzen partileri üzerinde bir baskı yaratması sayesinde olabilir.

Bu durumdan yola çıkarak inisiyatifin nihayet asıl aktörün eline geçeceği fikrine kapılanlar çıkacaktır. Ama hatırlanması gereken nokta söz konusu baskıncın şu ya da bu partinin savunulduğu çizgi ya da ettiği önderlik sonucunda ortaya çıkmamasıdır. HDP'nin tüm bu süreç boyunca pasif tutumu da esas olarak bu durumla ilgilidir.

Bu nedenle HDP'nin bir kez daha "pas" demesi de şaşırtıcı olmaz. HDP'nin 1 Mayıs'da ve benzeri durumlardaki kaçak dövüşme tutumu hatırlandığında bu konuda da sorumluluktan kaçması da yadırganmaz. HDP her ne kadar yeni bir sol çizginin savunucusu olma iddiasıyla yola çıkmış olsa da, siyasi tutumlarının belirleyici olan iktidar korkusu ve siyasi sorumluluktan kaçma tutumu hiç de yeni özellikler değildir. Bilakis 1848 devriminin ardından Louis Blanc'ın, 1905'in ardından menşeviklerin tutumlarına şaşırtıcı derecede benzerdir.

O halde HDP'nin nihayet ana muhalefet rolünü oynamaya hazırlanıyor olması bizim öteden beri tekrarladığımız şeyi idrak ettikleri anlamına gelmez. Aksine onların ana muhalefet rolünden anladıkları tutum parlamenter reformist bir çizgiyi aşmayan tutumdan millerandcılık (burjuva hükümetlerinde yer alma tutumu) ve menşevizm (burjuva hükümetlerine soldan muhalefet etme) çizgisine evrilmiştir.

Söz konusu muhalefetin tanımlayıcı özelliği işçi hakları, yıkımlar, Kürtlere yönelik saldırılar, cinsiyetçi uygulamalara dair sesini yükseltip rejimin karakterindeki değişikliği gerektiren, yalıtılmaya hükümet krizleri nedeniyle zülf-i yare dokunacak siyasal sorunları ikinci plana atmak olacaktır. Ancak gelinen noktada sosyal konuların hiçbirini temel siyasal sorunlara, kısacası Anayasa'ya, dokunmadan adım atılmıyor olması böylesi bir muhalefetin de imkansız bir muhalefet olduğunu göstermektedir.

Ama biz HDP'nin böyle bir çizgide ilerleyeceğini bile bile, kimi solcuların yaptığı gibi bunu bahane ederek HDP'yi desteklemekten uzak durmayı reddettik. HDP'ye rağmen HDP'yi desteklemekten anlaşılması gereken de esasen bu olmaydı. HDP'nin bu seçimlerde yürüttüğü ve önceki seçimlerdeki çalışmasını aşan bir çalışma da nihayet kendisini parlamenter siyaset çerçevesiyle sınırlayan ve kitleyi de orada tutmaya özen gösteren bir çalışma olmuştur. Esasen kendini parlamenter oyun kurallarına uydurarak siyaset yapma anlayışıyla, legaliteyi istismar anlayışıyla yürütülen bir çalışma arasındaki fark da budur. Örneğin seçim dönemine rastlayan otomotiv grevleri etrafında seçim dönemini fırsat bilerek bir çalışma yürütmek ve seçim çalışmalarını grevçileri desteklemek üzere değerlendirmek başka bir anlayışı gerektirir. Bu tarz çalışmada HDP'nin önüne koyduğu çalışma tarzı değildir.

Keza kitleleri yalnızca seçim mitinglerine taşı-

mak için çalışmak, yahut yerelerde aktiviteleri seçim çalışması çerçevesinde arttırmak bir tür aktivitedir; seçim dönemini fırsat bilip kimi sorunların çözülmesi için bir seferberlik yaratmak başka bir şeydir. Seçim meydanlarında işçilerin sorunlarından söz etmek ve işçi eylemleriyle dayanışmadan söz etmek bir tür siyaset anlayışıdır; seçim kampanyalarını fırsat bilerek kimi işyerlerinde işçileri kendi somut sorunları için harekete geçirmek başka bir anlayışı ifade eder. Nitekim örneğin otomotiv işçilerinin kendiliklerinden işvereni sıkıştırmak için seçim döneminin iyi bir fırsat olduğunu fark edip eyleme geçmeleri aslında bu iklimi istismar etmeye iyi bir örnektir.

IX. KÖZ'ÜN TUTUMU

HDP'nin soruna böyle bakmadığı besbellidir. Ama HDP ile arasına mesafe koyanların da seçim dönemi çalışmalarından bu biçimde yararlanmak üzere plan yapmadıkları besbellidir.

Herhalükarda seçim sonuçları beklediğimiz doğrultuda ve beklentilerin ötesinde emekçiler ve ezilenler cephesinde olumlu bir iklim yaratmıştır. Bu olumlu iklimin baş aktörü tasfiyecilerdir ve bu başarı tasfiyeciliğin kabarmasına hizmet eder. Ama bu böyledir diye bizim kendi stratejik hedeflerimiz doğrultusunda bu olumlu iklimden yararlanamayacağımız sonucu çıkmaz. Tersî doğrudur. Tasfiyeciliğin kabarması aynı zamanda daha görünür hale gelmesi olacaktır ve bu şartlarda tasfiyecilikten kopma eğilimleri de tetiklenir ve bu takdirde bizim asıl müdahale alanımız daha fazla açılacaktır.

Bu koşulları göz önünde tutarak hazırlanıp yeni muhatapların yaratılması ve öne çıkması için plan ve hazırlıklar yapmak ödevi önümüzdedir. Bu doğrultuda seçim döneminde "solcu reflekslere" kapılmayıp "HDP'ye rağmen HDP'yi destekleme" tutumunu benimsemiş olmamız ve 12 Eylül barajının delinmesinin aynı zamanda rejimin krizini derinleştirip meclisi kilitleyeceğini öngörmemiz önümüzdeki dönemde HDP çevresinde ve seçim kampanyalarında aktif olarak çalışan militanlara mesajımızı iletmenin ve stratejik hedeflerimizi duyurmanın zeminini hazırlamıştır. Hem seçimlerde aktif biçimde çalışmış olmamız ve fakat HDP içinde yer almıyor oluşumuz da zaten başlı başına bir tartışmaya davettir ve "neden bu partide değilsiniz?" sorusunu davet eder. Zaten bizim kendi gündemimizi açıklamak için en elverişli başlangıç noktalarından biri de bu soruyu sordurmak olsa gerektir.

KÖZ'ün takip ettiği partileşme stratejisi esas olarak bu soruyu soran grupların ayrışıp öne çıkmasını sağlamayı gerektirir ve bunlara somut bir platform sunma iddiasını ifade eder. Bununla birlikte, bu partileşme stratejisinin gündelik siyasal faaliyetten kopmadan takip edilmesi de gerekir. Bunun anlamı açıktır. Söz konusu ayrışmanın aynı zamanda bu siyasi faaliyet içinde yan yana durulan yahut yan yana gelme yönünde müdahalelerin konusu olan akımlar içerisinde etrafında olan akımlar cephesinde olması beklenir.

Bu bakımdan KÖZ'ün seçimlerde izlediği taktik tutum ve seçim sonrasında takipçisi olacağı çizgi önem taşır. Seçim sürecinde HDP'nin dışarda kalmakla birlikte, dışardan aktif bir biçimde desteklenmesi önemli bir eksendi. Seçimlerden itibaren ise beklenenin ötesinde bir başarıyla 12 Eylül barajını delip, mecliste güçlü bir grup olarak yer alan HDP'nin cazibesine kapılıp kuşrukcu bir pozisyona düşmeden HDP grubunun takipçiliğini üstlenmek gerekir. Bu çizgiye yakın duran, ilgi duyan çevreler elbette KÖZ'ün ilgi alanındadır.

Bu takipçilik ödevinin bir boyutu HDP grubundan mecliste hükümeti denetleyen ve yasama alanında yapması gerekenleri öne çıkararak bir çizgiyi gerektirir. Kuşkusuz bu yöndeki girişimler sadece meclisteki HDP grubuna öneri ve nasihatler tevcih etmekten ibaret olamaz. Böyle bir tutum esasen HDP'nin içinde bulunduğu konuma teslim olmak anlamına gelir. Bu itibarla asıl önemli olan meclis dışında kitlelerin birleşik eylemliliğini sağlamak üzere girişimlerin örgütlenmesinin sağlanmasıdır. Elbette bu konuda HDP'yi dışardan destekleyenlerin sorumluluk ve inisiyatif üstlenmesine gerek vardır.

KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin önümüzdeki dönemdeki ödevlerinin başında da bu yöndeki inisiyatifleri takip etmek, ortak olmak ve gerektiğinde ön almak üzere hareket etmek yer alacaktır.

Burjuva parlamentolarında neler yapılır; yapılmalıdır?

7 Haziran 2015 seçimlerinde HDP'nin beklenmedik çeşitlilikte bir desteği arkasına alıp, 12 Eylül barajını beklenenin ötesinde bir yüzdeyle aşarak delmesi, aynı zamanda 12 Eylül rejiminin son bekçisi olan AKP hükümetinin tek başına iktidar olmasını engelleyen bir parlamento tablosuyla sonuçlandı.

Bunun üzerine, daha meclis açılmadan, seçim sırasında akla getirilmeyen muhtelif koalisyon fantezileri üzerinde bir beyin fırtınası burjuva siyaset alanını kapladı. Henüz tam hızını almamış olsa bile kulisler ve açık/gizli pazarlıklar yol almaya başlarken, seçimin asıl mağlubu olan Erdoğan kendi geleceğini teminat almak üzere yeni tertiplere hazırlanmaya başladı. Bu tertipler esas itibarıyla koalisyon girişimlerini çıkmaza sokup seçimlerin yenilenmesini sağlama hedefine tabi planları ifade ediyor.

Yerli ve yabancı sermayenin başlıca temsilcileri daha çok AKP'nin en azından önemli bir parçasıyla onun yedek lastiği olarak hazırlanan ve bu seçimlerde de yola çıkmak için gerektiği kadar şişirilememiş olan CHP'nin bir araya geleceği ve MHP ile HDP'nin sağlı sollu muhalefet rolünü üstleneceği dengeli bir meclis tablosundan yana olduklarını gecikmeden belli ettiler.

Seçim sonuçlarına bakıldığında bu, açıkçası 7 Haziran seçimlerinden gerileyerek çıkan iki partinin koalisyonunu ifade ediyor. Böyle bir koalisyonun dengeli bir biçimde ayakta kalabilmesi için hükümet dışında kalacak olan meclisin diğer iki küçük bileşeninin yıkıcı olmayan, hatta destek olmaya yatkın bir muhalefet çizgisinde tutulması gerekiyor.

Her ne kadar HDP seçim kampanyaları sırasında olduğu gibi, sonrasında da ana muhalefet rolüne talip olduğunu ilan etmiş durumda olsa da, onun durumu biraz daha karmaşıktır. Zira HDP de olası herhangi bir hükümetin herhangi bir kanadından destek olarak muhalefet etmeye heves etse bile, bu MHP'nin ümitleri kadar kuvvetli bir ihtimal değildir; yahut MHP'den çok daha fazla taviz vermek suretiyle sağlanabilecek eğreti bir destekten öteye geçme olasılığı zayıftır. Bu nedenle HDP'nin mecliste MHP'nin hükümet ve devlet destekli markajından kurtularak ana muhalefet rolünü üstlenebilmesinin yegâne koşulu HDP'nin sokaklardan yükselen bir muhalefet hareketinin meclisteki sözcüsü olarak hareket etmesidir.

Oysa seçim kampanyalarında olası bütün kitlesel başkaldırıları "provokasyona gelmeyin" refleksleri ile seçim kampanyalarına tabi kılan tutumıyla HDP, böyle bir muhalefetten ziyade meclis içinde ve parlamento kulislerinde şekillenecek bir muhalefete hazırlanmaktadır. Başka bir deyişle parlamenter siyasetin ucu bucağı olmayan komisyon tartışmalarını emekçileri harekete geçirerek ve örgütlendirerek kestirmeden çözme yolunu seçmek yerine harekete geçen emekçilere sorunlarını parlamenter kanallar aracılığıyla çözmeyi telkin edecektir.

KÖZ'ÜN SÖZÜ

diren tüm kesimlerin siyasi çizgilerini geri plana atmaya çalışıyordu.

1 Eylül eylemleri geride kaldığında ortaya çıkan tablonun her iki anlamda da bir fiyasko olduğu açıktır. Barış Bloku'na dahil edilmek istenen CHP bu blokta yer almak şöyle dursun geçmişte tezkereye karşı oy verirken bu sefer evet oyu vermiş, "terörizmi lanetlemeye" başlamıştır. Daha da önemlisi 7 Haziran öncesindeki kalabalıkların anca yüzde biri Barış Miting'lerine itibar etmiştir. Bu durum kitlelerin Erdoğan'dan yılması ya da savaş arzusu ile açıklanamaz kuşkusuz. 7 Haziran seçim kampanyası, doğru ya da yanlış kitlelere Erdoğan'dan kurtulmak için bir yol çiziyordu. Emekçiler ve ezilenler de bu çalışmaya coşkuyla katılmışlardı. Tersinden bugün hedefi belirsiz ve daha da kötüsü siyaseten yasakçı barış mitingleri emekçilere Erdoğan'dan nasıl kurtulacağına dair en ufak bir şey bile söylememektedir. Böyle bir durumda da eylemlere katılmanın kendisi anlamsız hale gelmektedir.

1 Eylül Barış eylemlerinin sonrasında ortaya çıkan tablo aslında 1 Kasım'daki seçimlere

Bunun başlıca işareti de daha meclis açılmadan, kenarından da olsa, muhtelif hükümet kurma girişimlerine ilişkin açıklamalar yapmasında kendini göstermektedir.

Açıkçası "iktidar hedefini kaybetmeme" söylemi ardında kendini gösteren reformizmin gerici burjuva hükümetlerinde yer almayı meşru kabul eden türüdür. Bu oportünizm türü tarihte Millerandcılık olarak bilinir. HDP bu eşikte bulunmaktadır.

Önümüzdeki süreçte HDP'nin bu çizgiyi aşp Millerandcılık batağında kulaç atmaya başlayıp başlamayacağını gösterecek. Ne var ki bu mecranın açılması sadece HDP'nin niyetiyle olacak iş değildir. Devlet henüz HDP gibi bir partiyi hükümet mertebesine almaya hazır değildir; bunu en açık bir biçimde ifade edenlerin başında da Devlet Bahçeli gelmektedir.

Kuşkusuz bu sürecin nasıl evrileceği meclisin açılmasından ve meclis başkanının seçilmesinden sonra başlayacak koalisyon turlarında kendini gösterecektir. Ama şimdiden görünen odur ki, HDP ve onu içinden veya dışarıdan destekleyen muhtelif güçlerin neredeyse tamamı esasen hükümetin oluşması noktasına odaklanmış durumdadırlar.

Tam da bu nokta legalist tasfiyeciliğin ve oportünizmin sınanmasına ve teşhirine en elverişli noktadır. Zira bu, seçimlere katılma ve burjuva parlamentosunda yer alma konusunda devrimci tutum ile Millerandcılığa varan reformist tutumun en belirgin biçimde kendini göstereceği noktadır.

Seçimlere ve burjuva parlamentolarına katılmak reformistler bakımından hükümet olma ve/veya burjuva hükümetlerine katılma da dahil olmak üzere, siyasi iktidara ortak olarak bir takım sosyal ve siyasi reformları daha etkili biçimde yapma hevesini ifade eder. Kimi durumlarda böyle ortaklıklar sayesinde bazı sosyal ve siyasi reformların yapıldığı vaki olsa da gerçekte bu tür gelişmelerin özü gerici burjuva hükümetlerinin soldan destek olarak devleti tahkim etme girişimlerine varmaktan kurtulamaz. Bunlara gerici reformlar demek yanlış değildir.

Bu şartlarda herhangi bir hükümet formülasyonunu bu tür reformların gerçekleşmesini sağlamak üzere desteklemek önünde sonunda bu Millerandcı bataklığa sürüklenmeyi getirir.

Devrimci akımlar açısından seçimlere ve burjuva parlamentolarına katılmak ise esas olarak bu kürsüleri devrim ve sosyalizm hedefleri doğrultusunda kullanma hedefine tabidir ve bununla sınırlıdır. Buna Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın tabiriyle "legaliteyi istismar" demek yerindedir.

KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin bugüne kadar seçimlere dönük taktiklerinin esası da bu çerçevede şekillenmiştir. Dolayısıyla hükümet oluşumlarına katılma, burjuva hükümetlerine içeriden dışarıdan destek verme anlamına gelecek olan her türlü girişim KÖZ tarafından peşinen mahkum edilmiş sayılır.

nasıl hazırlanmak gerektiğini de bir kez daha tersinden göstermektedir. Bugünün ihtiyacı nasıl geleceği belli olmayan soyut barış çağrıları temelinde kurulan platformlar değil Erdoğan'a karşı mücadele platformlarıdır. Bu mücadele platformlarını şu ya da bu siyasi kimliğe yasak koyarak değil, ayrı dur birlikte vur şiarıyla en geniş kesimlerin kendi siyasi kimlikleriyle katıldıkları siyasi platformlar olarak tasarlamak gerekir. Bu platformların asıl amacının "dostlar alışverişte görsün misali" sembolik eylemler düzenlemek değil, varoşlarda emekçilerin katılacağı halk toplantıları, yürüyüşler ve diğer etkinlikleri örgütleme ve bu eylemler üzerinden harekete geçirilen emekçilerin enerjisini birleşik mitinglere taşımak olmalıdır. Önümüzdeki günlerde güvenlik nedeniyle her türlü mitingün yasaklanacağı akıldaki tutulduğu zaman varoşlardaki eylem ve etkinliklerin önemi bir kez daha ortaya çıkar.

KÖZ'ÜN ARKASINDAKİ KOMÜNİSTLERİN TUTUMU: HDP'YE RAĞMEN HDP

7 Haziran seçimleri öncesinde KÖZ tutumunu "HDP'ye rağmen HDP" diye ifade etmişti. Bu tutum seçim çalışması yürütmek istemeyen

Bir yandan sosyalist kimliğini iktidarı hedeflemekle vurgulayan akımların parlamentoya gelmişken aynı zamanda siyasi iktidar oluşumlarıyla yakinen ilgilenmeleri, açık yahut örtük biçimde demokrasi sorununun devrime gerek kalmadan da çözülebileceğine dair bir varsayımı içinde barındırır. Bir başka açıdan da herhangi bir akımın legalist tasfiyecilikten millerandcılık mertebesine doğru yol aldığı anlamının yollarından biri de burada yatar. Bir başka deyişle hükümete ilişkin tutum reformizmle devrimciliğin sınır çizgisini oluşturur.

Sol oportünistler bu sınır çizgisi daha ufukta bile görünmezken dahi seçimlere ve parlamento-yaya ilişkin siyaset yapmayı reddederek sözüm ona daha devrimci bir tutumu temsil etme iddiasındadır. Oysa asıl belirleyici sınav tam da bu sınıra gelindiği zaman nasıl bir tutum alınacağı belli olunca yapılacaktır.

Solun belli başlı bileşenlerinin neredeyse tamamının kâh içeriden kâh dışarıdan HDP'yi desteklemesinin de katkısıyla, 12 Eylül barajının delinmesi ve HDP'nin 80 vekille mecliste herhangi bir hükümetin oluşmasında kilit rol oynayacak bir grupla yer alması böyle bir sınavı gündeme getirmektedir. Asıl sınav şimdi olacaktır; sırat köprüsü önümüzdeki günlerde geçilecektir.

Bu bakımdan pek çok farklı bileşeni HDP'nin içinde yer alan sol hareketin hangi unsurlarının bu sınavdan nasıl geçeceğini görebilmek için seçimlere ve seçim sonuçlarına ilişkin açıklama ve değerlendirmeleri ışığında bir genel değerlendirmeye ihtiyaç olacak.

BURJUVA PARLAMENTOLARI NEYİ İFADE EDER VE KOMÜNİSTLER BU PARLAMENTOLARA NE İÇİN KATILIR?

Ne var ki böyle bir değerlendirmeye girişmeden önce komünistlerin burjuva parlamentolarına katılmaktan neyi anladıklarına ve bu parlamentolardan neşet eden hükümete ilişkin kırmızı çizgilerine dair kimi saptamaların altını çizmekte yarar var.

Her şeyden önce meşhur "kuvvetler ayrılığı" prensibine göre, parlamento esasen yasama ve hükümetleri seçmen adına denetleme alanıdır. Ne var ki muhtelif tarihi etkenler sayesinde ve muhtelif ülkelerde değişik biçimlerde tezahür etmesine rağmen, yasama işlevi kah önceden tesis edilmiş bir anayasa ile, kah meşrutî monarşiler örneğinde devletin asıl temsilcisinin bizzat müdahaleleriyle vb. sınırlanmaktadır.

Denetim işlevi de kısmen ve sık sık nihai olarak yargı işlevine ayrılan alanda şekillenen kimi kurumlara son tahlilde havale edilir. Doğrusu güya birbirlerinden ayrı gibi görünen bu kuvvetlerin hepsi yürütmeye diye ayrılmış olan alanda yani hükümet alanında birleşir ve hükümetin siyasi iktidar kavramıyla özdeş kullanılması tesadüf değildir. Bu durumda yargı ve yasama kuvvetleri siyasi iktidarı temsil eden ve yürütmeye diye anılan hükümet mertebesindeki kuvvete tabidir.

HDP'yi onu aşan bir seçim çalışmasıyla meclise taşıma anlamına gelmiyordu. HDP'nin seçim döneminde ortaya çıkan fırsatları değerlendirme ve Erdoğan'a karşı kitlesel bir seferberlik örme konusundaki niyetsizliğine rağmen seçimlerde HDP'yi eleştirel bir şekilde destekleme anlamına geliyordu. 7 Haziran'ın öncesinde ve sonrasında ki süreçte HDP'nin izlediği çizgi KÖZ'ün HDP'ye rağmen derken ne kast ettiğini tüm somutluğu ile ortaya koymuştur. HDP 7 Haziran öncesinde kitlesel bir emekçi muhalefeti örmek için gerekli adımları atmamış, 8 Haziran'dan itibaren Erdoğan karşıtı söylemi rafa kaldırmış, mecliste Erdoğan'ı sıkıştırarak adımları atmaya hükümet kurularına dek bekleme pozisyonuna geçmiş, süreç boyunca günü kurtarmaya yönelik eylemlerle yetinmiş, Barış Bloku eylemleri ile eylemleri siyasetten arındırmaya çalışmış, en nihayetinde de seçim hükümetine girmiştir. Kısacası önündeki tüm fırsatları tepmiş, kitlesel bir emekçi muhalefeti için ne gerekiyorsa tam tersini yapmıştır. Başka bir deyişle KÖZ'ün niye "HDP'ye rağmen" dediğini envai şekilde somutlamıştır.

Ancak tüm bunlara karşın bugün rejim krizinin nedeni de Erdoğan'ın istediği gibi at koşuramasının nedeni de HDP'nin meclisteki

Oysa Komünist Manifesto'dan beri ilan edilmiş bulunan gerçeğe göre burjuva hükümetleri hâkim sınıfın işlerini görmek üzere tayin edilmiş bir heyetten başka bir şey değildir. Bu itibarla da siyasi iktidar daima hâkim sınıfın iktidarını ifade eder. Hükümetin ne şekilde kurulduğunun bu gerçeği değiştirmeye varacak bir önemi yoktur. Hele hele hükümetin esas olarak mecliste en çok sandalye sayısına sahip olan partilerin oluşturduğu kabineden ibaret olmadığı. Asıl hükümetin bu kabinenin altındaki devasa bürokratik devlet aygıtı olduğu akıldaki tutulduğu zaman koalisyon tartışmalarının beyhudedeliği daha iyi anlaşılır.

Bu şartlarda komünistlerin burjuva parlamentolarında yer almalarından murad edilen ne olabilir? Açıktır ki komünistler bir yönüyle bu siyasi gerçeği açıklamak üzere burjuva parlamentolarında yer alırlar. Bir başka deyişle gerek seçim kampanyaları sırasında gerekse de parlamento faaliyetlerinde bu kurumlara dair gerçekleri ortaya koyup açıklamak maksadıyla, legaliteyi istismar ederler.

Bu itibarla bugün içine girmekte olduğumuz süreçte bu gerçekleri açıklamak için oldukça elverişli koşullar fazlasıyla mevcuttur. Önemli olan bu şartlarda mecliste belirleyici bir rol oynamaya aday olan HDP vekillerinin neleri yapmalarının gerektiğine ve neleri yaptıkları veya yapmadıkları takdirde teşhir edileceğine dair saptamalar yapılmalıdır.

Her şeyden önce burjuvazinin büyük sermayenin işlerini görmek için bir hükümet oluşturma yönündeki faaliyetlerine odaklanmadan ve bunun nasıl sonuçlanacağını beklemeden meclisin çalıştırılması öne çıkarılmalıdır.

Bundan kasıt geçmişte AKP'nin meclis çoğunluğuna sahip iken torba yasalarla vb. geçirdiği muhtelif gerici yasal düzenlemeleri derhal geri çevirmek için adımlar atılmalıdır. İç güvenlik yasası, MİT yasası vb. bunların başında gelmektedir.

İkincisi AKP'nin çoğunluk olduğu dönemde gündeme gelmeyen, meclisten geçirilmeyen seçim barajı, siyasi partiler kanunu, YÖK vb. kurumları tarif eden 12 Eylül yasalarının iptali için, hükümet kurulmasını beklemeden girişimler yapılabilir ve yapılmalıdır.

Keza yolsuzluk ve rüşvet ile sınırlı kalmaksızın, AKP hükümetinin IŞİD bağlantılı kirli işlerini, Roboski ve benzeri katliamların yanısıra, seçim döneminde HDP'ye yönelik tertipleri vb. araştırıp ortaya koymak üzere meclis araştırmalarını derhal önünün açılmasına da bir engel yoktur.

Herhangi bir hükümetin kurulmasını beklemeden ve bu doğrultudaki pazarlıklara ortak olmadan HDP'nin bu konuları meclisin gündemine getirerek yasama ve denetim fonksiyonlarını yerine getirmek üzere hareket etmesi, seçim kampanyalarında yükselttiği taleplerin gereği ve kendisine destek veren seçmene karşı birinci ödevidir.

varlığıdır. Eğer Erdoğan Beştepe'deki sarayından süpürülecekse bu da ancak HDP'nin destekçisi olan emekçilerin seferber olmasıyla mümkün olacaktır. Tam da bu yüzden tüm saldırılar HDP üzerinde yoğunlaşmıştır. Saldırıların amacı HDP'yi meclis dışında bırakmak, HDP'yi destekleyen emekçileri sindirmektir. Tam da bu nedenle 1 Kasım'a giden süreçte ve sonrasında en önemli siyasal görev HDP'ye sahip çıkmak ve HDP'nin parlamentoda yer almaya devam etmesi için çabalamak olmalıdır. HDP'ye sahip çıkarken onu eleştirmek bu desteği zayıflatmaz tersinden HDP'ye yönelik hiçbir eleştirinin bu dönemde Erdoğan'ın saldırıları karşısında HDP'yle saf tutmamanın bahanesi olamayacağını gösterir.

KÖZ bu nedenle 7 Haziran seçimlerinde olduğu gibi 1 Kasım seçimlerinde de "HDP'ye rağmen HDP" şiarını benimseyecek seçimlerde emekçilerin en geniş kitlesel muhalefeti örmek kaygısı ve önerileriyle seçim çalışmalarında aktif olarak yerini alacaktır. Ancak böyle bir mücadeleyi verenler HDP'nin içinde yahut dışında bulunan ve önderlik sorununa devrimci bir çözüm arayışı içinde olan güçlerle rejimin krizine devrimci bir şekilde son verecek partiyi yaratma mücadelesinde buluşabilirler.

Kriz 90'lardakinden daha büyük pasifizmin yol açacağı yenilgi de!

1 Eylül Dünya Barış günü yaklaşırken "tekrar seçim" diye adlandırılan seçimin tarihi 1 Kasım olarak belirlendi. Bu süreçte Erdoğan'ın talimatlarıyla yürütülen pervasız saldırıların tırmanması kamuoyunda olduğu kadar onu takip eden solda da "1990'lara geri mi dönülüyor?" tartışmasını başlattı. Bir yandan da HDP'nin merkezinde olduğu sol güçler tarafından barış çağrıları yükseltilmekte. HDP'nin başını çektiği ve bir dizi kitle örgütü ve sol akımın içinde bulunduğu "Barış Bloku" vesilesiyle de bu çağrı sol kamuoyunda geniş bir

şekilde sahiplenildi. Bu bağlamda Türkiye'deki siyasal durumun ne ölçüde 90'larla benzeştiğini ve barış söyleminin soldaki evrimini irdelemekte fayda var.

BARIŞ SÖYLEMİ TÜRKİYE'DE SOLUN GÜNDEMİNE NASIL VE NE ZAMAN GİRDİ ?

Türkiye solunda barış söylemi ilk olarak 1950'lerde İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşından sonra kendine yer buldu. Nazım Hikmet ve Behice Boran gibi aydınların da içinde bulunduğu Barış Derneği 1950'de kuruldu, 1951'de Kore Savaşına karşı çıktığı için kapatıldı. 1970'lere geldiğinde bir diplomat olan Mahmut Dikerdem ve TKP çevresindeki aydınların girişimiyle dernek tekrar canlandırıldı. 12 Eylül sonrasında derneğin kapatılması ve Aziz Nesin, Ali Sirmen, Vedat Türkali gibi aydınların da aralarında olduğu geniş bir kesimin yargılanması dünya kamuoyunda ses getiren bir olay oldu.

Dernek esas olarak SSCB'ye karşı uluslararası saldırganlığı durdurma, Türkiye'yi Amerika ile SSCB arasındaki nükleer silahlanmada tarafsızlaştırmak için bir kamuoyu yaratma hedefini üstlenmişti. Nitekim İkinci Emperyalist Paylaşım savaşı sonunda oluşan statükoya dayalı olarak SBKP çizgisini takip eden akımların dünya genelinde izlediği siyasi hat da barışı korumak üzerine inşa edilmişti. SBKP etkisindeki akımlar SSCB'nin daha ileri bir üretim biçimine sahip olduğundan barış koşullarında sosyalizmin kendiliğinden kapitalizmi alt edeceğini ve sosyalizmin tüm dünyaya yayılacağını savunan revizyonist çizginin takipçileriydiler.

SBKP'yi takip eden akımların pasifist (barışçı-barışsever) bir siyasi hat izlemeleri 1950'lerden itibaren gerillacı akımların bir tepki olarak ortaya çıkmasına zemin hazırladı. Enternasyonal bir perspektife sahip olmaktan çok ulusal özgünlüklere dayanan bu hareketlerin Türkiye'deki yansımaları da 71 kopuşu oldu. Reformistlerden kopan Türkiyeliler devrimcileri etkisi altına alan silahlı propagandaya yahut halk savaşına dayalı gerillacı stratejinin şiarı "barış değil savaş"tı. Öyle ki THKP-C'nin kurucusu olan Mahir Çayan'ın "devrim için savaşmaya sosyalist denmez" sözleri yaşadığımız topraklardaki devrimcilerin bir kuşağının şiarı olmuştur.

Günümüzde dünyada varlığını koruyan en etkili gerilla hareketlerinden biri olan PKK'nin de çıkış noktası bu çizgidir. Nitekim İmralı'daki görüşmelerden aktarılan notlarda görüldüğü gibi Abdullah Öcalan'da "Ben hala Dev-Genç çizgisindeyim" diyerek PKK'nin kökenini işaret etmektedir. Her ne kadar varlıklarıyla SBKP'nin pasifist çizgisine adı konulmamış bir muhalefete işaret etseler de gerillacı akımlar SSCB'nin örtülü bir desteğini öngörmekteydiler. 1990'lara gelindiğinde SSCB'nin çökmesi de gerillacı akımların daha farklı bir perspektife yönelmesine yol açtı. Gerilla eylemlerinin anlamı devleti siyasi bir çözüme zorlama aracı olarak ele alınmaya başlandı.

Bu gelişmenin bir sonucu olarak 90'larda barış çizgisini öne çıkaranlar 12 Eylül öncesindeki TKP'lilerle taban tabana zıt görüşlere sahip, PKK ile ilişkili akımlar oldu. Bu durum barış söyleminin 80 öncesindeki gibi aydın çevresiyle sınırlı kalan ve uluslararası bir anlam ihtiva eden bir çerçeveye

fersah fersah aşmasına, ülkenin siyasi gündeminin ana belirleyeni haline gelmesine yol açtı.

1990'LARDA DEĞİŞEN DİNAMİKLER VE PKK İLE TÜRK DEVLETİ ARASINDAKİ MÜCADELENİN SEYRİ

Bu noktada 1990'lara damga vuran iki olayın altını çizmek gerekir. Birincisi Gorbaçov'un "açılımları" vesilesiyle SSCB'nin dağılması, bir diğeri ise birinci Körfez savaşının patlak vermesidir. Bun-

ların uluslararası sonuçları bir yana Ortadoğu ve özellikle Kürt hareketi açısından sonuçları önemlidir. Çünkü tam da bu dinamikler ortaya çıkarken Türkiye Kürdistan'ında PKK gerilla savaşında bir dönemeç noktasına gelmişti. 90'ların başından itibaren PKK'nin mücadelesi bir gerilla mücadelesi olmaktan çıkmış, Kuzey Kürdistan'ın kent ve kırsal alanlarındaki serhildanlara dönüşmüştü. Bu durum Irak savaşı ve bölgede yarattığı istikrarsızlığın ve PKK'nin daha geniş bir kitle alanında yaygınlaşmasının sonucuydu. Bu dönem devletin son derece güç duruma düştüğü bir döneme de işaret ediyordu. Bunun paralelinde yaşanan başka bir gelişme, PKK'nin Türkiye cephesinde sözcülüğünü yapan, mücadeleyi Türkiye cephesine yaymaya çalışan Halkın Emek Partisi'nin parlamentoya girmesiydi. İlk olarak 1987'de kendilerine parlamentoda yer bulan Kürt vekiller 1991'de HEP olarak SHP listelerinden parlamentoya girmişlerdi. HEP'li vekillerin amacı cephe gerisinden Kürt sorununu parlamentoda dile getirmek ve PKK ile devlet arasında bir aracılık vazifesini üstlenmekti. Bir başka görevi ise kamuoyunu tarafsızlaştırıp müzakere zeminini yaratmaktı. 90'larda manzara kabaca, giderek kaçınan bir Ortadoğu, PKK'nin mücadelesinin serhildanlara dönüşmesi ve buna bağlı olarak Türkiye'de bir parlamenter hareketin varlığı şeklindeydi.

"90'lar" diye anılan süreç bu dinamikler karşısında devletin mücadele taktiklerini değiştirmesi ve PKK'nin üzerine farklı bir taktikle yürümesi anlamına da geliyordu. Aynı zamanda PKK'nin de bu dinamikler karşısında farklı bir tercihte bulunması demektir. Bu da SSCB'nin çöküşüyle alakalıydı. Normalde Mao Zedung düşüncesine göre halk savaşı çizgisinde olan bir akımın böyle bir evreye gelmiş bir mücadelede kurtarılmış bölgeler ilan etmesi, kızıl siyasi iktidarlar kurması ve Türk devletini bu alanlardan kitlesel ayaklanmalarla püskürtme yoluna girmesi gerekiyordu. Klasik gerillacı, Çin Devrimi modelini benimseyen bir akımın önüne aldığı hedefler bunlardı. Fakat PKK daha çok Küba örneğinden esinlenen bir çizginin takipçisi olduğu için özellikle SSCB'nin çözülmesiyle bambaşka bir hatta girdi.

PKK gerilla mücadelesinin yeni bir halk iktidarı kurmak için olduğunu savunma fikrinden adım adım vazgeçti ve tersinden kitle ayaklanmalarını ve gerilla mücadelesini devleti ikaz etmek, kendisini muhatap aldırarak için bir uyarıcı güç olarak kullanmaya başladı. Bunu yaparken de kitle hareketlerinin (serhildanların) serpilip yayılarak denetim dışına çıkmasını önleyecek şekilde kitle hareketlerini geri plana çekti ve gerilla mücadelesini hızlandırmaya başladı. Kitle hareketleri 1991-92-93 döneminden sonra kent merkezlerinde daha da ilerleyen bir seyir izlemedi; tersine daha yoğun bir askeri mücadeleyle ilerleyen ve sık sık ateşkes molalarıyla ilerleyen yoğun bir gerilla mücadelesi başladı. PKK'nin gerilla mücadelesini esas olarak siyasi çözüme gitmek için bir taktik araç olarak kullanma mantığıyla bu durum bağdaşıyordu. Bir yandan da cephe gerisi olarak görülen siyasi mücadele alanlarında PKK etkisindeki hareketler tarafından serhildan çağrısından ziyade barış çağrısı daha güçlü bir şekilde dile getirilmeye başlanıyordu.

1 Eylül Dünya Barış Gününün solun takviminde yer alması bu döneme rastladığı gibi kamuoy-

unda yankı getiren 1996'da İstanbul'dan Diyarbakır'a yola çıkan Musa Anter barış treni de aynı çabalara işaret eder. Bugün de örnekleri görülen ve barış söylemi etrafında en geniş blokların oluşturulması, devletin bu savaşa son vermesinin istenmesi 1990'larda cephe arkası olarak görülen kesimler için tarif edilen görevdi. Fakat anlaşıl-mayan nokta bugün olduğu gibi Türk devletinin bu barış çağrısına kulak asmayacağı ve çözüme yanaşmayacağıydı. Bununla birlikte Demirel'in Kürt realitesini tanımaktan bahsetmesi, 1993'te iktidara gelen Tansu Çiller'in Bask modelini işaret etmesi, Kürtçe seçmeli ders ve televizyonu gündeme getirmesi Türk devletinin politikalarının bugün olduğu gibi o dönemde de zigzaglı bir hatta ilerlediğini göstermektedir. Nitekim 90'larda Türk devletinin PKK karşısındaki tutumu ve 90'lar sürecinin nasıl sonlandığı için geçtiğimiz süreç için de öğreticidir.

90'lar diye adlandırılan dönemde devlet, karşısında kentte beklentisinin dışına taşan hareketi frenleyen ve fakat asıl muhatap olarak daha yoğun bir gerilla mücadelesiyle devletin karşısına çıkan gerillayı görüyordu. Bu hareketi ezmek için topyekûn -kirli savaş diye de tanımlanan- bir özel harekâta, kapsamlı bir savaş hamlesi başlatıldı. Köylerin boşaltılması, ormanların yakılması, sürülerin imhası, baraj projelerinin geliştirilmesi hamleleri bir bütün olarak Kürdistan kırsalının yok edilmesi anlamındaydı. Yani Kürdistan'ın şehirleştirilmesi bir anlamda devlet ön ayak olup kendisi için bir başka tehlike dinamiğini tetikliyordu.

Kürdistan'da böyle bir "kirli savaş" yürütülürken tersinden Türkiye'nin batısında nispi demokratikleşme hamleleri gerçekleşiyordu. 1 Mayıslar yasal bir statüye kavuşuyordu, Türkiye'deki sosyalistlerin legal anlamda siyaset yapmasının önü açılıyordu. Türkiye'de solun kendine hareket alanı yarattığı kültür merkezleri gibi yerlerin açılması bu döneme denk gelmektedir. Kürdistan'da savaş yürütülürken Türkiye'nin batısında da 89 eylemleriyle bir yükseliş yaşamış işçi hareketinin Kürdistan'daki mücadeleye buluşmasını engellemek amacıyla rüşvet niteliğinde kısmi, kozmetik - demokratik reformlar yapıyordu.

1990'lar dediğimiz süreç noktalananması ise, asıl olarak 1999'da değil 28 Şubat 1997'de gerçekleşti. Askerler ve İstanbul sermayesi ittifakı tarafından Refah Yol hükümetinin devrilmesinin ardından, Türk devleti generalleri aracılığıyla Suriye'ye ultimatom verdi ve Öcalan'ın rehin alınması sürecinin önü açıldı. Yani süreci noktalanayan barış kampanyalarının başarısı değil, tersine ABD'nin de desteklediği 28 Şubat darbesi ve ikazlar da içeren şekilde de olsa Türkiye'nin komşularıyla işbirliği içinde Öcalan'ı Suriye'nin dışına çıkarması ve rehin alınması oldu.

İÇİNDEN GEÇTİĞİMİZ DÖNEM NE ÖLÇÜDE 90'LARLA BENZEŞİYOR?

Bugüne geldiğimiz zaman ilk bakışta şirazesinden çıkmış, Kürtlere tümüyle savaş açmış bir Erdoğan karşı-mızdayken ilk etapta "90'lara geri mi dönüyoruz?" saptaması bir doğruya işaret eder gibi görünse de tersini söylemek gerekir. Rejimin bir "balans ayarına" yola girmesinin mümkün görünmediği ve Kürtlerin ulusal kurtuluşunun önünde çok daha büyük fırsatların olması tamamen farklı bir dönemden geçtiğimize işaret eder.

İlk olarak 90'lar dediğimiz süreçte devletin kendisiyle mücadele eden güçlere karşı verdiği mücadele esas olarak gerillaya karşı mücadeleydi. Bugün bu durum tamamen değişmiş durumdadır. Kırsalda gerillanın peşinden giden bir devletten ya da devlete kırsalda saldıran bir gerilladan bahsetmek mümkün değildir. Kürdistan'daki mücadele esas olarak kent merkezli bir mücadeledir. Her ne kadar bunlar gerilla mantığıyla düzenlenen eylemler olsa da, şu veya bu şekilde kitlelerden güç alan PKK kadro ve sempatanlarının eylemleri söz konusudur. Artık ağaçların arkasına gizlenen gerilladan ziyade insanların arkasında duran bir gerilla vardır. Dolayısıyla böyle bir savaşta devletin kazanması ağaçları yakmakla değil, devle-

tin kentleri yok etmesiyle mümkündür. Devletin Kürdistan halkına karşı topyekûn bir imha savaşı, kent merkezlerini işgal edecek şekilde bir savaş uygulaması gerekir. Bugüne kadar dünya tarihinde böyle bir mücadele yöntemi izleyen hiçbir işgalci güç de şu ana kadar başarılı olamamıştır. Ancak Erdoğan'ın gayri meşru hükümetinin sürüklendiği yol budur. Devletin sindirmek istediği güç 90'lardakinden farklı yöntemler uygulayan bir güç olduğundan devletin uygulaması gereken mücadele yöntemi de 90'lardakinden farklı bir yöntemdir.

Altının çizilmesi gereken ikinci farklılık, her zaman için uluslararası bir muhteva taşıyan Kürdistan sorununun uluslararası niteliğinin bugün geldiği çarpıcı noktadır. Fakat 90'lara baktığımızda Kürdistan ve Ortadoğu'daki statükunun görece sağlam olduğu bir dönem söz konusudur. Irak'taki savaşın varlığına karşın, ikinci paylaşım savaşının sonunda kurulmuş düzen varlığını sürdürebiliyordu. Türkiye'nin komşularıyla bu temelde kurulmuş bir ilişkisi vardı, en çarpıcı özeti 28 Şubat sonrasında Suriye'ye generallerin nota vermesi ve sonrasında Öcalan'ın Suriye'den çıkarılmasıydı. Bu aslında Türkiye ile Suriye arasında diplomatik bir anlaşmanın belirli parametreler içinde mümkün olduğunu gösteriyordu. Bundan daha önemlisi bugün istikrarlılıkların sonucunda güneyde özerk bir Kürt yönetiminin kurulması, batıda, Rojava'da bir devrimin gerçekleşmesi sonucunda uluslararası niteliği farklı bir boyuta ulaşmış Kürdistan sorununun varlığıdır. Kürtlerde bir millet bilincinin oluşmasının yolu bu dinamikler vesilesiyle oluşmaktadır. Bu durum Kürtlerin milli bilincinin büyümesine vesile olduğu kadar, aynı zamanda Türk devletinin açmazlarının derinleşmesine işaret eder. Türk devletinin bir ezen ulus devleti, karşı devrimci bir burjuva diktatörlüğü olarak yok etmek istediği devrimci güçler var. Rojava'ya saldıran devletin NATO ittifakının bir parçası olarak ABD ile bir ilişkisi söz konusuysen, ABD ile Rusya Suriye'nin toprak bütünlüğünü koruma konusunda anlaşacağı için bu güçleri karşısına alarak bir operasyona kalkışmamaktadır. İŞİD'i Kürtlere saldırtması ise Türk devleti için başka açmazlara yol açmaktadır. Bu süreç yaşanırken de Kürdistan'daki ulusal güçler ulusal bilinci yamak konusunda daha fazla mevzi kazanıyor. Yani Türk devleti açısından saldırganlığını artıran ama saldırmamasını güçleştiren dinamikler söz konusu.

Üçüncüsü 90'lar dediğimiz süreç devlet açısından siyasi kriz, Amerika-TSK-TÜSİAD yanlısı bir

koalisyonun adım adım kurulduğu bir döneme, 12 Eylül rejiminin kendisine tekrardan makyaj yaptığı bir döneme ilerliyordu. Suriye'ye Abdullah Öcalan'ın Suriye topraklarını terk etmesine dair verilen nota da rejimin bu özgüveninden kaynaklanmaktaydı. Bugün ise tam tersi bir süreç söz konusudur. 28 Şubat'taki gibi bir balans ayarı yapan bir Türk Silahlı Kuvvetlerinden bahsetmek bugün mümkün değildir. Bilakis şu anda Türk devletinin Kürdistan'ın üzerine bu şekilde yürütmesinin devletin uzun vadeli çıkarları açısından bir açıklaması bulunmamaktadır.

Böyle bir savaş şu ana kadar kazanmayı başaran bir burjuva devleti tarihte söz konusu olmamıştır. Ve böyle bir savaşın tetikleyeceği sonuçlar bugüne kadarki sınıf mücadelelerinden bellidir. Burjuva siyasetçilerini rasyonel aktörler olarak düşündüğümüz zaman, bu hesaba anlam veremiyor olmamız gerekir. Televizyonda boy gösteren veya köşe yazısı yazan bir sürü burjuva ideoloğunun da söylediği şey budur. Bu kesimlerin vardıkları yer ise süreci sadece Erdoğan'ın kişisel hırslarıyla açıklamaktır. Oysa bu durum KÖZ'ün arkasında

Köz'ün Sözü "Tekrar seçimlere" yanırları tekrarlamadan hazırlanalım

7 HAZİRANLA YEŞEREN PARLAMENTERİST UMUTLAR

7 Haziran seçimleri Erdoğan'dan rejimin mekanizmalarını kullanarak tedricen kurtulmak isteyenleri bir hayli umutlandırmıştı. Hesap açıktı: Önce AKP içindeki Abdullah Gül yanlılarıyla bir AKP-CHP koalisyonu kurulacak sonra Erdoğan sessizleştirilecekti. Erdoğan'ın adım adım kuşatılarak etkisizleştirilmesi sonundaysa AKP'nin parçalanması umuluyordu. Tam da bu nedenle seçimlerin hemen ardından Erdoğan'ın bir "üst akıl" olarak bahsettiği Amerikan emperyalizmi ve TÜSİAD bir AKP-CHP koalisyonu için hemen düğmeye basular. Aslına bakılırsa Kılıçdaroğlu tam da böyle bir koalisyonu hazırladığı için seçimlerden önce Erdoğan'ı cepheden karşısına almamaya özen göstermiş, demeçlerinde "devri sabık yaratmayacağız" mesajını vermişti.

HDP cephesi içinde önemli bir kesim de aynı umudu taşıyordu. Tam da bu nedenle seçim süreci boyunca "Seni başkan yaptırmayacağız!" şiarıyla öne çıkan HDP seçimin hemen ardından olası bir AKP-CHP koalisyonunun yoluna taş koymamak için "provokasyonlara gelme" bahanesinin arkasına sığınarak her türlü eylem ve etkinliği tatil etti. Bu iyimserliği gerekçelendirmek için elbette Erdoğan'ın seçimde aldığı yenilgiyi abartmak gerekiyordu. Erdoğan'ın seçim bozguna atılacağı bu bundan böyle emekçilere "zaten yenilmiş olan" Erdoğan'a karşı mücadelenin gereksizleşmiş olduğu kabul ettirilebilirdi. Seçimin hemen ardından "Erdoğan üç gündür evinden çıkmadı millet kafasını dinliyor.", "Erdoğan ile Deniz Baykal yakında çay bahçesinde buluşurlar." türü sululuklar bu pasif tutumu örtmek için yağınlaştırılmaya başlandı. Böylelikle HDP Erdoğan'a karşı zaten kendi kararlarıyla girmemiş olduğu mücadeleden 7 Haziran'ın hemen ardından tekrar vazgeçmiş oldu.

Aslına bakılırsa MHP'nin kendisi de böyle bir beklenti içerisindeydi. Seçim gecesinde yapılan sert konuşma esas olarak MHP'nin CHP ile birlikte kurulacak bir koalisyonunda yer almayacağı ifade ediyordu. AKP ile CHP'nin koalisyon kuracağını öngören MHP kendisine bu koalisyonun karşı muhalafet rolünü biçiyordu, aslında HDP'nin oynaması gereken rolü ondan çalarak oynamaya başlıyordu. HDP AKP-CHP koalisyonunu engellemek için muhalefet rolünden kaçarken, böyle bir koalisyonun önünü açmak isteyen MHP de muhalefet sahasına çekildi.

REJİM KRİZİNİ İŞARET EDEN KÖZ MESELEYİ FARKLI BİR ŞEKİLDE ELE ALDI

7 Haziran seçimlerinin ardından bu temelsiz iyimserlikler pompalana dursun, KÖZ gelişmeleri önceden yaptığı rejim krizi saptmasına bağlı olarak ele almaya devam etti. 7 Haziran'daki seçimlerin Erdoğan'ın parlamenter yolla Anayasa değişikliği hayallerini suya düşürmekle kalmamış krizi daha da büyütürken bir hükümetin oluşturulmasını da neredeyse imkansız hale getirmişti. Seçimlerin hemen ardından KÖZ ortaya çıkan tablonun Erdoğan'ın sinmesine değil daha da saldırganlaşmasına yol açacağını tekrar etti.

Doğrusu bu bakış açısı diğer sosyalistlerden farklı olarak KÖZ'ün seçim öncesindeki patlama ve saldırılara bakışını da farklı kılıyordu. 7 Haziran'ı eşi görülmemiş bir seçim zaferi, bir milat olarak tanımlayanlar açısından saldırılar ve provokasyonlar bir parantezdi. Seçimleri kazanmak için son bir çırpışta bulunan Erdoğan provokasyonlarla halkı galeyana getirmeye çalışmıştı. Ancak provokasyonlar metanetle karşılanmış Erdoğan da sandıkta yenilmişti. Bundan böyle, provokasyon parantezi kapanmıştı.

KÖZ kapanan bir parantezden söz etmek şöyle dursun, tam tersine 7 Haziran'dan önceki süreçte yeni bir defterin açıldığını, bundan böyle saldırı ve provokasyonların ülke yaşamında belirleyici olacağını ifade ediyordu. Bu tutumyla soldaki saflık ve iyi niyetle açıklanamayacak olan kör iyimserlikle KÖZ'ün tutumu arasında taban tabana bir zıtlık vardı.

AMERİKANCİ MUHALEFET SOLDAN DAHA GERÇEKÇİYDİ

Doğrusu düzen partileri bile, parlamentoya

dair daha az yanılsamalar taşıdıklarından olsa gerek, 7 Haziran'ın ardından Türkiye'deki sosyalistlere kıyasla daha temkinliyidiler. Tam da bu nedenle Amerika ve TÜSİAD'ın harekete geçirdiği güçler bir AKP-CHP koalisyonu için var güçleriyle basturdular. AKP-CHP koalisyonu için yürütülen görüşmelerin otuz iki gün sürmesi bu çabanın en çarpıcı örneğidir. Sıklıkla iddia edildiğinin aksine görüşmelerin hiçbir sonuç alınmamasına, hatta aslında Davutoğlu'nun bir koalisyon kurmayı istemiyor olmasına karşın bu kadar uzun bir süre boyunca sürmüş olmasının nedeni CHP'nin saflığı, siyaset bilmezliği değildir. Bilakis CHP ve onun akıl hocaları burjuva siyasetinin ayak oyunlarını son derece bildiği için bu görüşmeleri bu kadar uzatmışlardır. Uzatmanın nedeni, kamuoyuna "bakın bir koalisyon kurmak istiyoruz asıl istemeyen AKP'dir" diyerek sorumluluktan kurtulma kaygısı da değildir. Kamuoyuna AKP'nin samimiyetsizliğini teşhir etmek için haftalar boyunca kapalı kapılar ardında toplantı yapmaya gerek yoktu. Aynı sonuca MHP'nin izlediği yoldan da ulaşılabilirdi. Aslına bakılırsa CHP'nin bugünkü pozisyonu kamuoyu nezdinde ona daha fazla itibar kaybettiren bir pozisyon olduğuna göre bu görüşmeleri uzatan tarafın AKP değil CHP olduğu sonucuna varmak gerekir.

CHP'nin görüşmelerdeki ısrarını "Siyasette altı gün değil altı saat bile çok uzun süredir" diyerek gerekçelendiren CHP Grup Başkan Vekili Özgür Özel'in sözleri CHP'nin bir koalisyon yoluyla Erdoğan'ı kuşatmak için vargücüne çabaladığının kanıtıdır. Ancak nihayetinde Erdoğan AKP içinde ağır bastı ve "Davutoğlu'nun intihar edecek hali yok" diyerek süreci noktalandı. Bu ifade ile aslında onun da AKP-CHP koalisyonunun kendi intiharı olduğunu bu farkında olduğunu bu dayatmayı kabul etmemek için elinden geleni ardına koymayacağını ifade etti. Böylelikle Erdoğan'ın kuşatarak teslim alma planları suya düşmüş oldu.

Doğrusu Erdoğan'ın bu pervasız tutumu dahi sol açısından uyarıcı uyandırmıyordu. Solun özellikle HDP'nin etrafında öbeklenmiş kesimi Erdoğan'ın parlamenter yollarla etkisizleştirilebileceği masalına inanmayı sürdürmektedir. Dolayısıyla aymazlık içindeki bu kesimler Erdoğan'ın "tekrar seçim" çağrısını "hodri meydan" diyerek yanıtlamaktadırlar. Anket sonuçlarına göre seçimlerin farklı bir sonuç üretmediğini, hatta HDP'nin oylarının daha da artmasına yol açtığını savunan bu kesimler, Erdoğan'ın uzatmaları oynadığını, yaklaşan seçimlerle birlikte seçmenin nihai sillesini yiyeceğini savunmaktadır. HDP'nin 1 Kasım seçimlerindeki hedefini 110 milletvekili olarak belirlemesi bu bakımdan şaşırtıcı değildir. Seçimlere gitmemek için vargücüne çarpınan TÜSİAD çizgisi ve CHP'nin karşısında solun seçime karşı bu kayıtsızlığı Türkiye'yi değiştirme iddiasıyla yola çıkan bir partinin Türkiye gerçekliğinden bu kadar uzak olması parlamenterizmin ne boyutta bir körleşme yaratabileceğini çarpıcı bir kanıttır.

1 KASIM SEÇİMLERİ 7 HAZİRAN'IN BİR TEKRARI OLMAYACAK

Kuşkusuz Erdoğan'ın 7 Haziran'dan bir kaç gün sonra bir erken seçim değil "tekrar seçim" ihtimalinden söz etmesi bir tesadüf yahut dil sürçmesi değildi. Esas olarak sandıktan çıkan sonuçları beğenmeyen Erdoğan'ın istediği sonucu elde etmek için seçimi tekrarlatma arsız-

lığına işaret eder. Kendi prosedürüne uygun bir şekilde işleyen bir burjuva demokrasisinde hükümetlerin seçim sonuçlarına uyması, bu sonuçlara uygun bir koalisyon kurlmaları icabet ederdi. Oysa bugün tersi bir durum söz konusudur, seçimlerin hükümete uyması beklenmektedir. Seçimler Erdoğan'ın istediği sonuçlar çıkana dek tekrarlanacak (yahut tümüyle rafa kaldırılacaktır). Erdoğan'ın tekrar seçimden kastı bundan ibarettir.

Ancak tekrar sözcüğünün bu anlamı dışında 7 Haziran seçimleri ile 1 Kasım seçimleri arasında en ufak bir benzerlik bile olmayacaktır. Ne yazık ki yeri geldiğinde diyalektikten, "aynı nehre iki kere girilemeyeceğinden" bahsetmekten pek hoşlanan bu kesimler 1 Kasım seçimlerinin 7 Haziran seçimlerinin bir tekrarı olmayacağını idrak edemiyorlar.

Halbuki en fazla seçim anketi yaptıran da, aynı nehre iki kere girilemeyeceğini en iyi bilen de Erdoğan'dan başkası değildi. Aslına bakılırsa çözüm masasını tekmeyleyişinden kendisinin 7 Haziran'daki seçimlere de o şekliyle girmek istemediği sonucuna varmak zor değildir. Erdoğan 7 Haziran seçimlerine de çok daha baskıcı bir ortamda girmek istiyordu. Ancak Mart ayındaki savaş ilanı ile 7 Haziran seçimleri arasında çok az zaman vardı. Ülke içindeki siyasi iklimi bu kadar kısa süre içinde değiştirmeyi başaramadı. 7 Haziran sonrasındaki tüm gayreti ise bu yöndedir.

ERDOĞAN'IN SEÇİM HEDEFLİ SAVAŞI TÜRK DEVLETİNİN KÜRDİSTAN'DAKİ ELİNİ ZAYIFLATIYOR

Eğer Erdoğan tekrardan 7 Haziranda ki benzer şekilde gerçekleşecek bir seçime hazırlanıyor olsaydı, "seçmenlere kulak vermesi" gerekirdi. Yani ekranlarda daha az görünüp, Kürtlere karşı

da bu kadar saldırgan bir dil benimsememesi gerekirdi. Halbuki Erdoğan'ın tutumu tam aksi yöndedir. Tekrar seçimlerin açılışını Suruç'taki katliamla yapmış, peşi sıra IŞİD'e saldırıyormuş bahanesiyle PKK kamplarını bombalamaya başlamıştır. Nihayetinde Türkiye Kürdistanı satılarda tüm Kürtlere savaş açmıştır. 7 Haziran'ın öncesindeki tutumu da aslında seçmen psikolojisinden anlamıyor olmasıyla değil; zaten o zaman da 1 Kasım'dakine benzer bir seçime hazırlanıyor olmasıyla ilgilidir.

Erdoğan'ın Kürtlere karşı açtığı savaş sıklıkla 90'lardaki savaşa benzetilse de tümüyle farklı bir nitelik taşımaktadır. Dağlık bölgelerde ağaçların arasına gizlenen gerillaya yönelik değil, Kürdistan şehirlerinde emekçilerin arasında kendine yer bulan KCK'lilere yönelik bir saldırdır söz konusu olan. Birincisi ağaçların kesilmesini ve köy boşaltmaları gerektirirken bugünkü Kürt emekçilerine karşı topyekun bir savaş ilan etmeyi gerektirmektedir. Doğrusu bu türden kapsamlı saldırılara girişip de ezilen bir ulusu ortadan kaldırmayı başarmış bir örnekten söz etmek mümkün değildir. O bakımdan Erdoğan'ın açtığı savaşın orta vadede Türkiye Cumhuriyeti'nin Kürdistan'daki elini iyice zayıflatacağına hiç şüphe yoktur. Erdoğan'ın Türkiye Cumhuriyeti'nin uzun erimli çıkarlarıyla çelişen operasyonlara kalkışması 1 Kasım'daki seçimlere "seçmenlere oynayarak", nabza göre şerbet vererek değil bambaşka bir şekilde hazırlandığını göstermektedir. Bu hazırlığın ne olduğunu anlamak için KÖZ sayfalarında döne döne vurgulanan rejim krizi saptaması üzerinde bir kez daha durmakta

fayda vardır.

ERDOĞAN ÇILDIRMADI REJİMİN KRİZİ DERİNLEŞİYOR

Erdoğan'ın Kürdistan'da Türkiye'yi sonunu hiçbir burjuva aktörün kestiremediği bir maceraya sürüklemesi pek çoklarının sandığı gibi Erdoğan'ın çıldırıldığını değil 12 Eylül rejiminin artık eskisi gibi işleyemez olduğunu gösterir. Rejimin normal işlediği bir dönemde Erdoğan'ın Türkiye'yi böyle bir maceraya sürüklemesi mümkün olmazdı. Erdoğan'ın yaptıklarının onda birini yapan bir politikacı yargı, meclis, olmazsa ordu tarafından etkisizleştirilirdi

Ancak Erdoğan'ın on üç yıllık AKP iktidarı boyunca ama özellikle de paralel operasyonlarının ardından bürokrasi içindeki kontrolünü arttırması, üst kademe bürokrasinin önemli bir kesimini politize edip parti denetimine tabii tutması, hatta tüm bu kesimleri bizzat kendisine bağlaması, rejimin kendi mekanizmalarıyla Erdoğan'ın önünü kesmesini mümkün kılmamaktadır. Bu 12 Eylül rejiminin krizinin bir yönüdür.

Ancak Erdoğan'ın bürokrasi içinde kazandığı güç onun rejimi kendi hedefi doğrultusunda değiştirmesini kolaylaştırmamaktadır. Zira Türkiye'deki rejim parlamenter bir rejimdir. Dolayısıyla rejimi değiştirmek için sadece bürokrasiden gelecek tehlikeleri bertaraf etmek değil aynı zamanda parlamentoda ezici bir çoğunluk oluşturmak da gereklidir. Oysa başlangıçta sandığa yaslanmış olan Erdoğan 2007'den beri türlü manevralarla bürokrasi içinde güç kazanırken meclis zemininde ise adım adım güç kaybetmektedir. Bu da rejim krizinin ikinci yönüdür.

Sandıktan ve Amerika'dan aldığı destekle AKP iktidarı öncesindeki bürokrasiye savaş açan Erdoğan şimdi sandığa ve Amerikancı güçlere bu yıpratmış itibarsızlaştırdığı güçlerle, 12 Eylül rejiminin en gerici özelliklerini benimseyerek savaş açmak durumundadır. Bu da rejim krizinin ikinci yönüdür. 1 Kasım seçimlerine giderken de meselenin asıl bu noktası önem taşımaktadır.

2011 seçimlerinde seçim sisteminin bir sonucu olarak oylarını arttırmasına karşın AKP Anayasayı referanduma götüreceği çoğunluğu yitirmişti. 2014 ve 2015 seçimlerinde ise oyları artık iyice azalmaya başlamış, öyle ki 2015 seçimlerinde artık hükümet kuramaz hale gelmiştir. 1 Kasım seçimlerinde de seçmenin Erdoğan'a daha fazla itibar edeceğine dair ortada hiçbir emare yoktur.

1 KASIM SEÇİMLERİ "SOPALI SEÇİMLER" DİR

Tüm bu tablo akıldan tutulduğu zaman Erdoğan'ın yaklaşan seçimlere nasıl hazırlanacağı açığa çıkar. Seçmenin terbiye edilmesi, seçmen tercihlerinin iyiden iyiye yok sayılmasını gerektirir. Başka bir deyişle her fırsatta Demokrat Parti'nin takipçisi olduğunu ve İttihatçı zihniyete savaş açtığını iddia eden Erdoğan tarihin bir cilvesi olarak seçimlere 1946 CHP'sinin "açık oy gizli sayım" prensipleriyle, İttihatçıların kendileri dışındaki kimseye oy kullanma hakkı tanımadıkları 1912 "sopalı seçimler"inden feyz alarak hazırlanmaktadır.

Üstelik terbiye edilecek seçmen de soyut bir seçmen değildir, kim olduğu apaçık ortadadır. 1 Kasım seçimlerinde Erdoğan'ın hedef tahtasında HDP ve HDP'ye oy verecek seçmenler olacaktır. HDP'nin seçime katılmaya, katılsa bile hiçbir siyasi faaliyet yürütemez duruma getirilmesi, HDP'ye oy verecek seçmenlerin oy kullanmaması, kullanılan oyların imha edilmesi Erdoğan'ın seçim planının merkezinde yer almaktadır. HDP'nin kapatılması, seçimlere olağanüstü hal koşullarında gidilmesi Erdoğan'ın repertuarı içindedir. Seçimlerin ertelenmesi ise bu repertuarın dışında değildir.

O halde 7 Kasım seçimlerine "hodri meydan", "haydi milli iradeye başvuralım" diye hazırlanmak, seçimlerle Erdoğan'ın süpürüleceğini söyleyerek seçimlere hazırlanmak Erdoğan'ın kurmuş olduğu mezbahaya mağrur bir ifadeyle, güle oynaya gitmek anlamına gelecektir.

BOYKOTÇULUK DA ERDOĞAN'IN EKMEĞİNE YAĞ SÜRER

Peki madem seçimler Erdoğan'ın hazırladığı bir kumpas o halde seçimleri boykot etmek mi gerekir? HDP saflarında parlamentarist eğilimler olduğu kadar, seçim sürecindeki provokasyonları bahane edip keskin söylemlerin arkasına saklanarak seçimleri boykot etmek gerekir diye düşünen eğilimlerin olduğu sır değildir. Ancak bu tutumun da Erdoğan'ın işine geleceği apaçıktır. Erdoğan'ın tüm planı HDP'yi meclis dışına atmak üzerine kurulmuştur. Seçimleri alternatif bir parlamento kurmadan, bir ayaklanmaya dayanan iktidar organlarına yaslanmadan boykot etmek, Erdoğan'ın bu planı gerçekleştirmesini beklemeden teslim olmak anlamına gelecektir.

Parlamentarist bir çerçevenin dışına çıkamayan için ortada çözülemez bir çelişki vardır. Bu şekilde seçimlere katılmak Erdoğan'ın işine geliyor, seçimleri boykot etmek ise Erdoğan'ın işine daha da fazla geliyor. Halbuki seçimlere, seçim zaferleriyle "Türkiye'yi yeniden kurma" hayalleriyle hazırlanmaktan vazgeçildiği takdirde bu süreçten Erdoğan'ın hesaplarını bozacak şekilde faydalanmak mümkündür.

Bunun için seçimleri Erdoğan'ı geriletecek temel bir araç olarak değil, Erdoğan'ı geriletecek asıl gücün, yani emekçilerin kitlesel eylemlerinin toparlanıp örgütlenmesi için bir vesile, bir sıçrama tahtası olarak görmek gerekir.

Böyle bir durumda da 1 Kasım seçimlerine 7 Haziran seçimlerinin öncesindeki ve sonrasında hataların dersleriyle hazırlanmak gerekir.

7 HAZİRAN ÖNCESİ VE SONRASINDAKİ YANLIŞLAR

Aslına bakılırsa kendi altını oyan tüm nesnel koşullara karşın Erdoğan'ın pozisyonunu koruyor olması, hatta siyasi inisiyatifini elinde tutması kendi meziyetlerinden ötürü değildir. Onun karşısında durmakla yükümlü olanların yanlış siyasal değerlendirme ve tutumlarından kaynaklanmaktadır. Geziden bugüne uzanan bir süreçte Erdoğan'ın sıkıştığı, darbeler aldığı bir dönemde sol içerisindeki Erdoğan karşıtlığı zayıflamış, Erdoğan'a karşı eylemli mücadeleyi yükseltme girişimleri zayıflamıştır. Böylelikle Erdoğan kendisini sarsan tüm badireleri şu ya da bu şekilde atlattırmayı başarmıştır. KÖZ sayfalarında Gezi Ayaklanması'ndan beri bu nokta üzerinde durulduğu için şimdilik sadece 7 Haziran'a ön gelen süreçten itibaren olgular üzerinde durulmalıdır.

7 Haziran seçimlerine damgasını vuran, bir anlamda bu seçimlerde HDP'nin tahminlerin ötesinde bir oy almasını sağlayan "Seni Başkan Yaptırmayacağız!" şiarı oldu. Ancak bu şiarın yarattığı siyasi enerji ve aldığı sonuç, HDP'nin seçimlere bir kaç ay kala ortaya çıkan bu konunun onun kendi tercihi olduğu yanlışlamasını yaratmamalı. Tersinden bu tutum esas olarak Erdoğan'ın "çözüm süreci yoktu ve hiç olmadı" açıklamasından sonra ortaya çıkmıştır ve aslına bakılırsa HDP'nin genel olarak benimsediği politik çerçevede iğreti bir yer tutmuştur. Bu iğretilik nedeniyle HDP seçim süreci boyunca "seni başkan yaptırmayacağız" şiarını emekçileri harekete geçirerek, kitlesel eylemlerle tamamlamayı düşünmemiştir. Hatta tam tersi bir tutumla, örneğin Renault direnişi gibi imkanlar belirldiğinde, bu eylemlerle etkileşim içine girmekten özellikle kaçınmıştır. HDP'nin seçim çalışmalarını diğer partilerin seçim sürecindeki çalışmalarından farksız geçmiş esas olarak seçim mitingleriyle sınırlı kalmıştır. Seçim süreci boyunca Erdoğan adım adım saldırılarla provokasyonlarını örerken, HDP'nin tutumu "AKP provokasyonlarla sokağa çekmek istiyor bu provokasyonlara gelmeyelim olmuştur." Böylelikle seçimler gibi politizasyonu artıran, emekçilerin örgütlenmesinin önünü açan bir süreç esas olarak oy devşirmekle sınırlı bir çalışma için kullanılmış. HDP'ye oy verecek emekçilere, Erdoğan'a karşı bir hareket planı önerilmemiştir. Bu da 7 Haziran sonrasında bekle gör tutumunun ortaya çıkmasının yolunu döşemiştir. Meclisi çalıştırmak istemeyen Erdoğan'ın oyununu bozacak şekilde meclisi çalıştırmak yerine, sonuç vermeyeceği belli olan koalisyon tartışma ve girişimlerini pasif bir biçimde izlemekle kaldı. Böylece Er-

doğan'ın tekrar seçim planını önlemek yerine, onun yolunun döşenmesine katkı koymuş oldu.

Tam da, 8 Haziran'a dair politik bir çağrısı olmayan bekle gör tutumu nedeniyle. Seçimlerin ardından bir hükümet krizi ortaya çıkınca, HDP bu krizden ezilenler lehine faydalanmak yerine, hükümetin kurulması için çaba gösteren bir hatta gelmiştir. Bu da "seni başkan yaptırmayacağız" çizgisinin toptan terk edilmesi değilse bile gücünü ve anlamını yitirmesi anlamına gelmiştir.

7 Haziran sonrasındaki zaten sınırlı bir şekilde yürütülen eylem ve etkinliklerin bıçakla kesilmiş gibi son bulması, seçim başarısına yakışır bir kutlama yahut miting bile yapılmaması esas olarak Erdoğan'a AKP-CHP koalisyonunun önünü kesecek bahaneler vermeme kaygısından ileri gelmekteydi. "AKP-CHP koalisyonuna mani olmayalım kaygısı seçim sonrasında da hep "provokasyonlara gelmeyelim" koduyla ifade edildi.

HDP eğer seçimlere Türkiye'nin Erdoğan'dan kurtulması için katılmış olsa idi. AKP-CHP koalisyonunun örtülü destekçisi olmak yerine 8 Haziran'da Erdoğan'a karşı daha şiddetli bir hücum başlardı. Meclisi ve 80 milletvekili-rini aktif bir şekilde kullanır, Erdoğan'ın üstüne soru önergeleriyle, halk toplantılarıyla, mitinglerle yürümeye devam ederdi.

HDP böyle bir çizgiyi benimsemişti. Tam tersine seçimin ertesi gününden itibaren "Erdoğan'ın işinin bitiğine" dair temelsiz bir yanlışlamayı emekçiler arasında yaygınlaştıran bir çizgi benimsedi. Aslına "Erdoğan'ın işi bitti" demek biz bundan sonra Erdoğan'a karşı cepheден mücadele etmeyeceğiz sonucuna ister istemez vanyordu.

HDP'nin seçim öncesinde iğreti bir şekilde benimsediği çizgiyi terk etmesi sonucunda ortaya çıkan muhalefet boşluğunu MHP Erdoğan'ın "tekrar seçim" planının önünü açan bir şekilde doldurdu. Böylelikle Türkiye'deki siyasi mücadelede HDP'nin değil MHP'nin şekillendirdiği bir hava içinde gelişti. Erdoğan'ın işinin bitiği yanlışlamasını yayarak AKP-CHP koalisyonun eleştirel destekçisi pozisyonuna soyunanlar Erdoğan'a onun en zayıf olduğu anda vurmaktan imtina edince Erdoğan kendi oyununu kurdu ve hücumu geçti. Suroç katliamı bir hücumun başlangıç düdüğü oldu.

Suroç katliamıyla birlikte devlet provokasyonlarının "provokasyonlara gelmeyelim" denilerek, eylemsizlikle durdurulamayacağı açığa çıktı. Bu türden bir eylemsizlik çizgisinin devleti çok daha sansasyonel ve kanlı katliamlar planlamaya ittiği bir kez daha açığa çıktı. Bu provokasyonlara kitle eylemleriyle değil gerilla saldırılarıyla karşılık verilince süreç tam da Erdoğan'ın istediği bir çizgide ilerlemeye başladı.

6-7 Ekim'deki Kobanê eylemleri Erdoğan'a istediği meşruiyeti getirmemişti. Bugünkü eylemler, mücadeleyi devletle gerilla arasındaki bir mücadeleye indirgediği ölçüde onun siyaset zemini sağlamlaştırdı. Halbuki seçim çalışmalarının aktifleştirip, politikleştirildiği kesimlere dayanarak farklı bir cevap vermek ve Erdoğan'ın elini zayıflatmak mümkün olabilirdi. Ancak bunun için parlamentarizm ile gerillacılık arasında sıkışmaktan kurtulmak gerekiyordu.

GERILLACILIK VE PARLAMENTERİZM ARASINDAKİ İŞBÖLÜMÜ EMEKÇİLERİ SİYASETİN DIŞINA ÇIKARIYOR

Gerillacılık ile parlamentarizm elbette sol içinde aynı düzlemde ele alınabilecek akımlar değildir. Zira bu akımlardan birincisi devleti yıkmayı yahut belli bir bölgede devletin egemenliğine son vermeyi hedeflerken diğeri verili devlet aygıtının içine girerek onun bir parçası olan parlamento ile reformlar yapmayı önüne koyar. Ancak her iki siyasi akımın da kalkış noktası kitlelerin devrimci eylemine duyulan güvensizliktir. Kitle eylemleri her iki akım açısından da bir kargaşaya işaret eder. Bu kargaşayla devlete karşı mücadele edemeyeceğini savunan gerilla akımları, kitle eylemlerine son verip halkı ordulaşmak görevini önüne koyarken. Kitle eylemlerinin düzenin altını oyarak parlamenter düzenin de etkisini azaltacağını çağını düşünen parlamentarist akımlar ise bu eylemlerin önünü kesip, dikkatleri parlamentoda verilecek mücadeleye çekmek isterler. Her iki durumda kitlesel olarak harekete geçmiş emekçilere siyasal olarak önderlik etmek gibi bir gündem yoktur (Gezi ayaklanmaları sırasında bu bir kez daha görülmüştür). Her iki durumda da parti siyaseti kendisi yapar, emekçiler siyasal mücadelenin dışındadır.

Parlamentaristler devletin içine girerek diğer partilerle mücadele eder, emekçilerden oy desteği alır. Gerilla hareketi ise düşman olarak ilan ettiği devletle çarpışır. Emekçilerden ise asker, erzak desteği verip yardım ve yataklık yaparak gerillaya sahip çıkmakla yetinmesi beklenir. Dolayısıyla her iki hareket de kendilerinden bağımsız harekete geçmiş emekçi hareketlerine hoş bakmaz, bu hareketlerin önünü kesmeye çalışırlar.

Gerillacılık ve parlamentarizm arasındaki iş bölümü genellikle zaman içinde değişir. Savaş zamanı gerilla mücadelesi yürütmüş olan akımlar zaman içerisinde müzakere masasına oturup parlamentarist kanallardan siyaset yapmaya başlar. Brezilya'sından Uruguay'ına Latin Amerika ülkelerinin çoğu buna örnektir. Ancak yaşadığımız coğrafyada PKK devletin istediği şekilde tasfiye olmamaktadır. Sözcü barış masası bir kurulup bir dağıldığı ama aslında hiç kurulmadığı için gerillacı ve parlamentarist akımlar aynı kampa yer aldığı gibi bir iş bölümü içinde de bulunmaktadır. Savaş yapılacaksa PKK gerilla mücadelesi vermekte, barış umudunun pompalandığı dönemde gerilla Kandil'e çekilirken HDP'nin parlamento içindeki barış arayışı başlamaktadır. Bu bakımdan Duran Kalkan'ın bir yandan PKK'nin AKP faşizmine karşı savaş açtığından söz edip diğer yandan da HDP'nin AKP'ye karşı tümüyle sert ve uzlaşmaz davranmasının hata olduğunu söylemesi bir çelişki değil, gerillacılık ile parlamentarizm arasındaki iş bölümünün çarpıcı bir örneğidir.

SEÇİM HÜKÜMETİNDE YER ALMAK HDP'NİN BİNDİĞİ DALI KESMESİ ANLAMINA GELİR

Doğrusu bu iş bölümünün kanıtlarını aramak için KCK yöneticilerinin beyanlarına bakmaya gerek yoktur. HDP'nin kurulan seçim hükümetinde yer alması da aynı mantığın ürünüdür. PKK saldırılarını yoğunlaştırırken, HDP seçim

hükümetine dahil olarak sonuna kadar parlamenter kanallar içinde yer alacağını mesajını vermiştir.

Gerillacılık parlamentarizm çerçevesinde tutarlı olsa da, HDP'nin bugün taşıdığı siyasi iddialar ve yarattığı siyasi potansiyel akıldan tutulduğunda hükümette yer alma kararı HDP açısından bindiği dalı kesmek anlamına gelecektir.

Herşeyden önce kurulan bu seçim hükümeti göstermelik bir hükümettir. Asıl hükümet 7 Haziran'dan beri Türkiye'yi burjuva demokratik sınırlar çerçevesinde dahi gayri meşru bir şekilde yürüten Beştepe'deki Saray'ın hükümetidir. HDP göstermelik seçim hükümetine girerek, Türkiye'de sanki Erdoğan'ın hükümetinden başka bir hükümet varmış yanlışlamasını yaratmış, Saray hükümetini perdeleyerek meşrulaştırmıştır.

İkincisi Demirtaş hükümette yer alma kararını önce "seçim güvenliğini sağlama" için çaba göstermeye açıklamıştır. Bu iddia da geçersizdir. Kendisine düşman bir bürokrasinin tepesine oturan bir bakanın devlet aygıtının üzerinde hiçbir kontrol gücü olmaz. Hatta tersinden HDP'nin hükümette olduğu dönemde provokasyon ve saldırıların artacağını ve bu saldırıların sorumluluğunun hükümet ortağı olarak HDP'nin omuzlarına yıkılacağını öngörmek gerekir. 1978 Maraş katliamının Ecevit, 1993 Sivas katliamının SHP döneminde, 19 Aralık F Tipi operasyonlarının Ecevit döneminde gerçekleşmesi tesadüf değildir. Zaten Demirtaş'ın kendisi de bu koşullarda güvenli bir seçim yapılamaz diyerek hükümete girmenin temel gerekçesini hükümsüz kılmıştır.

Üçüncüsü hükümette yer almak seçime kadar ilerleyen dönemde HDP'yi sürekli hükümetten ayrılmak ya da hükümetin emekçi düşmanı icraatlarının sorumluluğunu taşımak arasında tercih yapmaya zorlayacaktır. Ayrılma kararı hükümete girmenin yanlış olduğunu tescil edeceği için HDP'ye zarar verecektir, ne olursa olsun hükümette kalma ısrarı ise tersinden seçim süreci boyunca HDP'yi köstekleyecektir.

Kısacası HDP'nin hükümette kalması karşıtlarının devletin kirli icraatlarının sorumluluğunu onun üstüne yıkmasını kolaylaştıracak aynı zamanda HDP'nin siyasi düzeyi, hükümet ve Erdoğan karşıtlığı 7 Haziran'ın çok daha gerisinde bir seçim çalışması yürütmesine yol açacaktır. Halbuki HDP'yi yüzde onun üzerine çıkaran şey sınırlı bir şekilde de olsa bu iddiayı sahiplenmiş olmasıydı.

BARIŞ BLOKU VE BARIŞ EYLEMLERİ AKP'YE KARŞI ETKİLİ BİR SEÇİM ÇALIŞMASI YÜRÜTÜLMESİNE KÖSTEK OLUYOR

Sadece HDP'nin hükümete girme kararı değil aynı zamanda devletin operasyonları başladığından beri kurulmuş başlanan barış blokları ve onların düzenledikleri eylemler de gerillacılıkla parlamentarizm arasındaki iş bölümünün tipik örnekleridir. HDP'nin başını çektiği Barış Bloku girişimleri kendi beyanlarına bakılırsa esas olarak sol içindeki ve dışındaki siyasi akımları sadece ve sadece barış talebi merkezinde bir araya getirmeyi, kitlelerin tek vücut olarak Erdoğan'ın savaş politikalarına karşı çıktığını göstermeyi hedefliyordu. Bu amacını gerçekleştirmek içinse Barış Bloku çağrıcısı olduğu eylemlere katılanların kendi kimlikleriyle gelmelerine yasak koydu, barış bayrakları dışında hiçbir bayrağa, pankarta ve dövize izin vermedi. Bu tutum bir kez daha gerilla savaşının yükseldiği dönemde kitlelere biçilen rolün pasif bir barış destekçiliği olduğu bir kez daha açığa çıktı.

Ancak Barış Bloku girişimi bir başka parlamenter hesabın da parçasıydı. HDP CHP'yi de barış blokuna katmak böylelikle parlamenter zeminde AKP'nin karşısında CHP'yle yan yana hareket etmek istiyordu. Tam da bu yüzden HDP CHP'yi Barış Bloku eylemlerine ısrarlı bir biçimde çağırıyordu. Aslına bakılırsa Barış Bloku eylemlerindeki siyaset yasağı da aynı zamanda CHP'yi ürkütme kaygısıyla yakından ilişkiydi. CHP'yi sözümona tarafsızlaştırma kaygısı güden HDP kendisini destekleyen ve güçlen-

1 Eylül Dünya Barış Günü'nün perdelediği gerçekler

Aşağıdaki yazı Eylül 2003'te Köz'ün Sözü olarak yayınlanmıştır. Yazıdaki tespitler güncelliğini koruduğu, tasfiyeciliğe karşı mücadele görevi ise daha da yakıcılaştığı için yazıya yeniden yer veriyoruz.

1946 yılının haziranında ikinci emperyalist paylaşım savaşının galip devletlerinin girişimiyle, bu galibiyeti tescil etmek üzere kurulan Birleşmiş Milletler Örgütü kendini şöyle tarif etmişti:

"Biz Birleşmiş Milletler halkları:

Bir insan yaşamı içinde iki kez insanlığa taraf olunmaz acılar getiren savaş felaketinden gelecek kuşakları korumaya, temel insan haklarına, insan kişiliğinin onur ve değerine, erkeklerle kadınların ve büyük uluslarla küçük ulusların hak eşitliğine olan inancımızı yeniden ilan etmeye, adaletin korunması ve antlaşmadan doğan yükümlülüklerle saygı gösterilmesi için gerekli koşulları yaratmaya ve daha geniş bir özgürlük içinde daha iyi yaşama koşulları sağlamaya, sosyal bakımdan ilerlemeyi kolaylaştırmaya, ve bu ereklerle ulaşmak için: hoşgörülle davranmaya ve iyi komşuluk anlayışı içinde birbirimizle barışık yaşamaya, uluslararası barış ve güvenliği korumak için güçlerimizi birleştirmeye, ortak yarar dışında silahlı kuvvet kullanılmamasını sağlayacak ilkeleri kabul etmeye ve yöntemleri benimsemeye, tüm halkların ekonomik ve sosyal bakımdan ilerlemesini kolaylaştırmak için uluslararası kurumlardan yararlanmaya, istekli olarak, bu amaçları gerçekleştirmek için çaba harcamaya karar verdik.

Buna uygun olarak, hükümetlerimiz, San Francisco kentinde toplanan ve yetki belgeleri usulüne uygun görülen temsilcileri aracılığıyla işbu Birleşmiş Milletler Antlaşmasını kabul etmişler ve Birleşmiş Milletler adıyla anılacak bir uluslararası örgüt kurmuşlardır." (Birleşmiş Milletler Antlaşması'ndan)

Birleşmiş Milletler örgütünün ilk işlerinden biri de 1 Eylül gününü Dünya Barış Günü olarak ilan etmek oldu. O gün bugündür, 1 Eylül, Dünya Barış Günü olarak anılır. Ama o gün bugündür ne-redeyse her 1 Eylül günü savaşın gölgesi altında geçti. Bu 1 Eylül de öyle gelip geçiyor.

BM'yi takmadan Irak'ı işgal eden ABD ve müttefikleri bu işgali sürdürürken işgale engel olamayan rakipleri şimdi bu işgale ortak olmanın yollarını arıyorlar ve koç başı olarak da BM teşkilatını kullanıyorlar. Beri yanda Orta Afrika kaynamaya devam ediyor ve dünyanın dört köşesinde savaş hazırlıkları bazen açıktan açığa bazen alttan alta sürüyor. 1 Eylül'ün Dünya Barış Günü olarak ilan edilmesi ve bu iddianın arkasında BM örgütünün durması adeta kötü bir şaka gibi sırtıyor. Yine de Dünya Barış gününün en hararetili taraftarları öteden beri kendini komünist olarak tanımlayanlar oldu; hala öyle.

Çünkü hem İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinde o zaman neredeyse herkesin sosyalizmin kalesi kabul ettiği SSCB'nin belirleyici bir rolü olmuştu, hem de SSCB'nin BM'nin kuruluşuna katılan tartışmasızdı. Bu nedenle SSCB'ye sahip çıkanların BM'e ve aynı zamanda onun amaç ola-

rak ilan ettiği hedefleri de sahiplenmelerinde şaşılacak bir şey yoktu.

Nitekim, İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen yıllarda barış hareketi ile komünistlik neredeyse özdeş kabul edilir oldu. Yine sözümona dünya barışı yolunda önemli adımlar olarak kabul edilen AGİK ve Helsinki belgesinin onaylanması da pek çokları tarafından "sosyalist sistemin ve proletaryanın bir zaferi" olarak benimsendi.

Bugün sözümona sosyalist sistemin yerinde yeller esiyor olmasına rağmen, ve BM teşkilatının ve onun sözümona ilkelerinin ipliği çoktan pazara çıkmışken, barışçılıkla komünizm arasındaki ayrım hakkındaki bulanıklık azalmış değil; aksine artmış ve yaygınlaşmış durumda. Çünkü burjuva ideolojisinin işçi hareketi içine sızmasının bir ifadesi olan barışçılığın kökünün kazanması komünist bir siyasetin gelebe çalmasına bağlıdır ve dünya işçi sınıfı hareketi uzun yıllardır böyle bir uluslararası önderliğin olmayışının damgasını taşımaktadır.

Neden Birinci Emperyalist Savaştan Sonra Bir Barış Hareketi Doğmadı? Halbuki birinci emperyalist savaşın ardından da benzer girişimler olmuş ve o zaman emperyalist savaşın sona ermesini sağlayan Rus devriminden doğan Sovyet Cumhuriyeti ve onun arkasında duran komünistler aynı zamanda emperyalistlerin kirli barış planlarının tekerine çomak sokan başlıca güç olmuşlardır.

Komünistler neredeyse bir asır önce savaşlardan asıl zarar gören emekçi yığınların ve ezilenlerin haklı ve samimi barış ihtiyaçlarının biricik çözüm yolunu gösterdiler. Bunu yapabilmek için yığınların gözlerini bağlamaya çalışan burjuva pasifistlerinin (yani barış taraftarlarının) ve onların peşinde gezen sosyal-pasifistlerin (yani sözde sosyalist aslında barışçı olanların) karşısına dikilip onların içyüzlerini teşhir etmekle işe başladılar.

Sözümona dünyaya barışı getirmek için kurulmuş olan, gerçekte ise galip emperyalistlerin dünyayı paylaşmalarının aracı olan Milletler Cemiyetini hedef tahtasına oturtular. Bugünkü Birleşmiş Milletler'in atası olan bu "haydutlar çetesi"nin karşısına onun gerçek alternatifi olan Uluslararası Sovyet Cumhuriyetleri hedefini ve bu hedef için mücadelenin öncüsü olarak Komünist Enternasyonal'i çıkardılar. Bu enternasyonale katılma koşulları arasında şu koşul da sayılmaktaydı:

"Komünist Enternasyonal'e katılmak isteyen her parti sadece aleni sosyal-yurtseverliği değil, ikiyüzlü ve uyduruk sosyal-pasifizmi de teşhir etmek zorundadır. Kapitalizm devrim yoluyla yıkılmadıkça hiçbir uluslararası hakem kurumunun, silahsızlanma hakkındaki hiçbir tartışmanın, Milletler Cemiyeti'ni "demokratikleştirmek" üzere yeniden örgütlenmesi yolunda hiçbir girişimin insanlığı emperyalist savaşlardan kurtarmayacağı işçilere sistemli bir biçimde gösterilmelidir." (Komün-

nist Enternasyonal'e Katılma'nın 21 Koşulu'ndan, bkz. Komünist Enternasyonal Belgeleri)

BOLŞEVİKLER NE DEMİŞTİ?

Bu fikir, Lenin'in dünya çapındaki ilk emperyalist paylaşım savaşından ve bu savaş karşısında Avrupa işçi aristokrasinden güç alan II. Enternasyonal örgütlerinin ihanetinden çıkarttığı derslerin bir özeti idi. Daha Ekim Devrimi olmadan ve savaş sona ermeden bunları söylemişti Lenin:

"Proletaryanın bilinçli öncüsü yani devrimci sosyal demokratlar kitlelerin ruh halini dikkatle takip ederler; ama onların büyüyen barış arzusunun, kapitalist rejim altında "demokratik" bir barış hakkındaki kuru ütopyaları destekleyici sonuçlar çıkarmazlar; işçilerin insanseverlere, liderlerine, burjuvaziye bağladıkları umutları pekiştirici bir sonuç çıkarmazlar. Kitlelerin henüz bulanık olan devrimci arzusunun berraklaşması için; onların deneyiminden ve ruh halinden destek alarak, onları savaş öncesi siyasetten alınmış binlerce örnek olgularla eğiterek; burjuvaziye ve kendi hükümetlerine karşı devrimci eylemlere girişmeleri gerektiğini ısrarla ve usanmaksızın metodik bir biçimde göstererek, sosyalizm ve demokrasiye giden tek

barışseverliğinin etkisi altında olan devrimcilerin çokluğu da bundandır. Lenin zamanıyla kıyaslandığında bu durum adeta körlükten öte bir karanlılığı ifade etmektedir. Gerçekten de hem ikinci emperyalist paylaşım savaşının seyri ve mahiyeti hakkında hem de onun ardından ortaya çıkan gelişmeler hakkında yayılan ve hala benimsenen efsanelerin haddi hesabı yoktur. Daha doğrusu bunların büyük kısmına düpedüz yalan demek yanlış olmaz. Neredeyse yaşayan yaşamayan bütün siyasi güçlerin elbirliği ile takdis ettiği bu yalanın gerçek sayılması gerçeğin görülmesinin en önemli engelidir. İkinci Dünya Savaşı ile ilgili gerçeklerin en çok karanlıkta kalan yanlarından biri de 1 Eylül günü ile ilgilidir.

1 EYLÜL NEYİ İFADE EDİYORDU?

Dünya Barış Günü olarak 1 Eylül gününün seçilmesinin nedeni, 1 Eylül 1939 tarihinde Polonya'nın Alman orduları tarafından işgal edilmesinin ikinci dünya savaşının başlangıç günü olarak kabul edilmesidir.

1 Eylül 1939 gününde Alman ordularının Polonya'nın bir kısmını işgal ettikleri tamamen doğrudur. Ama Nazi Almanyası'nın Avrupa'daki ilk işgal eyleminin Polonya'ya yönelik olduğu doğru değildir. Bu hiç hatırlanmak bile istenmeyen karmaşık ve başdöndürücü sürecin çarpıcı dönemelerini hatırlatmak lazım.

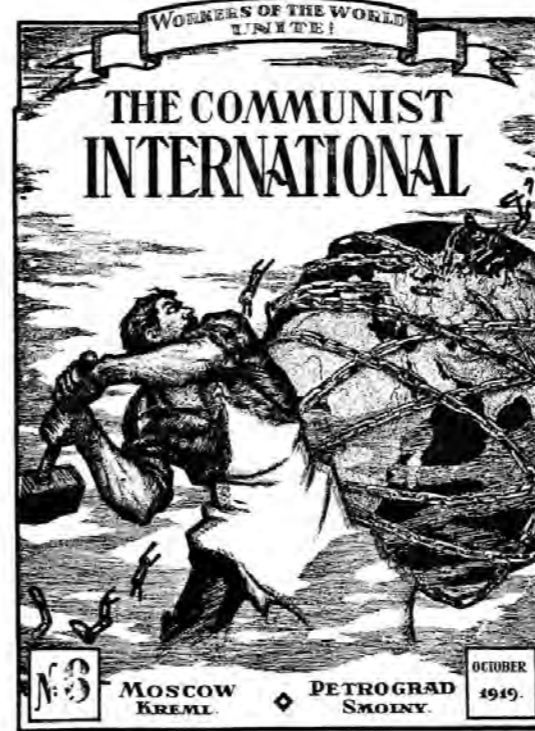
12 Mart 1938'de Almanya Avusturya'yı ilhak etmişti. SSCB hariç hiçbir devletten ses çıkmadı. Peşinden aynı yılın eylül ayında Münih'te toplanan konferansta müttefik olan İtalya'nın yanı sıra Fransa ve İngiltere'nin de onayını alan Almanya, bu kez Çekoslovakya'yı işgal etmeye koyuldu ve bu işgali 1939 yılının mart ayında tamamladı. Çekoslovakya'nın işgaline de tek itiraz SSCB'den geldi. İngiltere ve Fransa ise, 1938 aralığında peş peşe Almanya ile saldırmazlık paktları imzaladılar.

1939 Martında Almanya bu kez Polonya'dan Danzig'in (Gdansk) kendisine verilmesini talep etti. Bunun üzerine SSCB Fransa ve İngiltere ile saldırmazlık paktı imzalamayı teklif etti. Almanya'yı SSCB'nin üzerine saldırmaya kararlı olan iki devlet de önce bunu reddettiler sonra oyalamaya giriştiler. Bu arada İngiltere Almanya'ya küçük hediyeler sunmayı (mesela Kongo'yu) ihmal etmiyordu.

SSCB ağustos ayının 17'sinde SSCB dışişleri bakanı Molotov Almanya'ya saldırmazlık paktı imzalamayı teklif etti. 19 Ağustos'ta iki devlet arasında bir ticaret anlaşması imzalandı 23 Ağustos günü de saldırmazlık paktı imzalandı.

1 Eylül günü Alman orduları Polonya'ya girdiler. 3 Eylül'de önce İngiltere birkaç saat sonra Fransa 8 ay önce saldırmazlık paktı imzaladıkları Almanya'ya savaş ilan ettiler. 17 Eylül'de SSCB Polonya'nın doğu kısmını işgal etti ve Alman ordularıyla SSCB birlikleri 28 Eylül günü Brest Litovsk'ta karşı karşıya geldiler. Tarihin bir cilvesi gibi 20 yıl önce birinci emperyalist savaş son veren anlaşmanın imzalandığı aynı yerde bir sınır anlaşması imzalandı. Ama bu kez 1918'dekin aksine SSCB

YAZININ DEVAMI 7. SAYFADA

yolun bu olduğunu öne çıkarırlar." (Lenin, Burjuva İnsanseverler ve Devrimci Sosyal Demokratlar, TE. c. 21, s.195)

Bu bilinç sayesinde Bolşevikler hem emperyalist savaşa son verilmesine hem de ilk uluslararası sovyet cumhuriyetinin kuruluşuna önderlik ettiler. Bu önderlik rolünü Komünist Enternasyonal ile en ileri ve hala aşılamayan bir düzeye çıkardılar.

KOMÜNİST ENTERNASYONAL'İN ÇİZGİSİ SÜRDÜRÜLMEDİ

Ne var ki savaş ve barış konusunda Bolşevikler tarafından ortaya konan yaklaşım hemen ve tüm sosyalistler arasında benimsenmediği gibi, Komünist Enternasyonal'e katılanlar tarafından da hızla unutuldu; tedricen hasıraltı edildi.

Önce sosyal-pasifizm kavramı Komünist Enternasyonal tarafından terk edildi; burjuva pasifist akımlarla yakınlaşma arayışları boy gösterdi.

Sonra, 1934'te, SSCB Lenin zamanında "haydutlar örgütü" denilen Milletler Cemiyeti'ne girdi. Güya bu örgüt tarafından önleneceği sanılan İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda da SSCB, Milletler Cemiyeti'nin yerine kurulan Birleşmiş Milletler'in kuruluşunda ön saflarda yer aldı.

Bu nedenle Birleşmiş Milletler hakkındaki yanlış ve yanılsamalar hala yaygındır ve emperyalizm çağında burjuva

